

ANNA OLIVER

Mistress: At what price?

Tình nhân,
TRỌN GÓI

Tình nhân trọn gói

Anna Oliver

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Giới thiệu về nội dung](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Hồi kết](#)

Giới thiệu về nội dung

Tái ngộ mối tình đầu sau mười năm xa cách, nỗi khát khao ban sơ lại bùng dậy mãnh liệt trong Mariel. Dane vẫn nam tính như ngày nào, sự thành đạt và từng trải điểm thêm lên chàng nét cuốn hút khôn cưỡng. Về phía mình, Dane cũng bất ngờ bởi vẻ ngoài hoàn hảo của Mariel. Chưa tính đến danh tiếng người mẫu thế giới, nàng hiện lên trước mắt chàng đã thừa đủ lộng lẫy và quyến rũ, mùi nước hoa đầy mê đắm chạm đến mọi giác quan của chàng, đánh thức một giấc mơ phai nhạt từ lâu. Vừa ham muốn tìm hiểu thêm về nàng, vừa nhân cơ hội rũ bỏ sự phiền phức vì bị đông đảo đàn bà đeo bám, Dane đề nghị. Mariel giả vờ làm tình nhân của chàng. Nhưng chẳng sự giả vờ nào duy trì được lâu khi có một sức hút ngấm ngầm mà dữ dội kéo họ lại gần nhau. Tuy không ư những mối quan hệ ràng buộc dài lâu, nhưng cuối cùng cũng đến lúc Dane phải đau đầu tự hỏi sức hút nhứt nhối giữa chàng và Mariel là gì? Xúc cảm hay chỉ đơn thuần là dục tính?

Trích Đoạn

Chàng trượt đầu ngón tay mình dọc cánh tay nàng,, cảm nhận những sợi long tơ tí xíu đứng dựng lên. Ghì sát nàng để làm gì chàng đã quên mất. Mọi thứ cuốn sạch khỏi tâm trí chàng, ngoại trừ cảm giác đôi gò bồng đảo đang ép vào ngực chàng, và hương thơm làn da nàng...

Chương 1

“Cô làm ơn nhắc lại lần nữa cái lý do làm sao mà chị phải lê lết tấm thân bầm dập sau chuyến bay dài đằng đặc để cùng cô đi dự đám cưới trong khi nhẽ ra chị có thể thoải mái lăn lóc ngủ nghê trên giường nào?”

Mariel Davenport liếc nhìn cô em Phoebe qua cái ly uống sâm-panh – dù ly của Mariel sóng sánh nước khoáng. Sau những giờ phút căng thẳng gói ghém đồ đạc và tránh mặt cánh nhà báo, tiếp đó là chuyến bay dài xuất phát từ Paris, thứ cuối cùng cô cần chính là chất cồn.

Cô nhìn lướt đám người thượng lưu đắm mình trong đám trang sức kim cương, y phục lộng lẫy cùng mùi nước hoa Pháp. Vài người cô có biết sơ sơ, đa phần đều là người lạ. Mười năm đã qua mới thực dài biết bao.

Phoebe thoáng cười, đôi mắt nâu sáng lấp lánh. “Vì chị là chị cả của em, vì chị rất yêu quý em và vì chị em mình chưa gặp lại nhau sau chuyến thăm Địa Trung Hải từ ba năm trước.”

Một bên lông mày của Mariel cong vồng lên. “Không phải vì bạn trai em bỏ em lại ở...?”

“Bạn trai cũ,” Phoebe lầm bầm, vẻ tươi tắn biến mất hẳn. Cô rót đầy ly sâm-panh đang rỗng không trên chiếc bàn cạnh đó, tiếng nước lạnh canh trong chiếc ly bằng pha lê. “Anh chàng Kyle cũ xì rồi.” Cô chán chường nốc một ngụm sâm-panh. “Đàn ông. Ai thêm tin lời bọn họ chứ?”

Những lời đó xé tan lớp vỏ mong manh mà Mariel đã cố công bao bọc quanh mình kể từ lúc rời khỏi Paris. “Thực sự thì là ai nhỉ?”

Cặp mắt Phoebe mở to với vẻ hoảng hốt lồ lộ. “Ồi, Mari yêu quý, em xin lỗi...”

“Thôi nào. Tại chị ngốc thì có; chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa đâu.” Mariel cắn vành môi dưới. Chẳng phải trước đây cô cũng đã từng thề thốt vậy sao? Ngay tại nơi đây, nơi chôn nhau cắt rốn của chính cô?

“Đại để thế là được rồi.” Phoebe gật đầu xác nhận, mái tóc vàng hoe của cô bồng lên. “Phương thuốc cho năm mới: KHÔNG ĐÀN ÔNG. Ít nhất đến rằm tháng sau.” Cô nở nụ cười rạng rỡ rồi khoác tay mình vào khuỷu tay chị gái, đúng lúc ban nhạc chơi bài tiệc tùng quen thuộc. “Chị em mình góp vui cùng họ nào.” Đôi tân lang tân nương hạnh phúc đã mất tấm dạng nhưng cuộc chè chén hăng còn nhộn nhịp ghê gớm. “Hay chúng ta nhảy đi,” Phoebe gợi ý. “Khi nhảy tâm trí chị sẽ quên sạch trơn muộn phiền.”

Mariel lắc đầu. “Em biết là chị thích mê toi những cuộc tiệc tùng vui vẻ, nhưng không phải đêm nay nhé.” Dù gì thì cái cặp này rõ ràng mới chọn ngày đầu năm để tổ chức thành hôn! Cô nâng cốc hướng về phía đám đông xúm đen xúm đỏ trên sàn nhảy mới dựng phía bên kia những cánh cửa Pháp rộng mở của tòa nhà Adelaide Hills cổ kính và xa hoa. “Em cứ đi đi. Chị ổn mà. Chị muốn đứng vợ vẫn đây một lúc nữa đã.”

“Chị chắc chứ?”

“Trăm phần trăm.” Cô cố nặn ra một nụ cười và xua Phoebe. “Đi đi nào.”

Mariel dõi theo cô em tung tẩy qua đám đông rực rỡ sắc màu, chiếc váy lụa và món trang sức kim cương của Phoebe tỏa sáng lung linh dưới ánh chúc đài. Mỗi đến lúc đó cô mới cho phép mình thở một hơi dài thật dài. Phoebe chẳng hề biết chút gì về cái mớ ngổn ngang Mariel dút bỏ lại trên đất Paris ngoại trừ chuyện rắc rối giữa nàng và Luc Girard – anh chàng nhiếp ảnh gia thời trang người Pháp, bạn làm ăn của nàng trong bảy năm trời và là người tình của nàng suốt năm năm qua.

Có lẽ chính anh chàng là lý do khiến nàng từ bỏ tất cả - giấc mơ phù hoa. Cô xoa bóp lòng bàn tay trên những vùng da có cảm giác chồn chồn. Chất vải lụa của mẫu thiết kế mới nhất mà có lẽ cũng là món đồ cuối cùng cho tủ quần áo đồ sộ trơn trượt dưới tay cô.

Xoay lưng lại phía căn phòng, cô nhấp từng ngụm nước và quan sát đám khách qua chiếc gương có khung mạ vàng đặt trên bệ lò sưởi.

Cha mẹ cô dâu, có lẽ chẳng phải chi một xu nào cho ngày đặt biệt của con gái họ, đang chuyện trò rôm rả với cặp vợ chồng nhà Hills giàu có bên cạnh bức tượng bằng cao gần tới trần đang nhỏ long tong dưới sức nóng của tiết trời tháng Một của vùng Adelaide này.

Phải chăng kia là Johnny nhỏ con...? Có phải tên anh ta thế không nhỉ? Mariel cau mày nhìn anh chàng tóc vàng, cổ huy động trí nhớ. Giờ thì có vẻ không còn nhỏ con nữa rồi, cô nghĩ với thoáng luyến tiếc. Hơn hết cả, cô thích mê anh chàng ăn vận bộ đồ may đo cẩn thận đến từng đường kim mũi chỉ. Khi di chuyển tầm nhìn, cô nhận thấy có vài anh chàng ăn mặc chỉnh tề đang chăm chăm nhìn cô. Cả anh chàng Johnny không được nhỏ con cho lắm nữa. Tên anh chàng vẫn là vật chướng ngại đối với cô. Tốt thôi. Cô chẳng hơi đâu bận tâm thêm nữa.

Cô biết mình quyến rũ trong mắt đàn ông. Đây là điều chẳng thể được bởi gương mặt cô từng xuất hiện trên trang bìa những tạp chí đình đám nhất châu Âu và đang dần trở nên quen thuộc ở đất nước Úc này. Nhưng đêm nay, có lẽ cô đã che mắt họ ngon ơ. Đêm nay đặc biệt quan trọng, bởi vì cô vừa buông lời thề sẽ đá phăng lũ đàn ông khỏi đời mình. Lại một tiếng thở dài nữa sượt qua làn môi Mariel trong khi cô vô thức chỉnh lại son môi, nâng thẳng vai, trở ra và mỉm cười hòa cùng đám khách khứa.

Ôi chao, thật ngạc nhiên, quá ngạc nhiên là đằng khác. Daniel Huntington Đệ Tam, người nhất quyết không thềm đáp lời bất kỳ ai nếu không được gọi bằng cái tên thân thuộc là Dane, tựa vai vào cửa ra vào lặng quan sát Mariel Davenport đong đưa; đám đàn ông tôn thờ nàng đang châu quanh cô, trông chừng như nuốt lấy từng lời nhả ra từ vành môi gợi cảm màu san hô của cô.

Cô là người cuối cùng anh muốn gặp ở nơi này đêm nay. Anh cũng chẳng hề muốn nhảy bổ vào đám bông bong kia trong khi đôi mắt vẫn mãi miết quét ánh dò xét lên bộ váy hở vai, phần cổ khoét sâu đầy khiêu khích. Anh tin chắc nếu đứng đủ gần và tình cờ đá mắt xuống, thế nào anh cũng liếc thấy được rốn cô nàng.

Nhưng anh không hề có ý định đứng gần như thế. Với lợi thế khoảng cách chừng ba mét từ chỗ này, anh quan sát cô đã đủ rõ nét lắm rồi. anh vẫn mơ nghĩ hình như anh ngửi thấy mùi nước hoa trước đây cô vẫn dùng – hương hoa hồng đen với chất ma mị dịu ngọt vương tỏa lan trong khoảng không giữa hai người. Lôi cuốn và đầy mê đắm. Hoàn toàn hợp với cô, từ mái tóc đen nhánh được búi gọn ghẽ trên đỉnh đầu cho đến bàn chân được săn sóc kỹ lưỡng và đôi giày cao gót tỏa ánh lấp lánh.

Tất nhiên, anh không thể nhìn rõ bàn chân hay cặp giò dài nâng cô lên chiều cao gần mét tám, nhưng anh biết cô khá rõ, như trong lòng bàn tay.

Cô vẫn chưa nhận ra anh, anh nâng ly bia của mình với vẻ giễu cợt rồi rót một ngụm lớn dòng chất cồn mát rượi vào cổ họng đang bất chợt khô khốc.

Phải chăng cô đi cùng ai đó? Anh tự nhủ. Một gã nhân tình Pháp quốc chăng? Lạ một nỗi móng tay anh bầu chặt vào lòng bàn tay về ý nghĩ vừa rồi. Mới vài giây trước thôi, anh vẫn hết sức thản nhiên trước cái chi tiết nhỏ nhặt đó. Cho đến khi anh lần nữa tận mắt nhìn thấy vẻ rực rỡ của cô.

Nhưng, không, hẳn là cô đến đây một mình – bởi vì nếu cô có ai đó đi cùng, Dane có thể chắc chắn rằng gã đàn ông đó sẽ kè kè bên cô như một món đồ thời thượng.

Anh gập mấy ngón tay của bàn tay rảnh rang còn lại, búng nhẹ chúng lên đùi mình, ngắm nhìn ánh cười kiêu hãnh của cô phủ lên những kẻ ngưỡng mộ xung quanh. Trước đây Mariel yêu biết mấy cảm giác được chú ý, trở thành trung tâm của ống kính máy quay. Với tất cả những gì anh nghe ngóng được về sự nghiệp của cô trong vài năm qua và cả hình ảnh anh được mục kích trong tờ tạp chí thời trang mới nhất mà em gái cô chỉ cho xem, chắc chắn ống kính máy quay đã phải lòng Mariel.

Nhà thiết kế thời trang trở thành người mẫu ảnh.

Anh cân nhắc việc bắt chuyện với cô, nhưng anh chẳng hề có ý định trở thành một trong số những kẻ cuồng nhiệt xum xoe cạnh cô. Trời ạ, vài ba gã trai trong đám kia hẳn vẫn đang thò lò mũi xanh chơi trò nặn đất sét hay nghịch nước trong khi cô đã bước sang tuổi tập tành trang điểm và nhoay nhoáy bàn phím điện thoại di động. Bọn chúng không nhận biết điều này sao? Anh tổng một hơi thở nặng nề qua hai lỗ mũi. Anh có thể đợi được.

“A, anh chàng vừa được tạp chí Babe bình chọn danh hiệu Chàng trai của năm đây rồi.” Justin Talbot hiện ra bên cạnh anh. “Tớ vẫn đang tự hỏi không biết cậu biên đi đăng nào, bạn thân mến ạ.”

“Nghe chừng cậu đã tìm ra tớ rồi đấy.” Dane hướng về phía anh ta, khẽ nghiêng đầu trước anh chàng Justin mặc chiếc áo gi-lê xám phớt xanh, thắt cà vạt hợp tông và thừa một đôi giày rất mới, rõ ràng mấy món đồ do cô vợ mới của cậu chàng chọn cho. Dane chẳng mấy khi theo đuổi xu hướng ăn mặc thời thượng, chỉ trừ khi đi dự đám tang.

“Bọn tớ tự hào về cậu quá đi mất,” Justin nói, vỗ một tay lên vai Dane.

“Các cậu nói thì lúc nào chả trơn tru.” Dane càu càu, ánh mắt anh rành rành đang kiếm tìm Mariel lần nữa. “Cậu làm tớ bị lộ tẩy rồi này.”

Cứ làm như anh cần có thêm vài ba cô nàng xin chết không bằng. Kể từ khi dành được danh hiệu đó, anh đã chán ngấy đám đông không ngừng hò hét mong được anh chú ý.

“cứ coi như cậu đang đóng góp tí công sức làm từ thiện đi,” Justin nói.

“Còn ối cách hay ho để quên tiền ấy chứ,” Dane lầu bàu.” Đám báo giới có hẳn một ngày rầm rộ rồi đấy.”

“Thế cậu còn muốn gì nữa? Triệu phú doanh nhân, nhà sáng lập quỹ OzRemote và là chàng trai toàn năng hử. Ở này... cô em Mariel Davenport kìa.”

Dane cảm thấy giọng Justin chuyển từ ầm ào sôi nổi sang nhẹ như hơi thở, hết như có kim châm giữa hai bả vai. Anh nhún vai xua tan cảm giác đó đi. “Chuyện gì phải đến rồi cũng đến mà.”

“Ôi trời, trông cô em Mariel thích mắt quá đi mất,” Justin lẩm bẩm. “Còn đẹp hơn tấm hình Phoebe cho bọn mình xem. Cô nàng mất tằm mất dạng được... bao lâu nhỉ? Mà cô ta đang làm khỉ gì ở đám cưới Carl và Amy thế không biết?”

“Mười năm.” Cộng thêm năm tháng. “chắc hẳn cậu cũng đang suy đoán y như tớ thôi,” Dane nói khẽ rồi đắm chìm trong chất lỏng sảng sảng màu hổ phách.

“Chắc cô nàng không sống cùng một gã người Pháp nào chứ nhỉ?”

“Tớ cũng cho là thế.”

“Cậu nói chuyện với nàng chưa.”

“Chưa đâu.” Mồ hôi rịn trên tấm lưng Dane khiến cho áo anh dính nhớp nháp. Anh vừa nốc nốt phần đồ uống còn lại trong ly vừa nghĩ tới việc bước ra ngoài hít thở vài hơi khí trời trong lành. Bầu không khí ở đây ngọt ngào quá đỗi, cho dù máy điều hòa vẫn đang chạy vù vù hết công suất.

“Sao lại không như vậy?” Justin cất vấn anh. “Hai người đứng cũng khá gần nhau đấy chứ. Tớ nhớ là...”

“Chuyện đó cũ rích rồi.”

Ngày xa lắc xa lơ trước đây...Đêm trước khi nàng chuẩn bị sang bờ bên kia đại dương. Trong phòng ngủ của nàng, ánh trăng rằm tràn qua ô cửa sổ để ngỏ, ánh sáng bạc của trăng thấm đẫm làn da trắng sữa của nàng, đôi mắt đen chất chứa băn khoăn của nàng đang nhìn anh chăm chú...

Dane đổi thế đứng, hắng giọng, như thể từng tế bào nóng bên dưới thanh quản anh đều đang chuyển động hỗn loạn. “Cậu muốn uống chút gì không?”

“Vợ chồng tớ sắp về giờ, mai Cass có việc từ sớm. Tớ định ra chào Mariel trước khi về; cậu muốn cùng tớ ra đó không?”

Dane lắc đầu. “Tớ sẽ chào cô ấy sau.” Anh quay người, hướng về phía tay bồi bàn tiếp rượu gần anh nhất.

Nhưng, quý thật, anh không thể giả bộ mãi được. Đầu anh quay lại đúng lúc bắt gặp Justin sắp đặt chiếc hôn lên đôi môi đang mỉm cười của Mariel. Anh biết đấy chẳng gì khác hơn là một nụ hôn chào mừng nàng trở về nhưng trạng thái căng thẳng bất chợt đã khóa chặt xương hàm anh, khiến cho răng anh nghiến chặt. Những ngón tay anh siết mạnh quanh chiếc ly.

Anh nhìn cậu bạn chí cốt thì thầm gì đó và tai Mariel, rồi cô từ từ quay đầu về chỗ Dane. Hết sức chậm rãi – mà cũng có thể bởi khoảng khắc đó như ngưng lại hẳn – nhờ thế anh có thời gian quan sát đến từng chi tiết những phản ứng thay đổi trên gương mặt cô khi cô tập trung toàn bộ sự chú ý nơi anh.

Cái cách gò má cao cao của cô ung ửng lên, đôi mi dài đen nhánh chớp mở khi cô nheo

neho đôi mắt màu ngọc lục bảo về phía anh, đúng một lần. Cái cách đôi môi bóng màu son của cô hơi hé ra – vì ngạc nhiên hay bất an? – rồi hơi nhếch lên bên khóe, như vừa bị kích động.

Cho dù là gì chẳng nữa, môi cô nhợt nhạt đi như một bông hồng giữa ngày đông tháng giá khi bắt gặp đôi môi anh mím lại cứng nhắc và ánh nhìn vô hồn. Bởi thực lòng có vẻ anh chẳng thể nghĩ ngợi được gì. Cô nâng một bên tay, hơi khựng lại trong thoáng chốc trước khi ve vuốt món tóc vô hình bên tai.

Mắt cô vẫn dán chặt về phía anh. Cho đến khi ánh nhìn của cô quét lên mái tóc anh. À, ờ thì vài người bảo tóc anh cần được cắt tỉa gọn gàng. Mũi anh phập phồng nhẹ nhẹ khi mắt cô kéo xuống chiếc sơ mi cổ hở dang. Họng anh nhói buốt, cục yết hầu nhảy nhót không yên. Chết tiệt thật! Anh lấy làm mừng vì đã không thuê một cô nàng nào đó, nhất là một nhà thiết kế cũ rích, tư vấn phong cách ăn vận.

Và vì Justin đã cố tình sắp xếp, anh chẳng thể làm gì khác hơn là chuyện trò đôi câu với cô. Tự buộc mình he hé hàm răng và nói lỏng vòng tay quanh chiếc ly, anh bắt đầu tiến về phía trước.

Mariel nhìn Dane Huntington bước lại phía cô, lối phục trang đơn giản, có phần phớt đời của anh quá đối quen thuộc xiết bao. Mọi điều Justin đang ba hoa chích chèo – cứ cho là anh ta vẫn đang liên tưởng điều gì đó – đều mờ nhạt cả. Bụng cô thót lên, như thể cô vừa bước lên chuyến bay bão táp trên chặng cuối cùng trở về Adelaide.

Phoebe, em đâu rồi? Hãy đưa chị thoát khỏi chốn này đi, cô thầm van nài. Đáng lẽ cô phải biết là sớm muộn gì cũng sẽ chạm mặt anh ta, nhưng ngay lúc này đây, Dane là người cuối cùng cô muốn đối mặt, đồng hồ sinh học của cô gõ loạn nhịp, cơ thể cô nhận nhạo khó chịu từ bên trong ruột gan.

Cô đã từng muốn khi gặp lại anh, cô sẽ đẹp rực rỡ nhất. Để cho anh biết anh đã đánh mất điều gì trong hàng bao năm trời đằng đẵng vừa qua, từ khi cô còn là cô nàng thiếu nữ mười bảy tuổi luôn coi anh chàng Dane Huntington trẻ tuổi là mặt trời, là ánh trăng và là tất cả cuộc sống.

Đúng là giờ cô đã không còn là thiếu nữ nữa, mười năm rồi còn gì. Mới vài giây lướt qua mà có cảm giác như hàng phút liền dài đằng đẵng. Đôi mắt xám lạnh lùng của anh như ghim lấy cô, chẳng hề có dấu hiệu của nụ cười trên đôi môi đẹp đẽ kia. Tự nâng cằm mình lên, cô cố dần lòng đánh mắt nhìn anh khi anh bước lại gần hơn.

Mái tóc sẫm với vài lọn màu sáng che lấp vành tai anh, lơ đãng ôm ấp phần da sau cổ. Có vài điều vẫn chẳng hề thay đổi, cô cố moi ý nghĩ coi thường. Và anh vẫn ngạo mạn xem nhẹ lối phục trang truyền thống. Anh không thất cà vạt. Chiếc áo sơ mi đen với đường khâu nổi màu trắng còn chừa lại phần cổ để lộ làn da rám nắng và lơ thơ vài món tóc sẫm màu.

Cô nàng thiết kế thời trang trông cô nhũn mảy. Thượng bộ cánh áo đen quần bò đến một trong những đám cưới đình đám của năm ở đất Adelaide này ư, vì cái quái gì chứ? Nhưng, đằng sau nỗi thất vọng đó, toàn bộ cách ăn mặc bất hợp lý đó của anh khiến người cô như tan chảy ra, mạch cô đập hơi khác lạ.

Vươn thẳng người, cố giữ chiếc ly trong tay chặt hơn để che giấu những ngón tay đang run lẩy bẩy, cô cất tiếng, “Chào anh,” trước khi anh kịp mở miệng. “Chúc anh một năm mới tốt lành!”

Cô không hề nghiêng người để đón lấy nụ hôn chào.

“Mariel. Anh cũng chúc em một năm mới vui vẻ. Em về lâu chưa?”

“Em mới bay về hôm qua thôi.”

“May vừa kịp đến dự ngày vui của Carl và Amy.”

Chất giọng nhẹ thoảng mùi cồn của anh bao bọc lấy cô, cuối cùng thì anh đã mỉm cười. Mạch cô lại đập rộn thêm một chút nữa. Với chiều cao của mình, cô ít khi được trải nghiệm cảm giác đàn ông đưa mắt nhìn xuống. Trước anh, cô cảm thấy mình bé nhỏ. Và nữ tính.

Cô cố chống cự lại cảm giác đó. Cô không hề muốn cảm thấy mình bé nhỏ và nữ tính trước Dane Huntington. Không bao giờ như thế này nữa. Nhưng – chuyện này mới thật điên chứ - cô muốn anh nhìn mình theo đúng cách đó.

Để nhớ lại... Anh có nhớ không nhỉ?

Làm sao mà anh dám quên cơ chứ?

“Thật là trùng hợp, mới hôm nọ thôi, Dane vừa nhắc đến em,” Justin nói, và Mariel tóm được cái giật giật quen thuộc ở quai hàm Dane.

“Vậy sao?” Dane đã nhắc đến cô sao? “Sao anh ấy lại nhắc đến em ạ?”

“Anh và Cass – vợ anh định sang châu Âu vào tháng Mười này, vì em đang sống ở Paris nên cậu ấy nghĩ em có thể dẫn bọn anh thăm thú đây đó.”

“Anh ấy bảo thế sao?” Cô liếc xéo Dane. “Thậm chí anh ấy đã chẳng buồn liên lạc với em khi

sang đó ấy chứ. Cách đây bao lâu nhỉ - hình như năm năm trước phải không anh Dane? Mẹ em kể vậy trong thư gửi sang cho em.”

“Mariel, lúc đó anh sang vì công việc,” Dane nói. “Chẳng có được thời gian rỗi rãi để thăm thú nhau. Hay làm bất cứ việc gì khác. Chỉ đơn giản đến rồi đi vậy thôi. Điều gì kéo em về nhà thế?”

“Gia đình em. Em cần nghỉ ngơi một chút.”

“Thông thường nếu em muốn sum họp với gia đình thì em phải về sớm hơn một tuần và vui Giáng Sinh với cả nhà chứ.”

Chà. “Em cũng lấy làm ngượng mà nói rằng em đã không nghĩ đến sớm, vé máy bay đã hết sạch trơn.” Cô nhất định không chịu quay đi chỗ khác trước cái nhìn trực diện của anh. Nếu nhìn ra chỗ khác, anh sẽ biết cô đang nói dối.

“Thế thì tệ quá.”

“Dù gì thì giờ em cũng đã ở đây rồi.”

“Đúng, em đang ở đây rồi,” anh uể oải nói, mắt vẫn dán chặt về phía cô. Justin, rõ ràng đã cảm nhận được trạng thái căng thẳng kỳ lạ giữa họ, nhanh chóng chuyển đề tài. “Dane vừa danh được danh hiệu chàng trai của năm do tạp chí Babe bình chọn đấy.”

“Thật à?” Mariel nhắc ly lên uống một ngụm cho thông cổ họng, cô bắt gặp ánh mắt Dane đang liếc nhìn những gã trai khác quanh cô.

“Chắc em vẫn còn nhớ,” Justin tiếp tục. “Tạp chí Babe tổ chức đợt bình chọn này hằng năm.”

“À vâng, em nhớ tạp chí đó rồi,” cô hơi kéo dài giọng, pha lẫn vào chất giọng mình chút gia vị giễu cợt, và mắt cô tận hưởng đôi gò má hơi ửng ửng của Dane.

Còn thêm gì nữa nhỉ? Dane Huntington, chàng trai siêu quyến rũ và thực sự hấp dẫn. Lôi cuốn và vô cùng cuốn hút. Cô thích thú ngắm cái đầu anh nghiêng nghiêng khi anh ngo nguậy cổ, như thể muốn nói lỏng bầu không khí căng thẳng kia. Nụ cười chớm chớm trên vành môi cô nhuốm chút tự mãn.

“Món lợi lớn nhất: hẹn hò với một chục cô em nóng bỏng khác.” Justin toét miệng cười, nét tinh nghịch ranh mãnh ánh lên trong mắt anh.

Dạ dày Mariel thót lại trước hình ảnh Justin vừa khơi gợi, nhưng cô vẫn khư khư giữ vẻ tự

mãn vừa tóm được.

“Ái chà, vợ anh đang gọi rồi kìa,” Justin nói. “Anh sẽ để hai người tiếp tục chuyện trò với nhau nhé. Gặp lại em anh vui lắm, Mariel ạ.”

“Em cũng vậy.” Mariel mỉm cười với người phụ nữ da bánh mật đang quan sát ba người bọn họ khi Justin tiến về phía vợ mình, rồi cô quay sang nhìn Dane. “Ô,... Vậy ra anh đã là chàng trai của năm của Babe nhỉ? Mọi việc diễn tiến thế nào anh?”

“Giống như Jus vừa kể cho em đấy thôi,” Dane nói nhanh. “Cũng vui. Vì lý do đẹp đẽ. Kêu gọi quyền tiền cho quỹ từ thiện. Anh cần đánh bóng tên tuổi một chút – còn em thì sao?” Hất cằm ra hiệu, anh đưa cô ra khỏi tầm mắt của vài người hiếu kỳ đang thích thú quan sát, hướng về một chiếc bàn có đặt sẵn mấy chiếc cốc.

Anh rót nước cam ra hai chiếc cốc pha lê rồi chuyển cho cô một cốc. “Cảm ơn anh,” cô nói, thận trọng tránh để chạm vào tay anh.

“Ý anh là các cô nàng nóng bỏng” – Mariel nhả từng từ với ngữ điệu châm chọc – “Cho dù ở bất cứ đâu, họ cũng có thể bầu chọn cho các ứng viên, người có số điểm cao nhất sẽ chiến thắng? Em cứ băn khoăn không hiểu vì sao họ bầu chọn cho anh.” Cô không giấu nổi nụ cười tinh quái... nhưng trong lòng cô, từ một góc sâu kín và hầu như đã bị bỏ quên, có chút gì đó nhói đau. “Em muốn được nhìn gương mặt anh trên bìa cuốn tạp chí đó quá đi mất.”

Anh lắc đầu. “Không tệ như em nghĩ đâu?”

“Theo anh em nghĩ tện đến đâu?”

“Các cuộc hẹn đều ngừng trước giới hạn cả.”

Nuốt ngược cơn oán giận hiện diện suốt chục năm trời vừa qua trong suy nghĩ, cô nói, “Thế thì đây hẳn là điểm mới lạ nhất ở anh. Đạo gần đây em nghe đồn anh là chàng Casanova đích thực.”

Môi anh giãn ra nụ cười biếng nhác trong khi mắt chẳng biểu lộ chút xúc cảm nào. “Em đừng tin hết mọi thứ nghe được.”

Cổ họng cô râm ran trước âm thanh do âm điệu biếng nhác đó mang lại. Cô nhìn xuống rồi hướng mắt về phía anh lần nữa trước khi cho phép đôi mắt mình thưởng ngoạn chiếc quần bò hơi ôm khít người quá và chiếc áo tụt chế độ của anh dính chặt lấy ngực, cầu áo quá hẹp so với đôi vai rộng của anh. “Nếu anh muốn củng cố danh hiệu của mình thì đã đến lúc anh phải thay mới tủ quần áo hoặc thuê thợ may mới rồi.”

“Ái chà, mắt của nhà thiết kế thời trang có khác. Anh đang tìm kiếm nhà tài trợ triệu đô đây,” anh nói, ánh mắt anh lướt qua người cô, chỉ lâu hơn mức lịch sự một chút. “Váy của em thiết kế đây à?”

Mắt cô chạm phải mắt anh và ngừng lại, cô cười thầm rồi nhấp đồ uống. “Không đâu.” Hah. Rõ ràng anh chẳng biết tý gì về các mẫu thiết kế của cô.

“Ừ nhỉ - bây giờ em là người mẫu ảnh rồi. Cách đây mấy tháng, anh đã xem hình em trên một tờ tạp chí. Phoebe đưa cho bọn anh xem. Phải nói là rất đẹp.”

Anh nhìn cô thêm lướt nữa. Liệu anh đang so sánh cô với các cô nàng người yêu của mình không? Theo lời Phoebe kể trong các bức email đều đặn gửi cô, Dane đã nhả nha bước qua vài ba cuộc tình.

Chuyện đó không còn khiến cô để tâm nữa. Rốt cuộc, cô đã đặt Dane yên vị trong quá khứ, anh thuộc về ký ức cả chục năm trước rồi. Nhưng liệu cô có thực sự làm được? Giờ đứng đây, gần quá đối mùi cơ thể hấp dẫn của anh, cô tự hỏi không biết mình có chắc hoàn toàn về những điều đã nghĩ.

“Không còn nữa.” Cô nhấp thêm ngụm nữa để xua đi vị đắng bất chợt dâng lên cổ họng khi nghĩ về sự phản bội của Luc.

“Gì cơ?”

“Chị đây rồi, Mari,” Phoebe hỗn hà hỗn hển ngắt quãng câu chuyện, nhét chiếc điện thoại vào bên ngực, kéo Mariel thoát khỏi chủ đề sự nghiệp dang dở của nàng.

“Chào anh, Dane.” Phoebe gần như chẳng buồn liếc nhìn anh, Mariel thoáng nghĩ cuộc sống ở đây vẫn tiếp diễn như thường lệ khi cô xa xứ. Phoebe ghé tai cô thì thầm, “Kyle vừa gọi điện. Anh ấy muốn gặp em. Ngay bây giờ chị ạ.”

Mariel nhìn em gái, ngờ vực hỏi. “Em đồng ý gặp sao? Thế còn phương thuốc cho năm mới?”

Phoebe cắn môi. “Em biết, em biết, nhưng mà...”

“Đừng để cho cậu ta lấn lướt chứ, Pheebes.”

“Em sẽ không để vậy đâu. Nhưng em vẫn phải gặp anh ấy, phải không chị yêu quý?”

Mariel nhướng mày trước ánh mắt sáng long lanh của Phoebe. “Gặp ở đâu?”

“Ờ thì... một nơi cả hai đứa đều thích đến. Nói luôn để phòng khi tối em về muộn không gặp được chị, sáng mai khi chị thức giấc, em không có mặt ở nhà đâu. Em phải đón chuyến bay sớm đến Melbourne. Đang có đại nhạc hội ở đó. Thế nên em vừa nhờ Brad Johnston đưa chị về nhà rồi. Chị nhớ Brad không; anh ấy đang muốn được nói chuyện với chị chết đi được.”

“À...” Giật mình, cô nhìn qua vai Phoebe thấy chàng trai tóc xù thân quen đang len lỏi vượt qua đám đông. Hết sức xông xáo, nếu như Mariel không nhầm.

“Hai chị em đến đây cùng nhau à?” Dane hỏi.

“Dạ, chị gái tuyệt vời của em nhận lời đi cùng em... à ừm... vì Kyle không chịu đến. Chị đừng giận em nhé, Mari yêu quý?”

“Tất nhiên là không rồi, nhưng chị nghĩ em nên cân nhắc...”

“Không cần phải làm phiền Brad đâu,” Dane ngắt lời, giọng anh quá đôi trầm lắng, quá đôi trầm lắng, quá đôi thân thuộc. “Đã thỏa thuận xong nhé, anh sẽ đưa Mariel về.”

Chú thích:

1. *Casanova (1725 – 1798) – tiểu thuyết gia kiêm nhà thám hiểm người Italia nổi tiếng vào thế kỷ XVIII bởi nghệ thuật quyến rũ và chinh phục phái đẹp. Cùng với Don Juan, cái tên Casanova thậm chí đã trở thành một tính từ khi người ta nhắc đến thói trăng hoa, lãng nhãng của đàn ông. Cả đời chỉ viết một cuốn sách duy nhất tự thuật về cuộc đời mình mang tên Histoire de ma vie (tạm dịch câu chuyện đời tôi), nhưng Casanova đã khiến cho đến cả những nhà văn vĩ đại nhất thời đó cũng phải nghiêng mình kính nể vì sức hấp dẫn và tầm ảnh hưởng lan tỏa rộng khắp châu Âu của cuốn sách.*

Chương 2

“Ồ? ĐƯỢC RỒI... Nhưng...” Cặp mắt Phoebe đánh qua đánh lại giữa hai người.

“Anh sẽ báo cho Brad,” anh bảo cô.

“Tốt rồi. Cảm ơn anh, Dane. Chị em mình gặp nhau sau nhé, chị yêu quý.” Phoebe hôn vội vào má Mariel rồi ào như một cơn lốc màu hồng quyện mùi nước hoa.

“Thỏa thuận sao?” Mariel lẩm bẩm rồi đưa mắt nhìn anh trong khi toàn bộ cơ thể cô như bị xáo trộn.

“Đợi đây nhé,” anh ra lệnh xong đi mất, trước khi cô kịp lên tiếng phản đối.

Quên đi. Nhưng cô vẫn đứng bất động, chân như dính chặt lấy sàn khi quan sát anh giải quyết nhanh gọn với Brad chỉ trong chưa đầy năm giây. Tại sao chân cô không tài nào nhấc nổi chứ? Sao cô không rũ bỏ cái mớ chết tiệt này trước khi quá muộn chứ?

Dane có thể chắn chắn Mariel vẫn đang lẩn chần với cú chuyển đột ngột mà anh mang lại. Mắt cô ánh lên tia nguy hiểm, đôi môi đỏ màu san hô nổi bật trên gương mặt nhợt nhạt của cô. Nhưng anh thấy thoải mái, cô đã không hề có ý định mất hút giữa đám khách khứa.

“Em đang định về sớm,” cô nói khi anh tiến đến gần. Đặt chiếc cốc xuống, cô kéo khóa chiếc túi long lánh bên vai. “Thật lòng mà nói là ngay bây giờ luôn. Em không muốn làm hỏng buổi tối của anh. Có vẻ anh đang đi cùng ai đó...” Cô lấy di động ra khỏi túi. “Em sẽ gọi taxi.”

“Anh bảo rồi. Anh sẽ đưa em về. Chẳng có gì phiền cả, anh đến đây một mình.”

“Ờ...” Có vẻ cô đã kịp thấm thấu lời anh khi mắt anh chạm mắt cô lần nữa.

Chẳng có gì phiền ư? Dane tự nhắc mình nhớ lại chuyện cũ. Quan hệ đang dở của anh và cô từ mười năm trước. Ký ức trở lại đêm thanh xuân cuồng nhiệt trên chiếc chăn thiếu nữ, hương đêm mát lạnh phảng phất cùng ánh trăng.

Rồi hồi kết cực kỳ tồi tệ bên ngoài gara của cha anh. Chuyện không thể giải quyết gọn ghẽ trong đêm nay, Dane biết thế, nhưng anh đã vừa đánh mắt về phía Brad, tỏ vẻ cô hoàn toàn thuộc sở hữu của mình.

“Nhưng anh vẫn muốn ở lại, tận hưởng cuộc vui...” Cô xua xua bàn tay được chăm chút cẩn thận. “Bất kể...”

“Anh sẽ đưa em về ngay khi em muốn.”

“Tốt quá,” cô nói khá kiểu cách, người cứng đơ. “Cảm ơn anh. Nếu anh không phiền, em muốn về bây giờ. Em vẫn quen với mùi giờ sinh hoạt bên kia.”

“Vậy thì chúng ta tạm biệt mọi người thôi.” Anh đặt một tay sau lưng cô. Anh không lường trước được sức nóng từ lòng bàn tay anh sau cái động chạm đầu tiên. Dưới lòng bàn tay anh, lớp vải của bộ váy kiểu cách ngăn làn da cô, anh tự hỏi không biết cô sẽ cảm thấy ra sao khi không được bao bọc bởi đám vải vóc lụa là.

Đơn thuần làn da trần nhẵn mịn.

Cô lưỡng lự như thể đang bị thiêu đốt. Vậy là cô cũng cảm nhận được, anh vui vẻ nghĩ khi dẫn cô đến chào chủ tiệc. Thích thú thì đúng hơn.

Cô và người tình Pháp quốc đã chấm dứt hẳn chưa? Cô trở về một mình và có chút run rẩy trong lời đáp của cô khi nhắc đến Paris.

Cánh nhà báo săn ảnh hăm hở chờ chụp vị khách mời nổi tiếng đang thơ thẩn quanh quần khu vực cửa ra vào để ngỏ. Một nhân viên bảo vệ khoát tay cho Dane qua. Ánh đèn lóe lên và những gương mặt lơ mơ nổi nhau ngóng qua cửa sổ.

“Em quen với chuyện này rồi chứ?” anh hỏi, vẫn tiếp tục mở lối qua mấy tay săn ảnh. “Đáng lẽ anh phải hỏi em từ trước.”

“Ồn cả, em quen rồi. Nhưng lần này họ không hướng ống kính vì em.”

“Cũng không hẳn. Đạo này bản thân tên tuổi em đã đủ sức hút rồi.”

“Ở đây thì không nổi lắm đâu. Sẽ không thể sánh được nếu em hẹn hò với anh chẳng hạn.”

Anh đánh mắt sang phía cô trước khi ngoặt xe ra hướng quốc lộ, bỏ lại đám báo giới sau lưng với đám bụi đường. “Họ không biết chuyện đó đâu.”

Cô không đáp lời anh mà chỉ lặng lẽ nhìn về trước, ngắm những khoản đất loang loáng ánh trắng và hàng dây bạch đàn vun vút lướt qua. Thỉnh thoảng điểm thêm ánh đèn lơ mơ dưới lớp chao đèn có hoa văn hình lá quên thuộc phát ra từ một nông trang.

Anh để ý thấy cô không được bình thản như vẻ ngoài cố gượng. Những ngón tay trắng trẻo nín chặt lấy chiếc túi, ngón cái ve vuốt quai túi chạm đùi bằng những cử động ngắt quãng.

Cặp giò cô mới thật nhẵn mịn và... hết sức gợi cảm.

Dán chặt mắt trên đường đi nào. Chỉ nhìn đường thôi. Mồ hôi túa ra từ chân mày anh. Anh bật điều hòa trong xe lên mức cao nhất. “Có lạnh quá không?” một lúc sau anh lên tiếng hỏi, chủ yếu chỉ nhằm phá vỡ khoảng lặng quanh họ. Khoảng lặng dường như được gõ nhịp đều đặn bởi chiếc loa dàn âm thanh nổi.

“Không... Không hề... Thế này mát mẻ mà anh.”

Cô chuyển tư thế ngồi, anh chẳng cần nhìn cũng biết cô vừa duỗi đôi chân trần ra trước mặt. Bên trong chiếc Porsche, mùi nước hoa hương hoa hồng đầy mê đắm của cô chạm đến mọi giác quan của anh như một giấc mơ đã bị quên lãng từ lâu. Anh biết ơn vô cùng ngôi sao may mắn nào đêm nay đã giúp anh được lái xe qua vài chặng đồi thế này.

Suốt thời thơ ấu, cô là bạn thanh mai trúc mã của anh, luôn tốt bụng, chân thành và bướng bỉnh. Năm mười bảy tuổi, cô trở thành một thiếu nữ trẻ trung luôn tự tin và nuôi tham vọng chinh phục thế giới. Và bỏ rơi anh.

Anh rũ bỏ những ý nghĩ phiền nhiễu và liếc nhìn cô thêm lần nữa. Ở tuổi hai mươi bảy... Giờ đây cô đã trở nên vô cùng gợi cảm và có sức ảnh hưởng. Nhưng anh biết gì về người phụ nữ trưởng thành bên trong cô? “Có phải em nói giờ em không còn là người mẫu nữa?” anh chìm vào yên ắng.

Cô tần ngần. “Không. Em và bạn làm ăn vừa cắt đứt quan hệ với nhau.”

“Anh chàng Luc hả?” Anh thận trọng tránh đề cập đến chuyện anh ta từng là người tình của cô. “Phoebe kể cho anh mọi điều về anh chàng đó.” Anh nhấn nhẹ ở từ “mọi điều”.

“Đúng vậy, anh chàng Luc. Em không muốn nói về chuyện này. Về anh ta.” Cô luống cuống phẩy phẩy tay. “Bất kỳ điều gì liên quan.”

“Anh xin lỗi,” anh nói, hy vọng chất giọng mình đủ độ chân thành. Lý do anh ở đây là gì? Anh chỉ muốn mang đến điều tốt đẹp nhất cho Mariel.

“Bố anh thế nào rồi?” Cô bất thần hỏi, như thể đang cố bám víu bất cứ thứ gì trong không khí để chuyển đề tài.

“Mấy tháng trước anh nói chuyện với ông thì ông vẫn ổn.” Đây là tất cả những gì Dane cần biết, tất cả những gì Mariel cần biết, tất cả những gì anh muốn nói về người cha già của mình.

“Thế còn mẹ anh?”

“Tin mới nhất anh nghe được là bà vẫn sống ở Queensland. Với gã người tình hiện tại.”

“Vậy...em có thể đoán là hiện giờ anh không còn sống ở nhà nữa?”

Nhà. Dane quắc mắt nhìn đường sơn trắng chia cắt con đường khi ngoặt lên dốc. Có khi nào khu đất của mấy đời gia tộc giữa hàng mẫu đất đồi Adelaide là nhà theo đúng nghĩa không nhỉ? “Nhà” hàm ý là nơi mỗi người cha người mẹ tự nguyện gắn bó với nhau, gắn bó với cuộc hôn nhân của mình, với con cái mình. Ít ra đó là cách định nghĩa của Dane; chỉ có điều bố mẹ anh suy nghĩ khác hẳn.

“Anh dọn ra ngoài từ nhiều năm nay rồi. Thật ra thì không lâu sau khi em đi. Anh có nhà riêng ở Bắc Adelaide. Gần chỗ anh làm. Anh và Jus chung vốn một công ty IT ở đó.”

“Thế thì em làm anh phải đi lòng vòng ngược đường rồi.”

“Không sao đâu. Anh thích lái xe mà.” Anh nhìn qua gương chiếu hậu, cau mày khi thấy chiếc xe miệt mài bám đuôi kể từ khi họ rời đám cưới, rồi anh bẻ lái thuần thục tấp vào lề đường. “Nhất là khi em được tận mắt ngắm cảnh này.”

Vầng trăng gần tròn đầy vượt lên cao hắt, chiếu ánh sáng trắng ngần những cánh đồng và chảy tràn qua những chiếc bóng đen kịt bên dưới hàng bạch đàn. Dane liếc thấy chiếc xe bám đuôi chạy chậm lại, vượt qua xe họ rồi lái tiếp.

“Ôi... đẹp quá.” Mariel bật dậy, gương mặt cô sống động hẳn dưới ánh sáng êm dịu. “Em nhớ cảnh này. Chắc chắn chính bầu không khí nơi đây, có vẻ trắng Úc to hơn hẳn trắng Paris rồi.” Nụ cười chóng vánh nhảy múa trên toàn bộ cơ thể cô. “Chắc người Pháp không nỡ giết em vì đã nói như vậy đâu.”

“Họ sẽ không làm vậy nếu họ đang ở đây,” Dane lẩm bẩm, dòng suy tưởng của anh trở lại những ngày xưa cũ. Khi còn bé, đã bao lần anh ngồi ngắm bóng mấy con cây túi chơi đùa giữa những tán lá in hình giữa vòm trời đính những hạt sao? Đã bao lần anh ngồi ngắm mặt trăng thiên biến vạn hóa?

Đợi đến lúc bầu không khí có vẻ đủ hiền hòa để trở vào nhà?

Anh lắc đầu, quay lại bên con đường vắng. Ở cạnh bên Mariel giữa những khoảng khắc này đã gọi dậy biết bao kỷ niệm xưa cũ.

Lần cuối cùng anh gặp cô, chiếc xe của cô lao đảo rời đường vào nhà bố anh, tiếng phanh xe rít làm bắn tung tóe đám sỏi rồi vút đi trên đường.

Anh dậm ga mạnh hơn. Càng sớm đưa cô về đến nhà, anh sẽ càng đỡ bị cắn rứt.

Cả hai người càng đỡ cắn rứt.

Chỉ một lúc sau họ đã về đến nhà bố mẹ cô. Dane cẩn thận quan sát quãng đường sau lưng trước khi chuyển bánh lái về phía ngôi nhà. Mariel không có khóa điều khiển, vậy nên anh bước ra khỏi xe, nhập dòng mã Mariel đưa cho anh lên tấm bảng được gắn chặt vào cột đá, cánh cổng đồ sộ mở ra. Họ còn lái tiếp một đoạn dài, nơi đám hoa huệ Phi châu xanh ngát điểm viền cho

bãi cỏ một bên đường, phía bên kia là hàng thông lâu năm. Cây thường xuân leo trên mấy bức tường và vòng dây thép tô điểm cho một hàng hiên rộng rãi. Xe họ vừa ngừng lại, lập tức ba chốt đèn bảo vệ nhá lên, nhưng không có ngọn đèn nào phát ra từ lớp kính màu của cửa chính.

Anh nhòm vào ô cửa sổ tối đen. “Hai bác đi vắng rồi sao?”

“Hôm qua bố mẹ em đi du ngoạn Thái Bình Dương rồi. Cảm ơn anh đã đưa em về.” mắt cô thoáng chạm mắt anh. Anh chẳng thể nắm bắt được điều gì trong đáy mắt sâu thẳm, dường như cô đã xóa bay biến mọi ý nghĩ.

Anh vẫn chưa muốn cô vào nhà. Không như thế này. Chết tiệt, không phải kiểu cách lịch sự và xa lạ như thế này.

Anh tự nhắc nhở mình rằng tình bạn thuở thơ ấu của họ đã trôi qua hàng bao nhiêu năm rồi. Cô không còn là cô gái ngây thơ, trẻ con cùng những giấc mơ cổ tích diệu kỳ như anh nhớ. Giờ cô đã là một phụ nữ thành đạt, độc lập và chín chắn.

Giờ cô đã ra dáng hảnh một phụ nữ trưởng thành. Những đường cong trẻ trung trên người cô càng lúc càng gợi cảm hơn, gương mặt cô cũng thêm phần quyến rũ.

Anh tắt máy, bất chợt cảm nhận cơn hoảng hốt trong cô. “Mariel...”

“Không.” Ngay lập tức cô nhắm mắt lại. “Không phải đêm nay.”

Đôi bàn tay anh siết chặt bánh lái. Nhưng nổi căng thẳng vấy bực bởi những lời phát ra từ miệng cô, vết nhòe mờ phủ nơi đôi mắt cô. “Anh sẽ đưa em vào tận cửa.”

“Không sao mà, chỗ này có phải như ở phố đâu,” cô vừa nói vừa đẩy cửa xe.

“Anh sẽ đưa em vào tận cửa,” anh nhắc lại lần nữa, tay rút chìa khóa khỏi ổ. Vẫn có thứ chưa hẳn đã thay đổi – cô vẫn bướng bỉnh, cứng đầu như ngày nào.

Lại nhanh nhẩu nữa – cô đã đi được nửa đường trước khi anh bước ra khỏi xe. Dư âm cái nóng ban ngày vẫn phủ choàng trên mặt đất, giữa mùi khuynh diệp và mùi thông sục nức.

Tiếng kim loại vang lên lách cách khi Mariel dò dẫm lục lọi túi tìm chìa khóa nhà, giờ giờ lên cao cổ phân biệt chúng dưới ánh đèn hàng hiên.

“Để anh.” Dane tóm lấy chùm chìa khóa từ tay cô. Khoảnh khắc da chạm da khiến cho đầu ngón tay anh dậy lên cảm giác râm ran, cảm giác ấy lây sang cả cánh tay và truyền thẳng xuống cả thân dưới.

Nhận thức thoáng hiện khi mắt hai người giao nhau là lời nhắc nhở cay nghiệt rằng họ sẽ chẳng bao giờ có thể trở lại tình cảm gắn bó thân thiết như dạo trước nữa.

Anh cũng không chắc liệu mình có thực sự muốn tiếp tục tình cảm xưa cũ đó không nữa. Chỉ chưa đầy một giờ ở cạnh cô, mọi nỗi ao ước, mọi nỗi khát khao thức dậy trong anh như một ngọn lửa cháy bùng lên từ lòng sâu thung lũng.

Cô lảng ánh mắt trước, giọng cô yếu ớt khi lên tiếng thanh minh, “Phoebe đưa chùm chìa khóa cho em, nhưng em quên hỏi chiếc nào là khóa cửa...”

Anh dứt một chiếc khóa vào vừa khít ổ nhưng cửa đã bật ra trước khi anh vặn chìa. “Cửa không khóa,” anh thông báo.

“VẬY... chắc do em rồi. Em cứ nghĩ là cửa sẽ tự động khóa khi sập vào.” Ai khác không biết rõ về Mariel như anh chắc sẽ chẳng để ý đến vẻ chùng xuống thoáng qua trong cử chỉ của cô.

Dane lướt qua chỗ cô, tiến vào cửa chính tìm chỗ bật đèn. Ánh sáng ấm áp của những chiếc bóng đèn kiểu cổ phủ tràn mặt gỗ láng bóng và những món đồ đồng thau, mang lại vẻ xa hoa cho tấm thảm trang trí màu đỏ tía. Cô nhìn lên tấm bảng mộc trên tường khi theo anh bước vào nhà. “Chết thật. Em còn quên đặt chuông báo động nữa. Bố em mà biết chắc ngất mất.”

“Em không kể thì làm sao bác biết được.” Không quay lại nhìn cô, anh bắt đầu bước vào hành lang. “Anh sẽ xem qua một lượt trước khi ra về.”

“Không cần đâu,” ngay lập tức cô lên tiếng cản anh. Vẻ bối rối đột ngột hiện rõ trong âm sắc lời cô.

“Chắc chắn là cần. Lỡ ai đó đã đột nhập vào đây thì sao?”

“Em tự chăm lo cho bản thân được mà.”

“Anh cũng nghĩ là em làm được.”

Một lúc sau, thám thính tăng một xong xuôi, anh bắt đầu bước lên tầng hai rồi bật đèn sáng trưng khi đảo mắt qua các phòng. Mariel theo chân anh, miệng lầm bầm mấy lời phản đối. Anh ngừng lại trước cánh cửa cuối cùng bên trái.

Phòng của Mariel.

Vì vậy anh không bật đèn lên. Nhưng ngay khi bước chân vào phòng, lập tức anh nhận ra mình vừa mắc sai lầm. Ánh trắng tràn ngập căn phòng, vắt ngang qua chiếc valy để ngỏ, phủ trên chiếc bàn trang điểm xếp đầy các loại mỹ phẩm. Anh hít căng lồng ngực bầu không khí hòa

lẫn mùi mê hoặc của phái nữ, phấn và nước hoa, như thể đã rất lâu rồi thiếu vắng chúng.

Anh chẳng bao giờ muốn che giấu cảm giác thích thú khi ở trong phòng của một người khác phái, nhưng khoảnh khắc này đây, anh chẳng thể nhớ gì ngoài những phút giây quá đổi ngắn ngủi anh từng ngã vào vòng tay Mariel.

Những ký ức đầy nguy hiểm! Anh ép mình tập trung vào nhiệm vụ tự giao. “Mọi thứ có vẻ ổn, vậy...”

“Tất nhiên là vẫn ổn rồi,” cô ngắt lời anh. “Em chẳng đã bảo anh sao? Nhưng anh có bao giờ nghe theo em đâu nhỉ? Không. Nhưng... Sao anh lại phải vào đây và...? Trở lại là chính anh.” Cô nhấn mạnh những từ ngữ cuối bằng cái thở dài khe khẽ.

Lỗi lầm cũ gợn lên khó chịu trong bụng dạ anh. Giữa không gian lặng lẽ, anh nghe tiếng gió nồm lướt qua hàng cây, tiếng vọng cảm xúc của chính anh. “Anh nghĩ đây chính là điểm tốt đẹp của chúng ta ngày trước,” anh nói, mắt anh chăm chăm nhìn vầng trăng nhưng không thấy ánh sáng của nó. “Chúng ta từng được là chính mình.”

“Ngày xưa ngày xưa, trên một thiên hà xa xôi quá đổi. Có thể lắm chứ.” Mariel bật đèn lên. Anh không biết tại sao, chỉ có thể bởi khung cảnh chan hòa ánh trăng cũng đã gợi nhắc cô đôi điều, Anh quay lại, mặt đối mặt cùng cô. Cô đã khoanh tay trước ngực và đang nhìn anh với vẻ bình tĩnh lạ lùng. Hoặc là thế hoặc cô xứng là diễn viên siêu đẳng chết tiệt.

“Cũng khá khá thời gian trôi qua rồi đấy, Ông Chúa ạ.”

Anh có cảm giác thích thú khi bắt gặp cô nín thở trước cái tên thân thuộc ngày xưa, nhưng rồi nhanh chóng định thần lại, cô hất hàm. “Em không còn là cô bé con ngây thơ, cả tin nữa đâu.”

“Dane...” Mariel gọi, kiếm tìm anh với ánh mắt dạt dào mê đắm dễ tổn thương.

Nụ hôn.

Nụ hôn chín chắn đầu tiên của họ.

Một nụ hôn tạm biệt, bởi không ai biết cô sắp đi xa và không ai biết cô đi bao lâu?

Mắt anh gặp ánh dứt khoát trong mắt nàng, anh sẵn sàng thú nhận nỗi đau anh đã gây ra đối với lòng tự tôn của nàng. “Anh mới mười tám và anh là thằng đại vô tâm.”

Nhưng đó là quá khứ. Đây là khoảnh khắc của hiện tại. Mà hiện tại thì chất chứa đầy khả năng. Cô không còn ngây thơ hồn nhiên nữa; cô đã là tâm điểm của dư luận thế giới. Một cô nàng hiện đại chắc hẳn đã ngã vào lòng vài thằng đàn ông trong những năm qua... một ý nghĩ mà anh thực lòng không muốn bị cuốn vào.

Môi cô héch lên nét mĩa mai héo úa. “Có điều gì thay đổi sao anh.”

Anh nhoẻn cười. “Không. Vẫn là thằng khốn đại vô tâm.” Anh không thể ngăn mình thêm nữa – anh bước lại gần hơn, thân thể họ gần như chạm vào nhau, anh chạm tay vào má cô.

Cô lắc đầu. “Chúng ta không còn là trẻ con nữa. Đây là chuyện của quá khứ rồi. Hãy cứ để quá khứ ngủ yên thì hơn.”

Nhưng Dane không muốn để yên, cho dù cái quá khứ đó có nằm đâu chẳng nữa, bởi tâm trí anh đã ngừng thẩm thấu bất kỳ lý lẽ gì, từ ngữ hay ngôn từ phức tạp nào. Tất cả những gì hiện hữu trong anh là vẻ mặt mong manh mà anh bất thần nhận ra mình đang giữ yên giữa hai lòng bàn tay, đôi mắt màu ngọc lục bảo đã khép lại, mùi hương đầy mê đắm của loại nước hoa mà cô dùng, tay cô áp vào ngực anh, hơi thở nén khe khẽ khi anh nghiêng người chạm môi mình vào môi cô.

Anh cảm thấy như đang nếm hơi ấm mật ngọt, đôi tay anh luồn qua mái tóc mượt mà của cô rồi ngừng lại trên bờ vai nhẵn mịn để kéo cô lại gần hơn, để anh có thể đắm mình trong mùi hương trọn vẹn mê say khi môi cô he hé chờ anh.

Anh nhắm mắt khi thân thể cô như mềm ra, tan chảy về phía anh. Đầu ngón tay cô lấn bấn trên lớp vải áo anh. Những lời thủ thỉ dịu ngọt. Hơi thở gấp, nồng ấm lan trên má anh –

Đôi tay mịn đẩy mạnh ngực anh –

Tìm lại hơi thở, cô giật lùi, mắt ánh lên vẻ giận dữ và thận trọng. “Sao anh lại làm thế?” Giơ bàn tay lên chạm môi mình, cô quay đi chỗ khác.

Câu hỏi hay đấy. Hay đến hiể hóc. Anh để ý mấy món tóc cô ôm lấy thái dương và lòa xòa trên cổ. “Có lẽ vì anh muốn thử xem cảm giác bây giờ có giống với những gì anh nhớ hay không.”

Cô xoay người lại, đôi mắt vẫn ánh lên đầy xúc cảm... khao khát hay giận dữ - anh không biết rõ bởi dư âm khoái cảm đã làm lu mờ sức nhìn của anh. Để định thần lại, anh bước tới bên bàn trang điểm, nhặt lấy một chai nước hoa rồi lại đặt nó xuống.

“Cuối cùng cảm giác thế nào rồi?” Cô nhắm mắt như thể đang hối tiếc vì đã hỏi, rồi lắc lắc đầu. Những lọn tóc mượt cuộn sóng trên bờ vai. “Anh đừng trả lời. Em không muốn nghe nữa.”

“Cũng có thể anh chỉ muốn hôn em vì những ngày xưa cũ.”

Anh hờ hững tựa người vào chiếc bàn trang điểm như thể huyết quản trong anh không tìm được đường thông, như thể chiếc quần bò của anh đã co rút mất phần đáy. “Ông chúa à, em đã đáp lại nụ hôn của anh.”

Không khí giữa hai người như được giãn ra trước điều bí mật vừa hé lộ, cô khe khẽ thở nhưng không hồi đáp.

“Và anh cảm nhận được. Anh nghĩ thế phải không?”

Cô thở dài. “Không phải đấy chỉ là phản ứng của một gã ngạo mạn điển hình chứ?”

“Anh không phải là một gã ngạo mạn điển hình sao?”

Cô nhìn anh, không cười, hay vẫn phảng phất nét cười nơi khóe môi cô nhỉ?

“Tốt rồi,” anh lên tiếng, coi đó như một biểu hiện đồng tình, rồi ngoác cười cầu hòa. “Coi như giờ chúng ta đã tranh biện xong rồi nhé, anh sẽ kiểm tra bên ngoài xem.”

Mariel giơ tay chặn lời anh. Ôi, không, cô không dễ dàng để anh chấm dứt giữa chừng như thế. “Anh Dane, chưa xong đâu. Sao giờ hai ta không cởi mở trao đổi hân hoi, rồi sau này sẽ không bao giờ phải xới lại chuyện cũ nữa?”

Nụ cười anh tắt dần. “Được rồi,” anh nói chậm rãi. “Sao đêm hôm đó em lại đến chỗ anh? Trong khi chúng ta vừa tạm biệt nhau ở nhà em.”

“Vì nụ hôn. Em nghĩ nụ hôn của anh hàm chứa ẩn ý gì đó. Nụ hôn đó là tất cả đối với em.” Tim cô đập rộn khi nhớ lại.

“Đấy chỉ là nụ hôn tạm biệt,” anh lẩm bẩm.

“Lúc đó em đã nghĩ – giờ em mới thấy mình thật ngu ngốc và ngây ngô – rằng em đã phải lòng anh. Và khi anh hôn em... bằng nụ hôn đó... em nghĩ...” Cô cố xua xua ký ức cũ. “Em đến tìm anh vì em muốn hỏi anh... để nói với anh rằng em sẽ trở lại... rằng chúng ta...”

Đêm hôm đó còn hiện hữu sáng rõ trong tâm trí cô. Sau nụ hôn đó, cô lái xe đến nhà anh. Cô nhận ra ánh đèn xe anh trong gara...

“Em nghe có tiếng động,” cô nói. “Em ngu ngốc quá nên mới nghĩ rằng anh bị thương. Thử

hình dung xem em kinh sợ đến mức nào khi bắt gặp Isobel hờ hững ngồi trên nắp ca-pô xe anh, anh còn thì đang dạt dào cảm hứng như... Thế đấy.”

Cô nhớ chắc hẳn cô đã gây ra tiếng động nào đó, bởi cả hai người đều quay lại và nhìn thấy cô. Cô như bị thôi mien trong vài giây khổ sở, khi mắt cô lướt qua họ, tim cô như vỡ nát.

“Em ghét anh, Dane Huntington, em không muốn phải gặp lại anh thêm lần nào nữa!”

Cô không còn nhớ được bằng cách nào cô có thể lê bước ra chỗ nấu ăn trong xe – chỉ dai dẳng tiếng cười khúc khích của cô gái đó cùng câu giễu “Mariel tội nghiệp” còn găm lại trong tâm trí cô, và tiếng bước chân của Dane đuổi theo cô, tiếng anh gọi cô hãy chờ anh. Chờ ư?

Dane lắc đầu, cô biết anh cũng đang sống lại trong hồi ức. “Mariel, vấn đề là dù anh và em hết sức gần gũi nhau, dù anh hết lòng vì em, có một điều mà chúng ta chưa từng thẳng thắn đề cập là những cử chỉ thân mật gần gũi.”

“Hoặc vì chúng ta chưa từng nếm trải.” Cô nhìn anh không chút ngại ngùng.

“Đáng lẽ chúng ta nên nói rõ cùng nhau. Như thế có khi lại tránh được những hiểu lầm đáng tiếc. Sau hôm đó anh đến tìm em để xin lỗi em nhưng em đã đi mất rồi. Thế nên bây giờ anh chính thức nói lời xin lỗi. Vì đã làm tổn thương em.”

Cô gật đầu. “Em nhận lời xin lỗi của anh. Nhưng anh chẳng việc gì phải xin lỗi cả. Giờ thì em hiểu ra rồi. Anh không nhìn em theo cách em vẫn nhìn anh.”

Có thể không hẳn thế. Cô nhận thấy bức thông điệp trong ánh mắt anh, có điều gì đó xao động trong cô. Cũng có lẽ có điều gì khác ngăn anh lại.

“Anh đã cố liên lạc với em vài lần,” anh nói. “Em đã không nhận cuộc gọi của anh. Em không biết rằng anh sang Paris vài năm sau đó. Anh có qua tìm em nhưng bà chủ nhà của em bảo anh là em đang cùng bạn trai đi nghỉ cuối tuần ở London.”

“Anh ấy không phải là bạn trai em; chỉ là một bạn học của em.”

“Bạn học, bạn trai – giờ cũng chẳng có ý nghĩa là mấy.” Anh cần không khí. “Để anh ra vườn xem sao.”

Phải mất trọn mười phút để bao quát toàn bộ khu vườn rộng lớn. Thực tế không cần nhiều thời gian đến vậy. Nhưng cả hai đều cần thêm chút ít khoảng lặng nữa.

Khi anh trở vào nhà từ căn bếp với những ô cửa sổ kính mờ, ánh sáng hắt ra qua cánh cửa liền kề khiến cho những đám cây sum xuê xanh mướt chuyển sang màu hổ phách và sắc mặn

chín.

Từ khuôn cửa kính anh nhìn thấy Mariel đang ngồi trên rìa hồ nước đắp nổi trong nhà, cạnh bức tượng thiếu nữ ôm bình rót dòng nước lỏng lạnh. Một chú bướm đêm bị ánh sáng đèn điện thu hút đang lượn lơ quanh đầu cô. Đôi cánh màu đỏ thắm cùng ánh đèn vàng vọt chiếu xuyên qua tán lá viền răng cưa của cây cọ cảnh, vươn lên múa lượn trên mặt nước và ánh lên trên gương mặt mà anh chẳng mấy thoải mái khi quan sát quá gần và quá riêng tư.

Cô cần theo đuổi giấc mơ của cô ở chân trời mới, anh hồi tưởng. Và cô đã thực sự thành công. Anh đã đứng khi không thúc đẩy mối quan hệ giữa hai người thêm một bước đơn thuần nữa. Nếu chìm đắm trong tình yêu cùng anh thì cô sẽ chẳng gặt hái được điều gì ngoài nỗi buồn. Có thể cô đã chưa từng ra đi, anh không hề muốn mình gánh trách nhiệm nặng nề đó.

Hôn nhân chưa bao giờ nằm trong kế hoạch đời anh.

Anh nhìn kỹ cô thêm lần nữa. Cô đan tay đặt trên đùi, một lon bia đã mở nằm gọn giữa hai bàn tay cô. Dáng người cô rũ xuống, xói tung trí nhớ anh cũng khó lòng tìm được mẫu ký ức nào mà Mariel tự cho phép mình biểu lộ xúc cảm như thế ngay từ những năm đầu phổ thông. Có lẽ cô chẳng hề để tâm gấu váy mình hơi cao, để lộ làn da trắng mịn. Một lon thiếc đặt cạnh cô.

Anh coi đó như một lời mời.

Chương 3

Mariel nâng lon lên vành môi nhắm nháp vị đắng thân thuộc của bia Abssie trên mặt lưỡi. Một lượng quá nhiều cho quyết định tránh xa chất cồn của cô hồi đầu hôm. Rốt cuộc thì đêm nay nhất định phải viện đến thứ đồ uống này. Người cứng ngắc khi nghe tiếng bước chân của Dane trên sàn đá cẩm thạch, cô cố tỏ vẻ thoải mái tự nhiên. Chỉnh lại vai. Ngẩng cao cổ. Nắm hờ mấy ngón tay trên lon bia. Cô không hề muốn anh tóm được bất kỳ biểu hiện khác lạ nào ở cô do anh gây ra.

“Anh không nghĩ là em biết uống bia,” anh nói và hiện ra sau tán cây cảnh.

“Khi còn ở OZ...” cô ném cho anh lon còn lại. “Thêm lần nữa chúc anh năm mới an lành.”

Anh tóm lấy bằng một tay, bật nắp lon, nhưng vẫn đứng cách vài bước. Cô có thêm thời gian ngắm toàn bộ chân dung anh. Và thực sự nhận thấy vẻ nam tính của anh. Anh luôn có thể hình

chuẩn, nhưng không còn như thời mười tám in sâu trong trí nhớ cô. Giờ anh đã hai mươi tám tuổi, đang đứng ở tuổi đỉnh cao về ngoại hình. Khuôn mặt anh ánh xạ nét khắc nghiệt của nắng gió nước Úc, nhưng như thế chỉ càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn ở anh. Quai hàm cứng cáp hơn. Râu tóc lởm chớm hơn. Đôi mắt anh nhìn thấy và thấu hiểu nhiều hơn.

Cô xua đi nỗi bất an run rẩy dọc sống lưng và quan sát kỹ hơn. Bên dưới làn áo sơ mi của anh là những múi cơ chắc khỏe. Cô biết điều này bởi khi cô đẩy anh ra, người anh cứng như thép.

Dáng người mẫu? Không, ở anh thiếu đi vẻ uyển chuyển, anh không theo quy cách thông thường, mái tóc anh quá cầu thả. Cáu kỉnh, cô tổng thêm một ngum bia đầy xuống cổ họng. Anh giống tuýp người hùng phản diện hơn.

Không phải người dành cho cô

“Em có dự định gì trong thời gian ở đây chưa?”

Anh hỏi khi ngồi xuống cạnh cô. Anh cũng ngồi bên rìa hồ nước hình tròn, hầu như không chạm vào người cô. Nhưng cô có thể cảm nhận nhịp tim anh từ khoảng cách ngắn ngủi. Làn da cô nhói nhói khi nhận ra chỉ cần một trong hai người xê xích lấy một mi-li-mét là cô đã có thể cảm nhận long trên da tay anh chạm vào da cô.

Vẫn giữ tư thế bất động toàn thân, cô lên tiếng, “Ngay lúc này đây thì em không nghĩ gì khác ngoài việc bám lấy chiếc sofa trong vài ngày – sau khi em đã “tái hòa nhập” với chiếc giường quen thuộc.

Trong khoảng lặng tiếp sau đó, cô biết anh đang liên tưởng đến hình ảnh mà cô vô tình gợi ra. Khỉ thật!

Anh hắng giọng và buông tiếng vào khoảng lặng lưng chừng, “Vậy là em ở lại cũng khá lâu, phải không?”

“Vâng.” Cô không còn lựa chọn nào khác. Cô đã không kể cho anh nghe về điều đó. Có thể anh vẫn là Dane, nhưng anh là đàn ông... Thất bại ở Paris như mới hôm qua, đột nhiên nó khiến cô lạnh sống xương. Cơ vai cô căng lên và co lại.

“Mariel.”

Cô quay sang phía tay anh đặt trên vai mình, sẵn sàng lẩn đi. Hoặc chống trả. Hoặc mê đắm làn môi bên môi anh. Suyt!

“Đứng từ chỗ này anh vẫn có thể cảm nhận nổi căng thẳng của em.” Anh đặt lon bia sang

bên và với tay tóm lấy chiếc dây buộc tóc của cô. “Vì Chúa, em hãy thả lỏng đi nào.”

Nàng hít vào một hơi dài. “Anh có ý gì?”

“Lúc ở OZ...” Anh chọn kiểu giải thích khác. “Lúc nào anh cũng thích nhìn em xõa tóc,” giọng anh thì thầm. “Như thế trông em thoải mái hơn.”

“Thoải mái...?” Nội tâm cô đang phân tán. Như bị thôi mien, cô nhìn anh, mắt anh tập trung vào nhiệm vụ anh vẫn đang theo sát là lấy nốt dây buộc tóc khỏi đầu cô.

“Ừ...” Những ngón tay anh đan vào tóc cô, cô quay về phía anh trong khi anh tháo dây buộc tóc, những món tóc xõ ra trên vai cô, phóng thích cả mối ưu tư trong lòng cô, mơn trớn da mặt cô...

Phải rồi... Cô quên đi tất cả nỗi căng thẳng và thân thể rã rời. Chỉ những muốn thư thái theo anh đến những chốn tận cùng của thế giới. Không ai có được đôi tay như Dane. Không ai có được mùi như mùi cơ thể Dane. Hòa thêm mùi xà bông hút hồn và mùi hương nam tính đầy quyến rũ của anh.

Anh có cảm giác như đang ở nhà, hơi ấm cơ thể anh sưởi một bên người cô, cạnh bên họ dòng nước rỉ rả trên mặt đá nhẵn thín, bầu không khí chất nặng hương của đất và cỏ cây.

Nếu giờ cô tựa người hôn anh lần nữa thì sao nhỉ? Anh đã đúng: Cảm giác tuyệt đến điên rồ. Cô sẽ ngắm nghía đôi mắt xám của anh chuyển màu khói ảo. Cô sẽ để lưỡi mình do thám lưỡi anh, ấm nóng và khiêu khích, như thói sô-cô-la thấm đẫm vị rượu rum...

Và cô sẽ là người kết thúc trước, ý nghĩ đen tối lướt qua đầu cô. Ngay khi môi anh đáp lại lời mời gọi của nàng. Thời điểm để trả đũa anh.

Có cần moi móc chuyện từ thời xa lắc xa lơ không nhỉ?

Đôi tay anh rời khỏi cô. Có lẽ một bên khóe miệng anh nháy lên nét cười, có lẽ mắt anh ánh lên vẻ anh đã đi trước em một bước. Mà cũng có thể đấy chỉ đơn thuần là sự hoài nghi được che giấu đầy điệem của một anh chàng đã quen với đủ loại mảnh khóe và kiểu cách của phụ nữ. Cô chẳng thể biết chắc bởi chính cô vẫn đang hoang mang tìm lối thoát khỏi giấc mộng ảo này.

“Em ngủ ngon nhé, Ong Chúa.” Anh vươn người đứng dậy, mắt cô thoáng liếc phần trước quần anh hơi phồng lên. “Anh sẽ khóa cửa cho em. Chúc em có những giấc mơ đẹp.”

Rồi anh đi.

Anh đã làm việc đáng làm, Mariel nhủ thầm rồi đổ phần bia còn lại hòa cùng dòng nước.

Nếu anh lần nữa chỉ một giây nữa thôi cũng đã là quá muộn.

Những giấc mơ tuyệt vời ư? Hàng giờ đồng hồ tiếp theo Mariel nằm trên giường của cô, mắt chăm chăm nhìn mảng trần nhà quen thuộc. Bầu không khí ban đêm phủ những làn hơi lạnh toát lên thân thể cô không quần không áo, treu đùa đôi nhũ hoa và làm những sợi lông tay cô dựng đứng cả lên. Ngọn gió lùa qua ô cửa sổ mang hơi nóng khó chịu của phương bắc.

Chính những luồng hơi từ điều hòa khiến cô run rẩy.

Ga giường bằng vải lạnh bị vằn vò dưới đôi chân bồn chồn của cô khi cô trần trụi mãi không yên. Đôi môi cô râm ran nhớ khoảnh khắc gặp đôi môi Dane; cô vẫn có thể ngửi thấy mùi cơ thể anh trong căn phòng này.

Cô cau mày với bóng tối xung quanh. Cho dù cô đã cố công xua đuổi ký ức về đêm nay ra khỏi tâm trí nhưng những hình ảnh bưng bình – đúng hơn là một hình ảnh bưng bình – cứ nhất định tỏ thái độ bất hợp tác.

Cô đã khép hờ mắt với hình ảnh của Dane khi Justin hôn cô, tự lừa phỉnh mình Justin chính là Dane. Cô cố cưỡng lại ánh nhìn quá đổi thân thuộc và dịu dàng của anh.

Ôi chao, còn những khoảnh khắc mắt anh nhìn cô như thiêu như đốt, cô tự hỏi không biết cách nào mà làn da cô thoát khỏi phỏng rộp.

Mối liên hệ đó giữa anh và cô vẫn hiện diện, như bóng ma của những dịp Giáng Sinh đã đi qua. Cô cứ đinh ninh mình đã vượt qua nó; thậm chí cô đã dẹp nó lại sau lưng để bắt đầu mối quan hệ với Luc, nhưng hình như cô đã tự lừa mị mình những năm qua?

Đêm đó cô đã giải bày với Dane, bạn thân nhất của cô, tìm nguồn an ủi và động viên nơi anh trước chuyến đi xa đơn độc đầu tiên trong đời. Anh lên lầu giúp cô đóng lại cái va ly chật cứng. Và rồi trong trạng thái kích động và dư thừa năng lượng, cô quyết định sắp xếp lại đồ đạc phòng mình...

Họ chuyển chỗ cái bàn trang điểm xoàng xĩnh mà cô đã mua ở một quầy hàng tỉnh lẻ theo phong cách Pháp, đặt lại tủ đựng chăn màn, rồi cô buông mình lên giường.

Cô ngược nhìn trần, kể cho anh nghe mình sẽ sơn trần màu chàm, như màu bầu trời đêm. Rồi cô sẽ vẽ lên đó những ngôi sao vàng dịu và treo một vầng trăng khuyết phía trên chiếc gương. Nếu như cô ở lại. Anh lặng lẽ ngắm cô, nhưng trái tim sôi nổi của cô chắc rằng...

Cô đã nắm lấy tay anh, kéo anh xuống giường để cả cô cùng anh đều cùng ngược nhìn lên và chia sẻ giấc mơ màu hồng của cô. Rồi, theo thói thường của con gái, cô không thể ngăn nổi những giọt nước mắt đã kìm nén suốt cả ngày.

Phải, cô muốn đi học ở nước ngoài. Cô cũng muốn công thành danh toại. nhưng rồi cũng sẽ đến lúc cô trở về. Bởi có người đủ sức buộc cô phải trở về, Dane.

Cô vẫn chưa nói với anh điều này.

Cô nghĩ cô đã yêu ... Và rồi họ trải qua nụ hôn buốt nhói và mộng mị cùng nhau...

Cô giữ giữ những ký ức đó. Cô đã bỏ qua chúng. Bỏ qua anh. Nỗi đau thuở học trò vẫn là vết thương nhức nhối nhất. In dấu sâu đậm nhất.

Vài năm sau cô tự cho phép mình ngã vào vòng tay một người đàn ông khác. Mơ tưởng hão huyền bởi những lời anh ta hứa hẹn sẽ giúp cô trở nên nổi tiếng. Tự an ủi mình rằng anh ta có ngoại hình, vẻ cuốn hút và quyến rũ Âu châu. Cô đã nghĩ rằng tim cô đã yêu trở lại.

Chỉ để mình chứng một điều cô không thể tin tưởng trái tim mình. Từ giờ trở đi cô chỉ nên quyết định bằng lý trí, khóa chặt mọi nẻo bệch lộ của xúc cảm.

Cô thở dài giữa bóng tối. Dane cũng đã thay đổi rồi. Anh trở nên xa cách hơn, dễ hoài nghi hơn. Hấp dẫn hơn. Cũng giống cô, không còn là cô nàng thiếu nữ mơ mộng những vì sao, không còn là cô nàng dệt những ước mơ viễn vông giữa đêm trăng và nụ hôn tạm biệt.

Dane trở mình và tóm lấy ống nghe bên giường, đồng thời liếc nhìn giờ hiển thị trên màn hình điện thoại. Bảy giờ sáng.

“Chào buổi sáng, anh Huntington.” Giọng đàn ông hồ hởi vang lên chào anh. Anh chống tay đầy mình dậy. “Ai đấy, thế quái nào mà anh có số của tôi?”

“Tôi là Bronson; Tôi là phóng viên báo...”

“Tôi đểch quan tâm anh...”

“Có đúng tối qua anh và quý cô Davenport đã hàn gắn quan hệ không? Anh có suy xét về danh hiệu Anh chàng của năm?”

Cái khỉ...? Anh giật bắn người, chân đu đưa bên mép giường. “Tôi không muốn bàn đến.” Anh giập phắt máy trên giá đỡ ống nghe.

Vậy ra bọn họ chẳng để phí chút thời giờ nào mà không xới tung quá khứ lên? Hai tay ôm lấy đầu tóc bù xù, anh nhìn ghé qua cửa sổ tầng hai. Bức tường bảo vệ cao ngất quanh ngôi nhà khu Bắc Adelaide của anh tìm chân mọi kẻ xâm nhập.

Mariel. Cô ấy đơn độc ngoài kia ở căn nhà bố mẹ cô.

Chết tiệt. Anh cần đến chỗ cô, càng sớm càng tốt.

Mariel không đáng bị lôi kéo vào thế giới trò hề của anh do giới truyền thông tạo nên kể từ khi anh được vinh danh Chàng trai của năm. Bụng bảo dạ, anh biết ngay lúc này đây cô đang phải đối mặt với những áp lực nặng nề. Vì chưa có được số di động của cô, anh bấm số điện thoại nhà Davenport và lập tức được nối máy với hộp trả lời tự động. Nhanh như chớp, anh đập máy rồi lao vào phòng tắm.

Đặt vòi hoa sen ở mức nước vừa phải, anh để dòng nước ấm xối liên hồi lên làn da mình trong khi nguyên rửa cái ngày anh nghe theo Justin, tham dự vào mớ điên cuồng chẳng mấy chốc trở thành một cirque des femmes¹.

Các nhóm fan tuổi teen ủng hộ Chàng trai của năm coi anh như một ngôi sao nhạc rock hơn là một doanh nhân thành đạt hay người bảo trợ của quỹ từ thiện. Các cô nàng đọc tạp chí gửi thư điện tử đến anh, bày kế đón lõng ở gần văn phòng anh hay trong siêu thị. Thậm chí anh đã phải từ bỏ đường chạy quen thuộc dọc dòng sông Torrens.

Anh đã chán ngán hàng đoàn phụ nữ tính toán đủ trò nhằm bước chân vào cuộc sống của anh trong mấy tháng vừa qua, nhưng anh vẫn sẽ là Chàng trai của năm trong sáu tháng tới, trừ khi anh tuyên bố gắn bó với một phụ nữ, mà điều này thì sẽ không bao giờ xảy ra.

Chỉ trừ khi... Những ý nghĩ lại quay về với Mariel khi anh thoa xà phòng lên tóc. Không nhất thiết phải tuyên bố chính thức... Chỉ cần hò hẹn thường xuyên cũng đủ sức đánh bay sức ép dư luận rồi. Một phụ nữ nổi bật bên cạnh anh. Mariel lại đã quen tiếp xúc với cánh nhà báo. Cô có phong cách, thanh lịch, lại thông minh. Có thể anh và cô sẽ cùng nhau thỏa thuận đôi điều...

Nhưng dù bất cứ lý do nào, liệu thực lòng anh có muốn dàn xếp với người phụ nữ mà chưa lần nào trong đời anh có thể chế ngự cảm xúc trước cô? Anh xả sạch tóc mình rồi với tay lấy chiếc khăn tắm. Dẫu sao thì vẫn còn một điểm an ủi. Cô sẽ không bao giờ chịu đồng ý.

Chú Thích:

1. Cirque des femmes: Trò hề của phụ nữ

Mariel tỉnh giấc giữa tiếng hót liên hồi của đám chim ác là bên ngoài cửa sổ phòng cô. Gạt mấy lọn tóc đang che phủ mặt, cô ngồi dậy, vươn người lấy áo ngủ. Trang phục đêm qua của cô nằm vương vãi cạnh giường. Không phải cách nên đối xử với chiếc váy thời thượng nhất của cô, món đồ ngốn của cô cả một gia tài mà có lẽ một số người tất bật cả năm cũng chẳng kiếm được ngần ấy.

Nghĩ rằng đó có thể là món hàng xa xỉ cuối cùng trong đời mình, cô nhặt bộ váy lên cất vào tủ áo trước khi nhón bước đến bên cửa sổ nhìn ra những bụi cây lúp xúp trải dài khu đất.

Mặt trời đã tủa ánh vàng của ngày, hơi nóng lẩn át những dấu vết còn sót lại của độ ẩm ban đêm. Nóng và chói sáng. Cô dang rộng đôi tay lấy lại sức sống sau thời kỳ náu mình trong những món quần áo bó buộc, nặng nề của mùa đông Âu châu.

Cô lục lọi cái va ly chưa hoàn toàn dỡ hết đồ ra. Vài ba chục lượt ngụp lặn trong hồ bơi chính là thứ cô đang cần. Vì không tìm được bộ đồ bơi của mình, cô lôi ra bộ quần áo lót đầu tiên hợp tông nhau: chiếc quần màu ngọc bích điểm thêm những quả sơ ri cùng chiếc áo lụa satin màu đỏ.

Cô dừng lại bên mép hồ bơi, rồi trong phút chốc nổi hứng điên rồ, cô quyết định sẽ ngâm mình dưới nước trong bộ áo da trần.

Cô đắm mình vào làn nước mát trong và chúi hẳn xuống đáy bể trước khi ngoi lên. Khóa chân tay trên mặt nước tĩnh như gương, cô chỉ chú trọng ngửi mùi clo, màu nước xanh ngọc cùng từng thớ cơ căng lên khi cô nhắm đích ở cuối bể bằng những sải bơi dài và chậm rãi.

Lần cuối cô bơi là đợt chụp hình ở khu Riviera dạo tháng Tám, nhưng lúc đó cô đang làm việc, hứng thú của cô đã bay biến trước hàng đông người đi chơi biển và cả đám phóng ảnh. Sáng hôm nay bể bơi này là của riêng cô. Nét xa xỉ sáng trong.

Ngay trước khi ngoi lên đến mặt nước, cô biết mình quá hấp tấp vội vàng. Cảm giác chần chừ như thể ai đó tổng quát vào sống lưng hiện hữu rõ rệt và thường trực.

Dane ngồi bên rìa bể bơi, một tờ báo gấp dưới tay anh. Không phục trang u ám như tối qua, hôm nay anh mặc nguyên một câ trắng. Quần soóc thường màu trắng. Chiếc áo thun trắng ôm sát người. Cũ. Sòn. Mềm mại. Cô hình dung lần vải áo bên dưới những ngón tay. Hay chạm vào má cô. Mạch cô đập rộn rã lắm. Không giống áo, quần soóc của anh rộng lung thùng. Cô có thể nhìn thấy cẳng chân rám nắng, nhiều lông và bắp cơ săn chắc bên dưới ống soóc rộng đó. Và vị trí ngâm mình dưới nước còn cho phép cô do thám đùi anh...

Cô đánh mắt nhìn lên mắt anh. Anh đeo chiếc kính râm lên đỉnh đầu, đứng như chôn chân trước cảnh...

Và bất chợt cô nhớ ra... Chết rồi, cô đang trần như nhộng.

Cô hít vào một hơi, nuốt phải một miệng đầy thứ nước chứa đầy clo, và cố lấp ba lấp bấp vừa đủ nghe, “Anh đến đây làm gì?” Cô nhìn sang đồng áo quần và khăn tắm của mình.

Hoàn toàn nằm ngoài tầm với. Má cô nóng bừng lên, mạch trong cô chảy rần rần.

Bước lại gần hơn, ngay sát mép nước, anh quan sát cô với đôi mắt xám sâu thẳm. “Ngắm em thôi. Cần anh cứu bồ không?”

“Không!” Ôi, Chúa ơi. Ôi, không. Cô hạ thấp người trong làn nước đến mức tối đa có thể, nâng hai tay lên che ngực và cố giữ mình không chìm xuống trong khi từng tế bào trên da rung động liên hồi như thể anh đang bạo lực đánh cô. Làn nước trong suốt như gương; chẳng có phần nào trên cơ thể cô có thể lẩn trốn khỏi đôi mắt đầy sức mạnh của anh. “Anh đã ở đây bao lâu rồi? Mà thôi, đừng để ý nữa. Chuyển cho em áo quần đi.”

“Cần gì phát hoảng lên thế; anh cũng đã từng nhìn em ở trần rồi còn gì.” Môi anh giữu cợt và đôi mắt đảo quanh bốn góc bể. May mắn cho cô – hay cho anh – tùy nhận định của từng người, lúc này cả hai mắt đều tập trung quan sát mặt cô. Nhưng sẽ được bao lâu chứ?

Hơi nóng từ hai má cô lan tỏa nhanh chóng xuống đến cả từng góc nhỏ râm ran trên người cô. “Hồi bảy tuổi thì nói làm gì. Lúc đó em vẫn còn là chip hôi.”

Anh nhặt đồ lót của cô, vươn ra trên mặt nước để đưa cô món đồ. Khoảng cách quá là xa, cô biết thế - anh cũng biết thế. Cô giữ nguyên tư thế cũ.

“Chuyện em lơ đi khăn tắm và có nguy cơ trần như nhộng trên lối vào nhà đâu phải lỗi của anh.”

“Anh muốn nói gì cũng được. Nhanh đưa em nào.”

“Nhưng cũng phải công nhận, đồ chip của em đẹp thật đấy.”

Cô biết rõ rành rành lúc này anh không nhìn đám đồ chip của cô. Cảm giác run rẩy xuyên ngang thân thể cô. Đột nhiên làn nước trở nên lạnh cóng, trái ngược với thể xác, cô tỏa nhiệt bừng bừng.

Đúng ngay lúc cô nghĩ anh định làm khó cô thì anh thả đồ cô xuống nước. Bộ đồ lót rơi tùm xuống, nổi lập lòe trên mặt nước cách cô một quãng đủ khiến cô phải buông đôi tay bắt chéo trước ngực để nhào người sang bên. Cô lăm bắm trong khi kéo bộ đồ lót về phía mình, “Cảm ơn anh. Giờ nếu là quý ông lịch lãm, xin anh vui lòng quay lưng lại...”

“Mariel, vấn đề ở chỗ anh không phải là quý ông lịch lãm.” () đều thật)

Bầu không khí giữa họ đặc quánh mất vài giây. Trạng thái căng thẳng giữa hai người vặn mình răng rắc. Cô không tìm được lời phản pháo, chỉ có thể thầm nung nấu rằng, giả dụ trong tầm với của cô, cô sẽ nhào người lần dò những ngón tay của mình trên làn da gãi đáng ghét kia, cảm nhận từng múi cơ rắn chắc. Và rồi cô sẽ kéo anh lại gần cô hơn, cắn ngập răng vào xác thịt anh. Biện pháp trừng phạt thích đáng.

Anh lùi lại một bước, như thể anh đoán được ý nghĩ của cô nên mới lùi lại, cuối cùng anh quay đi. “Em có biết có một tay săn ảnh đang đứng cách đây chỉ vài trăm mét ở cuối đường không?” Lời nói thản nhiên của anh đi kèm với động tác hờ hững không kém, “Đám người ấy lúc nào cũng lăm le ống kính tầm xa, vì mục đích gì thì em biết rồi đấy.”

Ôi, bố khỉ. Những ngón tay run rẩy của cô lấn cấn kéo món đồ hơi khiêu tổn vải lên – một việc chẳng hề dễ làm dưới nước. “Cũng có thể họ chỉ đi quan sát lũ chim thôi,” cô nói đầy hy vọng. Cuối cùng khi mặc đồ xong xuôi, cô nhào người lên khỏi mặt nước.

Nghे tiếng nước vỗ, anh trở người về phía cô. “Lúc nào ở một mình em phải chú ý đến sự an toàn của bản thân hơn chứ. Lỡ không phải anh mà là người khác thì sao.” Cô tóm lấy khăn tắm lau hết nước trên mặt, than thầm vì da cô nhợt nhạt màu huệ trắng khi không trang điểm.

“Nhưng đúng là anh mà. Chắc hẳn anh nhớ được mã vào cổng nhà em – siêu thật đấy.”

“Em đọc báo sáng nay chưa?” Anh buông tờ báo trên chiếc bàn nước nhỏ bằng thủy tinh nằm giữa hai chiếc ghế tựa.

“Em chưa.” Với động tác nhanh lẹ, cô chà nhẹ chiếc khăn bông xù lên một tay, rồi lau nốt tay kia, “Có tin gì xấu sao?”

“Cái đó tùy em quyết định sau khi đọc.”

Cô cảm thấy ánh mắt anh trên người cô và bất chợt nhận ra mình đang giữ chặt chiếc khăn tắm trước người, như thể cô hoàn toàn không hài lòng với làn da mộc của mình. Như thể cô không quen để cho đàn ông soi mói thân thể mình.

Cô không quen để người đàn ông này nhìn sẫm soi cơ thể cô.

Mắt anh uể oải hạ dần xuống đôi bông đảo gần như được ôm khít trong chiếc áo ngực màu xanh điểm những chấm đỏ anh đào của cô, ánh nhìn di chuyển thấp hơn, chỗ chiếc quần chip tí hon của cô. “Nếu không cẩn thận, em sẽ gây thương tổn cho làn da nhạy cảm lâu nay vốn quen với khí hậu ở châu Âu đấy.”

Gây thương tổn? Da cô đã bắt đầu ngứa râm ran, nhói buốt và tấy lên. Đôi nhũ hoa của cô bị tách khỏi làn nước mát cũng nhói lên đau đớn.

Cô quần khăn lau vội người thêm lần cuối rồi choàng nó quanh cổ, giữ chặt tay và ngẩng cao cằm. Mắt họ giao nhau ở mép đá bể bơi. “Bài đăng trên trang đời sống hay mấy mục lá cải anh?”

“Em tự đọc đi thì hơn. Trang hai mươi ba.”

Báo đăng bức hình anh và cô rời tiệc cưới đêm qua, thêm một bức nhỏ hơn có hình chiếc xe của Dane đỗ trên lối dẫn vào ngôi nhà của bố mẹ cô.

Người phụ nữ bí ẩn tay trong tay cùng Dane Huntington đêm qua hóa ra không phải ai khác mà chính là Mariel Davenport, con gái cưng của ngài chủ đất cự phú Randolph Davenport, đồng thời là người mẫu sáng giá nhất ở châu Âu. Kiều nữ nhà Davenport vừa đáp chuyến bay từ Paris về nước; có vẻ như cô đã nhắm thẳng vào vòng tay của người tình cũ. Liệu tín hiệu tái hợp ăm cúng này có là điểm kết cho thời kỳ huy hoàng của chàng trai được mến mộ nhất vùng Adelaide chúng ta?

Tệ. Tội tệ. Quá tệ. Cô chẳng buồn đọc tên tác giả in bên dưới. Cô cất tiếng cười, nhưng âm thanh phát ra khô không khốc. “Mớ lá cải tỉnh lẻ. Chắc chắn anh không thềm để tâm đến mớ rác rưởi này phải không?”

Vẻ bí ẩn trên gương mặt anh vẫn không đổi. “Đọc xong rồi em cảm thấy sao?”

Cô nhún vai, thẳng hướng tiến vào nhà, nền bê tông rất bóng thiêu đốt gan bàn chân cô. “Một hai ngày rồi nó cũng lắng xuống thôi.” Khi mà Dane tiếp tục cuộc sống ăn chơi buông thả như thường lệ. “Em đi tắm đây. Anh ăn sáng chưa?”

“Trên đường đến đây anh đã ghé mua ít bánh mì sừng bò, chắc chắn em sẽ thích. Bánh đang nằm trong bếp, anh sẽ đợi em tắm xong.”

Cô suy nghĩ về bài báo trong khi xả nước vòi sen. Bị cánh báo chí bắt gặp đi cùng Dane trong khi cô hoàn toàn chẳng thiết. Người ta sẽ chẳng mất mấy công sức để tìm ra những vết ố đời cô gắn với Paris và Luc, rồi họ sẽ thi nhau công kích cô. Cô sẽ chẳng bao giờ gây dựng thành công sự nghiệp của mình ở đây khi mà công luận nghĩ xấu về cô. Chỉ còn nước hy vọng mỗi quan tâm của họ sẽ nhạt dần đi khi nhận ra giữa cô và anh chẳng có quan hệ tình cảm gì cả.

Chương 4

Dane tìm ra cà phê, máy pha cà phê và mấy cái tách, anh cầm nước nóng và ngồi đọc qua trang kinh doanh trên báo trong lúc đợi Mariel tắm xong. Anh có thể nghe tiếng nước chảy và phải cố kìm để tâm trí khỏi nghĩ đến làn da nhẵn mịn của cô cùng những làn bọt xà bông ấm nóng.

Sẽ an toàn hơn, an toàn hơn nhiều nếu quyết định hẹn hò với cô nàng tóc vàng không được mượt mát cho lắm anh gặp ở quán bar hồi tuần trước. Viễn cảnh không bị dai dẳng đeo bám không bù đắp được cho quyết định này.

Anh nhìn lên khi Mariel xuất hiện, ánh mắt anh liếc sơ qua lối phục trang thanh nhã của cô. Cô mặc bộ đầm mùa hè màu xanh hải quân điểm những bông hoa sáng màu cùng chuỗi vòng màu trắng. Bộ đầm ôm khít lấy thân người cô, để lộ hàng sải chân trần khiêu khích. Anh thấy bị cuốn hút ghê gớm.

“Như thế này tốt hơn,” cô nói rồi kéo một chiếc ghế đối diện anh, mùi hương phảng phất đầy hấp dẫn của cô tỏa lan sang phía bên kia chiếc bàn.

Anh không nghĩ thế. Phốt lờ phản ứng bướng bỉnh đầy hiển nhiên của cơ thể mình, anh rút cà phê cho cả anh và cô, trong lúc nhớ ra, anh lôi từ trong túi ra một cái hộp nhựa nhỏ. “Hôm trước dọn rửa xe, anh tìm thấy chiếc khuyên tai kim cương của Phoebe.”

“Con bé để mất khuyên tai? Ở trong xe anh sao?”

Anh để ý thấy làn da Mariel nhợt nhạt hẳn đi, đôi mắt xanh của cô đang nhuộm dần sắc xanh lơ mờ phủ sương của những đám cỏ ngựa mùa đông. Thực thú vị biết mấy.

“Ừ, cách đây vài ba tuần gì đó.”

Cô chăm chú nhìn anh. “Anh và Phoebe...?”

“Nói đúng hơn thì anh và bốn cô gái. Say túy lúy, chửi rửa anh và tự khúc kha khúc khích như một đám ngổ tào.”

“À, ừ.” Cô nhấc tách cà phê của mình, dưới vẻ khinh bạc hiện ra đôi nét lưỡng lự không chắc chắn.

“Em đã bao giờ thử đưa một đám phụ nữ về nhà sau bữa tiệc tiễn cô dâu chưa?”

“Tiệc tiễn cô dâu?”

“Tiệc do Amy tổ chức. Uống đến hết nhè rượu Mai Tai, hưởng khoái lạc hết hò và màn trình diễn thoát y ngoạn mục của một anh chàng. Cái của ấy cũng to vật... Trích lời các cô nàng đó nhé, không phải lời anh. Cô dâu mới nhờ anh làm tài xế cho đêm tiệc đó.”

Vẻ mặt Mariel chẳng nhúc nhích lấy một phân, nhưng anh thấy tia lấp lánh trong mắt cô. Cô với tay lấy chiếc bánh mì sừng bò, bẻ đôi nó. “Em cá là sự kiện này đánh dấu son cho các hoạt động xã hội dày đặc của anh.”

“Cũng không hẳn.” Anh cũng lấy cho mình một ít bánh. “Anh sẽ hết lòng phục vụ em nếu em yêu cầu.”

“Ý anh là sẽ lột bỏ quần áo và cho em thưởng thức những khoái lạc hết hò sao? Thôi khỏi, em chưa cần đến.” Cô nâng tách của mình lên, nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt nó xuống đánh cạch trên bàn. Lối đối đáp sắc lẹm của cô khiến anh cười thầm. Nhưng chỉ trong chốc lát, bởi vì hình ảnh cô gợi nên từ câu trả miến sắc sảo khiến máu nóng dồn về giữa hai đùi anh.

Anh nâng tách của mình lên vì vom họng bất chợt khô rang và chậm rãi uống một hơi dài. “Ý anh là nhiệm vụ làm tài xế cho em ấy. Em không có xe ở đây, phải không nào?”

“Thực tế là em có xe. Một chiếc xế xinh đẹp màu vàng có cửa sau. Hôm nay em sẽ đi nhận xe về.”

Anh lặng lẽ ngắm cô nhấm nháp bánh một lúc, sắp xếp lại lời lẽ trước khi lên tiếng. Nhưng anh cần phải biết chắc một điều. “Mối quan hệ với đối tác của em thì sao?” Anh xoay xoay chiếc tách trong lòng bàn tay.

“Chắc hẳn anh ta không chỉ là bè bạn trong công việc chứ?”

“Không. Anh ta –” Cô lắc đầu, dán chặt đôi môi lại với nhau như thể lo lắng rằng mình sẽ để lộ quá nhiều. “Nói đúng thì phải có từ từng là. Anh ta là quá khứ rồi. Anh chỉ nên biết thế thôi.”

Cô hớp vội chỗ cà phê của mình rồi thanh toán nốt phần bánh mì còn lại chỉ với ba lượt cắn nhanh gọn và lơ đãng. “Cũng may có anh ở đây; giờ anh có thể trở tài lái xe điệu nghệ của anh chở em đến đại lý ô tô. Nếu như anh không bận... ờ thì... không có hẹn, ý em là thế.” Không nhìn anh, cô đứng dậy, mang đám bát chén đến bên bồn rửa.

“Hôm nay anh rảnh cả ngày.” Như thế có đúng điều may mắn cô cần không nhỉ? “Em định lúc nào đi?”

Cô rửa sạch đám bát chén rồi cất gọn vào tủ. “Em sẽ xong ngay trong vài phút nữa.”

“Cô nàng nào cũng dùng đúng câu này.”

Trong khi chờ đợi, anh đọc nốt hết mục kinh doanh của tờ báo. Hai mươi phút sau, anh gấp báo lại rồi thờ thẩn đến bên cửa sổ. Chuyện gì đã xảy ra giữa Mariel và người tình của cô? Anh tự nhủ thầm đó không phải việc của mình. Anh vẫn đang vợ vẫn băn khoăn khi nghe tiếng bước chân cô sỏi trên sàn lát đá.

Cô tô điểm thêm cho bộ váy hè của mình bằng đôi sandal hồng rực rỡ gắn đá hết sức ăn rơi.

Trông cô đầy mới mẻ. Tươi tắn. Và lộng lẫy.

Nắm tay anh siết chặt trong túi quần soóc. Trước anh đã từng khen cô như thế, nhưng giờ đây, với trạng thái như có luồng điện dao động giữa hai người, sẽ tốt hơn khi kìm nén những lời tán dương ngọt ngào đó, còn hơn là để cô hiểu sai ý anh.

Cô nhìn anh một lúc, cái nhíu mày làm xấu vầng trán cô, dường như cô thất vọng vì anh không lên tiếng ca tụng cô như dạo trước.

Cô nhìn chòm chìa khóa xe anh trên bàn bếp. Mắt anh và mắt cô giao nhau, bắt đầu cuộc đọ mắt quen thuộc mà anh chẳng thể nào quên trong đời. “Ừ ờ, anh sẽ cầm lái.” Cô chớp được khóa trước, nhặt chúng lên với điệu cười lạnh lớt và rung leng keng trên đầu. “Trên chiếc Porsche của anh. Em sẽ lái trên đường xuống phố.”

“Em nghĩ thế sao?” Ngay lập tức anh đã ở sau cô, những ngón tay anh tranh chấp với tay cô, cố giành lại chòm chìa khóa.

Điệu cười của Mariel vương lại trong lồng ngực khi giọng nói trầm trầm thân thuộc của anh vang lên ngay sau tai cô, giữa đôi xương bả vai cô. Mùi mồ hôi từ cơ thể đàn ông tráng kiện cùng mùi nước hoa đặc biệt của Dane như quấn lấy cô. Cô tựa người lui... hay tại anh hơi ngửa người ra trước?... thân thể anh chạm vào thân thể cô, đôi bàn tay cô nắm giữ chòm chìa khóa bỗng mất hết nhuệ khí.

Mọi cử động đều ngừng lại. Thậm chí con tim cô dường như cũng lỡ mất một nhịp đập tương ứng với một hơi thở dài. Vải áo thun của anh chạm nhẹ vào tấm lưng trần của cô, cô có thể cảm nhận rõ vùng cơ bụng rắn chắc bên dưới đó. Giữa luồng âm thanh điều hòa phả ra cùng hơi lạnh, cô nghe chuông đồng hồ điểm quả lắc điểm ngoài phòng khách. Dường như đôi tay của Dane đã khóa quanh người cô. Móng tay anh cứng cáp. Hơi thở anh ngừng lại trên mái tóc cô. Sức mạnh anh lấn át cô, cả thể xác lẫn tinh thần... Nếu cô bật đèn xanh cho anh...

Cô lưỡng lự hồi lâu. Cô hít một hơi dài không khí nhưng lập tức thở ra ngay khi anh xoay người cô lại. Cô thoáng thấy ánh mắt thép trong mắt anh tan chảy ra trước khi anh môi anh chạm vào môi cô. Mạnh mẽ, nóng nảy. Nếu có thể, cô đã dùng tay xô anh ra, nhưng đôi tay cô

đang mắc kẹt giữa thân thể anh và cô. Tim anh đập rộn liên hồi dưới lòng bàn tay cô; chòm chìa khóa xe anh rúc sâu vào ngực cô.

Cô chẳng có lấy một giây phút nào nghĩ đến những cảm giác liên hồi xâm chiếm cô. Hơi ấm bàn tay anh ngưng lại trên tấm lưng trần cô, bầu ngực cô bị ép vào khuôn ngực rắn như thép nguội của anh, tiếng đập mạch cô lung bùng trong tai.

Như thể tuân theo ý muốn của anh, làn môi cô mở ra trước đôi môi, mềm đi trước khi lưỡi anh khám phá, đối kháng với lưỡi cô trên chiến trường gợi cảm của ước muốn cơ thể. Hơi thở anh cuộn xoáy trong miệng cô, dư âm của vị cà phê, mùi ngọt ngào hơn, bí ẩn hơn, ấm áp hơn.

Không có vị dịu dàng trong đó; cuộc tấn công đột ngột lên các giác quan cô không có chút nào giống nụ hôn tái hợp và thăm dò như đêm qua.

Nụ hôn làm cô nghẹt thở. Nụ hôn khiến cô hoảng sợ. Nó mang lại cho cô sức mạnh cần thiết để đẩy anh ra trước khi nụ hôn thứ hai bắt đầu. Cô ngược nhìn anh, nhìn những góc cạnh sắc nét trên khuôn mặt anh, lòng cổ cay độc trước ý nghĩ chẳng có gì mà phải nhẹ nhàng với anh cả. Sắc đỏ lấm chiếm má anh, đôi môi anh. Cô hít dài một hơi, nhận ra không khí chất đầy mùi riêng của anh.

Đôi mắt anh... Cô không thể đọc được chúng dưới lớp màn bão tố. “Anh nghĩ anh là ai mà chiếm đoạt em theo cách đó chứ?” cô chất vấn anh, chính cô cũng phát hoảng trước chất giọng rỗng tuếch lộ rõ cả tiếng thở của mình.

“Em đã cặp với hắn ta và em từ chối để anh hôn em. Không phải đêm qua. Không phải bây giờ. Và hoàn toàn không phải như thế.”

Có vẻ anh thực sự định nói thế.

Ngứa râm ran, cô có cảm giác đôi môi mình sưng phồng lên và tê liệt hoàn toàn. Cô giơ một ngón tay lên dò dẫm xem môi mình có còn yên vị ở đó không. Đêm qua anh bảo rằng anh tìm được cảm giác khi hôn cô, và cô cũng thế.

“Tại sao em quay trở về hả Mariel?”

“Em đã nói với anh rồi, em –“

“Bỏ qua lý do đoàn tụ với gia đình đi.”

Cô buộc mình chậm rãi hít một hơi dài tĩnh trí. Để xua đuổi khỏi tâm trí những gì vừa diễn ra và tập trung vào vấn đề quan trọng hơn nhiều là câu hỏi của Dane. “Em muốn tạo lập thương hiệu thời trang của riêng em, đặt nền móng cho chuỗi cửa hàng của riêng em.”

“Việc đó em vẫn có thể làm ở nước ngoài được.” Giọng của anh đã bớt đi vài âm điệu cứng cỏi. “Hay em cho rằng Paris không đủ rộng cho cả em và anh ta?”

Đôi chân cô không đỡ nổi thân hình cô nữa, cô buông người xuống chiếc ghế gần nhất.

“Chuyện không như anh nghĩ đâu.” Cô nhìn chằm chằm đôi tay đặt trong lòng. Anh cứ nhất định truy vấn cho bằng được sao? Tốt nhất nên để nó qua đi.

Anh kéo một chiếc ghế, xoay ngược nó lại rồi ngồi giạng ra hai bên, cẳng tay tựa trên lưng ghế. “Kể cho anh nghe đi.”

“Luc là nhà nhiếp ảnh thời trang; dịu dàng và sâu sắc, anh ấy đã cuốn hút cô gái ngây thơ là em lúc đó.”

Nói với âm điệu chậm rãi, đều đều, cô ngẩng lên thấy xương quai hàm Dane giật giật. Anh sường sượng gật đầu. “Em kể tiếp đi.”

“Luc thích các mẫu thiết kế của em, nhưng anh ta còn thích khuôn mặt em hơn, bởi thế em làm mẫu ảnh cho anh ta. Bọn em cùng cộng tác với nhau. Khi tiền bạc đều đều rót về em, em và anh ta thành một cặp, em chuyển đến căn hộ của anh ta. Em chưa bao giờ có ý nghĩ không tin tưởng anh ta. Nhưng hóa ra Luc là một tay trùm ma túy và lại còn ăn chơi đàng điếm. Em chỉ như một món đồ trang điểm hữu ích cho vòng quay tiền mặt của anh ta. Anh ta bị bắt ngay dịp Giáng Sinh. Em cũng bị bắt để thẩm tra và bị lưu dấu vân tay trước khi được thả.”

“Thằng khốn nạn.”

“Đúng thế.” Ký ức buồn tủi sống lại trong cô. “Cả nhà em chẳng biết gì về chuyện này, em cũng muốn chôn sâu nó đi.”

“Em cứ tin ở anh.”

Cái vỗ về an ủi của tay anh lên tay cô có nguy cơ làm bung tỏa những giọt nước mắt bị kìm nén. Và cả nỗi khát khao xa xỉ. Cô rút tay ra, quệt ngang mắt. “Vì thế... dù sao chẳng nữa, em vẫn muốn tạo lập sự nghiệp ở đây, nhưng dạo này tình hình kinh tế đang có vẻ hơi khó khăn.”

Đôi mày anh nhướng lên. “Anh đã nghĩ là em sẽ cười vang trên suốt chặng đường đi đấy... Em đừng bảo anh là...”

“Thôi. Xong anh rồi.” Cô xoa xoa chỗ cơ căng nơi cổ. Cô cảm thấy mình như một trò hề. “Giờ em lo rằng khi tên tuổi em trên mặt báo đi kèm với anh, thế nào họ cũng bới móc phần quá khứ đen tối mà em đã rời bỏ.”

“Sẽ không như thế nếu chúng ta hé lộ cho họ một vài chủ đề nào đó. Giữ cho họ luôn ham hố những tin tức quanh cuộc sống ở đây, vào chính thời điểm này.”

“Ý anh là sao?”

“Anh và em sẽ tạo cho họ ấn tượng chúng ta là một cặp.”

“Cặp với nhau sao?” Cô mất hết bình tĩnh.

“Lúc nào cũng đối mắt đến nhau.”

Một âm thanh lạ thoát ra từ cổ họng cô. Còn khuya. “Chắc hẳn phải còn cách nào khác chứ.”

“Nếu em nghĩ ra cách giải quyết khác, anh rất muốn được nghe.”

Vấn đề là, cô không thể - bởi lẽ tâm trí của cô đang choáng váng cực độ, cố tiêu hóa cái ý tưởng kỳ quặc của anh. Có thể nếu anh và cô đã qua vài lượt hẹn hò. Đi xem phim, đi thưởng kịch, một hay hai bữa tối cùng nhau.

“Anh cần một người đồng hành thường xuyên để giảm bớt nhiệt từ cái của nợ Chàng trai của năm, “ anh nói tiếp. “Người cùng anh thực thi các trách nhiệm nảy sinh từ danh hiệu ấy. Như thế cũng tạo được ấn tượng tốt cho em trong mắt công chúng, mà lỡ cánh nhà báo có đánh hơi được sự việc ở Paris, anh nghĩ tầm ảnh hưởng của anh với giới truyền thông có thể dàn xếp ổn thỏa. Còn về vấn đề tài chính – anh có một phòng ở tầng trệt gần chỗ làm, em có thể dùng phòng đó để bắt đầu kinh doanh , miễn phí hoàn toàn.”

Cô vẫn chăm chăm vào từ “thường xuyên”. “Mức độ thường xuyên mà anh nói thì sao?”

Đôi mắt anh giờ chuyển sang màu than, cứng rắn. “Em sẽ chuyển đến chỗ anh – “

“Ái chà. Từ từ đã nào. Chuyển đến sống với anh sao?”

“Như thế sẽ an toàn hơn.”

“An toàn hơn cho ai cơ?” Cô nheo nheo mắt. “Mà anh định nghĩa thế nào về an toàn chứ?”

“Bố mẹ em đi vắng cả; em sẽ không muốn ở một thân một mình trong căn nhà rộng rinh đó đâu. Mariel, một khi cánh cửa đã khép lại, sẽ chẳng ai biết được chuyện gì diễn ra đằng sau đó cả.”

Không một lời đáp. Cô không tìm được một câu trả lời nào khác. “Như vậy trong mắt mọi người, chúng ta sẽ là một cặp?”

“Cặp tình nhân,” anh chỉnh lại.

Sức nóng bùng bùng trong mạch máu cô khi hình dung ra hình ảnh đó. “Có nghĩa là chúng ta vừa chuyển từ bạn đồng hành và vài cuộc hẹn hò sang hẳn cặp tình nhân?”

Mắt anh vẫn giữ nguyên ánh nhìn với cô. “Anh sẽ không vờ vịt nói rằng anh không muốn cùng em trên giường đâu, Mariel.”

“Điều gì khiến anh nghĩ em muốn lên giường với anh chứ?” cô đáp trả.

Điều gì khiến cô nghĩ cô có thể kháng cự được chứ?

“Xúc cảm,” anh nói. “Sự lôi cuốn. Em có thể dùng bất kỳ từ gì để gọi tên, rung cảm giữa anh và em đã hiện diện từ tối qua. Không thể nói anh lấy làm vui được. Chuyện này quá sức phức tạp.”

“Ít nhất chúng ta cũng đồng điệu hoàn toàn ở một điểm.”

“Vấn đề là, cả hai ta đều muốn cùng một thứ - nhưng chỉ có anh mới có nhĩa ý chuyện trò về nó.”

Mím chặt môi để ngăn mình lên tiếng phản bác, cô ép mình nhìn anh. Phải chăng màu mắt anh tối hơn?

“Đôi mắt em cho anh biết cả rồi.” Mắt anh hạ ngang ngực cô, núi đôi của cô trở nên tròn đầy và nặng hơn. “Thêm cả cách phản ứng của cơ thể em nữa...”

“Được rồi, anh ngừng ở đó thôi.” Cô cựa quậy tìm chút khí để thở. Sao lại chẳng có lấy một chút không khí ở đây thế này? Anh chàng này thật khốn khiếp vì đã khiến cô cảm thấy bị tổn thương.

Vì đã khiến cô cảm thấy mình được sống hơn hẳn những năm vừa qua.

Vẻ mặt anh chẳng hề đổi khác, cô quan sát với vẻ ghen tỵ. Làm sao anh có thể ngồi mát ở đây, vui vẻ thoải mái bàn về chuyện trở thành “cặp tình nhân,” cùng một việc này, có bao nhiêu phần trăm chỉ đơn thuần chỉ là thỏa thuận giữa anh và cô?

Cô hít nhanh thêm một hơi nữa. Cũng chẳng quan trọng, cứ mặc kệ anh nghĩ gì tùy thích về

khoản thỏa thuận ngũ chung. Giờ đây mục tiêu quan trọng nhất là gây dựng sự nghiệp và duy trì nó. Được dư luận đánh giá tốt và địa điểm mở hàng. Quên xừ đám cảm xúc đi. Cả những thứ cuốn hút tầm xàm nữa.

Và nếu chỉ phải sống trong nhà của Dane và đóng tròn vai người tình của anh... Quan hệ tình cảm. Cô nuốt nước bọt. Cô sẽ ngậm đắng nuốt cay nhận lời vậy.

“Được thôi. Hai cái đầu thông thái như chúng ta sẽ biết cách giải quyết êm thấm mà không gây rùm beng lên. Nhưng đây hoàn toàn chỉ là một thỏa thuận đơn thuần. Ngay khi công việc làm ăn bắt đầu thu được tiền, em sẽ gửi trả anh.”

Cô tự nhắc nhở mình rằng anh không phải tí người trong mộng của cô. Mẫu người yêu thích của cô phải hết sức quyến rũ, lôi cuốn, sâu sắc và ăn mặc có gu, trong khi đó rõ ràng Dane chẳng gây được chút ấn tượng nào về khả năng phối đồ cả.

Cô cần phải ghim chặt ý nghĩ này trong đầu, để dẹp lực hút thừa thãi, vô ích này sang bên. Vì sự nghiệp của cô.

Vì cái đầu tỉnh táo của cô.

Còn về phần Dane và bồ bịch anh... “Dù đây không phải là một mối quan hệ chính thức, em có một điều kiện.” Cô muốn đứng dậy đi tới đi lui nhưng vẫn cố ép mình ngồi yên, tựa lưng vào ghế và nhìn vào mắt anh. “Hiện giờ đàn ông không thuộc những mối quan tâm hàng đầu của em, bởi thế về phần em thì không có gì đáng kể, nhưng em sẽ không chấp nhận bất cứ hành động tùy tiện nào của anh khi chúng ta... ở cùng nhau.”

“Chuyện đó là hiển nhiên rồi.”

“Không. Không hiển nhiên tí nào. Em không muốn trở thành con ngốc một lần nào nữa.”

“Em hiểu sai rồi, Mariel. Gã người Pháp kia mới chính là kẻ ngốc chính hiệu.” Dane đứng dậy, trả chiếc ghế về vị trí cũ, và bằng một cử chỉ rõ ràng rành rành muốn cô xua đi những rối rắm trong đầu óc, anh rung lẳng xềng chùm chìa khóa trước mặt cô.

“Ờ...” Không biết anh đã lấy chúng bằng cách nào nữa. Sao cô lại để anh cướp mất chùm chìa khóa nhỉ?

Anh mở bàn tay cô ra, thả chùm chìa khóa vào lòng bàn tay cô. “Anh em mình đi nghĩa qua văn phòng mới của em rồi đi nhận xe nào.”

Chỉ vài phút sau, Mariel đã chạm tay vào phần đuôi màu bạc thanh nhã của chiếc Porsche. “Đẹp đấy.”

“Đẹp thôi sao? Chiếc này thuộc dòng 911 Carrera. Thành phẩm siêu tốn kém của loại máy móc có độ chính xác cao.”

“Em cũng thế mà, anh yêu.” Mắt anh chạm phải mắt cô trên nắp ca-pô, cô ước gì mình đã không thốt ra những lời tán tỉnh trước đây từng mang lại nụ cười trên môi anh. Nhưng lần này đôi môi anh thậm chí không có chút biểu hiện nào của một nụ cười.

Cô trượt vào ghế tài xế, điều chỉnh gương trong khi Dane thoải mái thả mình xuống chiếc ghế bên cạnh – nếu có thể nói tư thế ngồi thẳng như que thông nòng và luyện thuyên chỉ đường cho cô như đang trên chiếc tàu sắp chìm có thể được coi là thoải mái.

“Anh thư giãn đi nào, em không còn là bé con mười bảy tuổi nữa mà,” cô trấn an anh.

“Em đã lái xe ở châu Âu cả chục năm nay rồi. Đừng quên chiều đường em phải đi ở đây đấy,” anh bảo cô. “Mà em cũng nhớ nhé, lái xe cũng giống làm tình. Em nên chiều chuộng, gượng nhẹ với xe của mình.”

“Thật vậy sao?” Cô vuốt ve bánh lái một lúc, chăm chú ngắm nghía anh cho đến khi mặt anh chuyển sang màu hơi hồng. “Em không đồng ý với anh ở điểm đó đâu. Em nghĩ niềm đam mê giữa hai bên quan trọng hơn. Nhanh và mạnh mẽ.” Cô nở nụ cười tinh quái về phía anh và dạn mạnh lên chân ga.

“Tối mai anh sẽ mặc gì?” Mười phút sau cô cất tiếng hỏi khi xe hướng xuống dốc đường cao tốc dẫn vào thành phố đang chìm trong làn sương. “Cà vạt đen? Trang phục long trọng?”

“Ừ.”

“Thế thì em phải sắm thêm bộ váy.”

Đầu anh ngả về sau, tựa lên đầu ghế, cặp kính râm che giấu đôi mắt anh, nhưng cô cảm thấy ánh nhìn của anh vẫn không rời cô. “Em nhớ nhé, anh sẽ đặt và vuốt nhẹ tay anh dọc sống lưng em khi hai ta tỏ ra âu yếm nhau trên sàn vũ hội.”

Cái cách anh nói câu vừa rồi – thật chậm rãi, khiêu khích mà vẫn tôn trọng cô – khiến lưng cô gợn lên những luồng nóng lạnh. Để chắc chắn mình không hiểu sai ý anh, cô nói, “Để gây ấn tượng với mọi người rằng anh và em là một cặp phải không?”

Anh không trả lời cô.

Cô hắng giọng. “Còn có yêu cầu đặc biệt nào nữa không? Màu sắc chẳng hạn?”

“Cứ thử thách dây thần kinh ngạc nhiên của anh. Miễn sao khóa kéo trượt thật dễ dàng nhé. Anh không muốn làm rách vải áo em đâu.”

Mạch anh đập nhanh hơn.

“Khi xuống đến phố, hai ta sẽ đi làm luôn thẻ tín dụng cho em,” anh nói. “Anh đoán em sẽ muốn sắm trọn bộ: giày, phụ kiện tóc, vân vân và vân vân. Tối mai là buổi ra mắt quan trọng của anh, vì thế không việc gì phải tăng tiện cả.”

“Tất nhiên là thế rồi.” Đúng hơn, cô chưa bao giờ tăng tiện cả. “Nhưng chương trình buổi tối mai là thế nào anh?”

“Tối mai là chương trình quyên góp quy mô lớn cho một quỹ từ thiện anh lập ra cách đây vài năm. Quỹ có tên gọi OzRemote. Trong buổi tiệc tối mai, chúng ta sẽ tìm nguồn tài trợ để giúp đỡ cho những đứa trẻ vùng sâu vùng xa không có cơ hội tiếp cận máy vi tính hay các công nghệ hiện đại.”

“Vậy ra anh đóng góp máy vi tính?”

“Đâu có đơn giản như vậy. Món tiền thu được có thể được dùng để chi trả chi phí mời các chuyên gia trong lĩnh vực đến vùng sâu vùng xa, lắp đặt thiết bị cũng như chuyển giao công nghệ. Anh sắp đến thăm một tỉnh ở cực bắc đất nước.”

“Theo như những gì em nhớ được, người đạt được danh hiệu Chàng trai của năm phải hiến tặng một khoản tiền đáng kể trước khi có quyền đứng lên kêu gọi mọi người quyên góp và “chơi trò vui vẻ” với các cô em.”

“Không sai.” Anh tự tin nói khiến cô phải gật đầu tán đồng.

“Khá ấn tượng đấy. Chắc hẳn bộ đồ em chọn sẽ hết sức phù hợp cho dịp này.”

Không gian của căn phòng Dane nhường cho Mariel kinh doanh khá chật hẹp, nhưng cô chú trọng vào những ưu thế của địa điểm này. Cô đã có được địa chỉ để giao dịch khi khai trương. Cô có nơi cất trữ đồ đạc, trưng bày các mẫu thiết kế và thỏa sức sáng tạo. Cô có thể sửa chữa tân trang một ít ở mặt tiền, trang trí thêm cho cửa sổ để hút khách. Thuê thợ may của riêng cô. Chỉ là giấc mơ, cô nghĩ. Nhưng đây là những giấc mơ của cô, và Dane đang nỗ lực giúp cô biến chúng thành hiện thực.

Sau khi anh để cô lại ở đại lý xe, cô nhận xe của mình rồi lái trở về nhà bố mẹ, gói ghém đồ đạc của mình để mang vào thành phố. Cô dự định sẽ dành nốt phần còn lại của ngày để đi mua

sắm tất cả những món đồ quan trọng cần cho dạ tiệc đêm mai.

Vì đây là sự kiện diễn ra thường niên nên trước khi rời nhà, cô đã lướt net để tìm kiếm các thông tin về đêm vũ hội năm ngoái. Cô đã tìm thấy một bức hình chụp Dane cùng con gái rượu của một chính khách nổi tiếng.

Tóc vàng rực rỡ, khuôn ngực đầy đặn, xinh đẹp như tượng. Hết sức tự nhiên. Chiếc váy dạ hội dài của cô ta đỏ thắm nhưng thanh nhã, cổ áo khoét sâu. Rất sâu. Một tay Dane quàng qua đôi vai trần của cô ta, kéo cô lại gần sát người. Mariel phớt lờ cơn nhức nhối nho nhỏ. Cảm xúc của cô sẽ không dính dáng đến thứ... quan hệ tình cảm của họ trên bức hình.

Đã chiều muộn khi cô lôi địa chỉ một khu phố hạng sang thuộc Bắc Adelaide mà anh đã đưa cho cô và gọi điện cho anh thông báo cô sẽ đến. Quan sát xung quanh, cô không gặp phải bóng dáng của đám phóng viên phiền nhiễu khi cánh cổng cao vút mở ra.

Cô dành thời gian chiêm ngưỡng căn biệt thự hai tầng đầy hào nhoáng, với những ô cửa sổ nhô ra, với những chi tiết phức tạp trên đám cột dọc hành lang, màu trắng nổi bật trên nền đá đen của công trình xây dựng từ thế kỷ mười chín. Tượng một tiểu thiên sứ hân hoan được gắn chính giữa một vòng đá hoa văn cây bụi được chạm khắc tinh xảo.

Cô thận trọng điều khiển xe mình tiến vào khoảng đất trống bên cạnh chiếc Porsche của Dane rồi nấn ná ngồi trên xe thêm một lúc, ngửa đầu tựa vào lưng ghế. Cô đủ thông minh để nhận thức được rằng thỏa thuận này sẽ chẳng thể dẫn đến đâu cả. Dane không phải là tuýp người trong mộng của cô, cũng đừng mong chờ ở anh một mối quan hệ lâu dài. Nhưng, chao ôi, anh chỉ cần đứng đâu đó gần cô mà ham muốn trong cô đã muốn bùng dậy theo kiểu ngồi lên và cầu xin.

Cô đã không có thêm thời gian để suy nghĩ vấn vương nữa, vì Dane đã xuất hiện để giúp cô đỡ đồ trên xe xuống. Cô bước theo anh qua cánh cửa sau của gara và vòng lên phía mặt tiền ngôi nhà.

Những tán cây xanh và vô số bụi hoa sắc sỡ trải kín khu đất được vây quanh bởi những bức tường đá cao ngất. Một cái bể bơi trong sân còn in dấu mây trời. Những tấm kính san sát, dấu ấn của phong hiện đại, đã mở sẵn. Anh dẫn cô vào trong xuyên qua căn bếp tự hào với các thứ máy móc tối tân mà vẫn giữ được vẻ quyến rũ cổ xưa. Họ cùng đi qua chỗ mấy chiếc đi văng bọc da tối màu trông có vẻ tiện dụng cùng tấm thảm màu đỏ son trên sàn gỗ vàng bóng loáng. Nhưng chỉ có bộ cờ vua tuyệt tác trên bàn nước mới lập tức khiến cô chú ý xuýt xoa.

“Ôi chao! Đây thực là một kiệt tác.” Cô tiến thêm vài bước để ngắm nghía kỹ hơn.

“Pha lê trắng và đen. Hàng thủ công hoàn toàn. Bộ độc nhất đấy.”

Mariel nhặt quân vua lên. Quân cờ có chiềucao tương đương một chai dầu gội cỡ nhỏ, và cũng như nhiều tuyệt phẩm khác, nó được bịt vàng ở đầu. Dane bật một cái nút bên rìa bàn cờ được khảm thủy tinh và kính mờ, cả bàn cờ được chiếu sáng từ bên dưới. Một nút bấm khác làm đổi màu ánh sáng.

“Đây là một trong số những bàn cờ đẹp nhất mà em từng xem.”

“Anh không nghĩ là em đã học chơi?” anh hỏi đầy hy vọng.

“Anh biết em rồi mà – em chẳng thể ngồi yên đủ lâu để chơi hết ván đâu.”

“Tiếc thật. Không gì khiến anh thích hơn thử thách của trò chơi này.”

Và rõ ràng anh chẳng mấy khi có cơ hội chơi, cơ nghĩ khi liếc qua làn bụi mỏng phủ trên toàn bàn cờ. “Bố anh dạy anh chơi phải không?”

“Một trong số những bài học ít ỏi đáng giá má anh học được từ ông.” Chất giọng lạnh lùng, giắt cục của anh ngầm báo không muốn nói thêm về chủ đề này nữa.

Lòng ngổn ngang tâm tư, cô đặt quân cờ xuống. Cô thấy buồn trước ý nghĩ sau ngần ấy năm, giữa họ vẫn chỉ là nỗi cay đắng hiện rõ. Cô không thể trách cứ gì Dane – chỉ đơn giản thấy buồn.

Lên tầng trên, họ đi qua một ô cửa để ngỏ. “Đây là văn phòng tại gia của anh phải không?” Không chờ anh mời, cô nhón bước ra ban công. Những tòa cao ốc vùng Adelaide cao vút lên giữa bầu trời xanh được tô điểm bởi sắc da cam của ánh chiều tà, ánh mặt trời phản chiếu trên những tấm kính của những tòa nhà dội xuống những hàng thông và phi lao ở sân gôn gần đó. Cô hít căng ngực mùi hương của cây lá mùa hè. Ai đó đang nấu món ăn đậm mùi phương Đông; hương xả ớt xâm chiếm mũi cô.

Cô quay trở vào để xem qua căn phòng. Một chiếc giá sách cao ngất chật ních những sách đứng tựa vào một mảng tường; một cây đèn cổ màu xanh an tọa cạnh chiếc máy vi tính hiện đại trên bàn. Những kỷ niệm chương từ hồi đi học và bộ sưu tập các mẫu xe hơi được bày trên một chiếc giá khác.

“Đi tiếp nào, mấy thứ đó em tự khám phá sau cũng được.”

Dane mở một cánh cửa khác rồi đặt chiếc va ly đẩy của cô xuống. Một cơn gió nhẹ len vào qua ô cửa sổ đang mở.

Mariel thấy hai cánh cửa kiểu Pháp mở ra ban công; đôi màn cửa màu hạt dẻ được cột gọn bằng quả tua rua, đồ gỗ sơn mài đen bóng, một chiếc gương cổ cao bằng thân người được dựng

thẳng. Chiếc giường được phủ lớp ga màu vàng đỏ. Anh đã đặt thêm trên đó mấy thứ chăn đệm căng phồng màu xanh ngọc.

“Có máy điều hòa đấy, nếu em thích dùng thì bật nhé.”

“Khí trời ở đây cũng tốt rồi anh.”

“Phòng tắm ở ngay bên cánh cửa dẫn xuống tầng. Một mình em dùng phòng tắm này; anh đã có phòng tắm đi kèm trong phòng ngủ chính rồi.”

“Cảm ơn anh.” Cô đặt các món đồ mua sắm trong ngăn lên giường.

“Lúc nào xong xuôi thì em xuống nhà nhé. Anh sẽ chuẩn bị ít trà uống.”

Liệu cô và anh có cùng ăn tối ở nhà không? Liệu những dòng tình cảm ngấm ngấm có cuốn cả hai vào dòng xoáy nguy hiểm? Cô muốn, cần thì đúng hơn, được ở cùng mọi người. Thật nhiều người. Được vào phố ngửi mùi vỉa hè Adelaide bốc hơi nóng cuộn cuộn và nghe âm điệu vùng Aussie thân thuộc.

“Chúng ta ra ngoài ăn tối đi,” cô nói. “Em biết một chỗ rất ngon.”

Chương 5

Ánh mặt trời buổi chiều tà phủ ánh vàng lên bầu trời. Những con đường thành phố vẫn lưu giữ hơi nóng của ngày. Khách du lịch và dân địa phương tản bộ dọc con phố North Terrance, ngang qua trụ sở đường sắt ngày trước, giờ là bản doanh của một song bài và khách sạn Hyatt, nơi những tia nắng cuối ngày nhảy múa trên vòm cây. Nhiều người khác đang nhả nhả thưởng thức những món đồ uống mát lạnh ở các quầy bar ngoài trời dọc con phố tấp nập.

Từ chiếc bàn nhỏ đang ngồi, Mariel lơ đãng nhìn về chỗ trước kia cô và Dane từng ngồi vui vẻ ăn uống cùng nhau – chỉ có chiếc xe bán bánh cũ kỹ là không còn nằm đó. Một hàng dài những chiếc taxi đợi khách đỗ san sát nhau dọc lề đường. “Xe bán bánh dạo là biểu tượng sống cả thế kỷ nay ở cái vùng Adelaide này,” cô lẩm bẩm. “Em đã định đãi anh một suất bánh dạo vì đã nhường em cầm lái... và vì anh đã vô cùng dễ thương khi chọn cho em căn phòng la đà những tán cây.”

Anh nuốt gọn một ngụm bia phòng miệng. “Trời này không hợp cho các xe bán bánh dạo.”

“Dẫu thời tiết thế nào cũng đều là mùa của những chiếc xe đỏ cả mà. Cả chục năm nay em chưa được nếm lại món bánh ấy.” Cô mím môi thưởng thức nước chanh qua một chiếc ống hút.

Anh biết không, em đã cố mô tả cho Luc... Làm sao có thể thuyết phục người khác, đặc biệt khi người đó là dân Pháp, gạt gù tán thưởng một món ăn ngon tuyệt, khiến cho anh ta hiểu miếng bánh nướng nhân thịt chấm vào món súp đậu sền sệt rồi điểm thêm một chút tương cà chua mới thực là báu vật của vị giác được? Còn cái cảm giác là lạ khi đứng ăn ngay cạnh xe bánh nữa, chẳng buồn so vai với các công nhân vệ sinh, đám cảnh sát hay các chính trị gia cho dù bất kỳ điều gì xảy đến!

Anh nghiêng cổ nhấp ngụm nước rồi gạt đầu. “Anh đoán là em đã từng thối thía cảnh đó rồi.”

“Đúng thế thật...” Cô tựa cằm vào một lòng bàn tay hướng lên, hút thêm một hơi nước nữa từ chiếc ống hút, trong khoảnh khắc, anh và cô bỗng như bé lại, ngón ngấu bánh nướng và nước xúp trong mồm, tỵ nạnh nhau xem ai ăn được nhiều tương hơn, ngóng trông từng phút lớp vỏ bánh thấm sũng nước xúp...

Cô không để ý người anh cử động, cho tới khi cảm thấy hơi ấm bàn tay anh chạm vào cô. Ngón tay cái anh trượt nhẹ qua mặt trong cổ tay cô. “Thế thì anh và em tự làm bánh vậy.”

Cái cách anh nói câu đó – như thể anh chẳng hề nói về món bánh nướng mà đang nhắc đến thứ gì đó thú vị hơn nhiều. Mắt cô chạm phải mắt anh, cô cảm thấy mình đang miễn cưỡng chìm vào vẻ hứa hẹn đầy chắc chắn trong đó.

Người đàn ông đang nhìn cô đây không còn là cậu trai mới lớn mà cô từng biết. Dane sẽ chẳng ngại ngần gì mà không làm điều anh muốn, dù là để kinh doanh hay chỉ đơn giản là một thú vui. Hiểu ra điều này, cô cảm thấy lạnh lạnh dọc sống lưng. Cô cố giật lại tay mình, nhưng nắm tay anh càng xiết chặt hơn.

“Đừng,” anh nói rồi nâng cánh tay cô lên, đặt lên đó một chuỗi nụ hôn từ giữa lòng bàn tay lên đến tận khuỷu, mắt vẫn không ngừng quan sát cô bồng bồng nhìn anh khi anh làm thế.

Cảm giác mơn man khắp da thịt cô – quá đổi dịu dàng.

Mạch cô đập liên hồi dưới làn môi anh – quá đổi rộn ràng.

“Chúng ta đang là một cặp tình nhân, em nhớ chứ?” Âm sắc trầm trầm trong giọng anh làm rung động cả da thịt cô.

Hít một hơi, cô lắc đầu quầy quậy, vừa để làm rõ hơn vừa để phủ nhận lời anh. “Giờ không có ai hau háu xem chúng ta cả. Anh không cần phải... làm thế nữa.”

“Không chắc đâu – em sẽ không thể biết được ai đang dõi nhìn mình đâu, em nên nhớ kỹ điều anh vừa nói nhé. Giờ thì mình về nhà nào.”

“Bữa tối đây rồi, mademoiselle¹.” Dane đặt những đĩa thức ăn nghi ngút hơi thơm phức xuống chiếc bàn thanh nhã kiểu Pháp. Hai chiếc bánh nướng nằm trang trọng giữa đĩa sứ ọ ọ đậu xanh, trông chẳng ăn khớp gì với vẻ nền nã cổ điển của căn phòng.

“AH, merci, garçon, c’est très magnifique.”² Cô mỉm cười với anh, nụ cười gợi nhắc anh về những ngày xưa cũ, rồi nói, “Nhưng theo truyền thống món này phải ăn đứng mới đúng điệu.”

“Vứt xù truyền thống đi,” anh vừa đáp vừa kéo ghế cho cô. Anh đưa cho cô một lọ tương cà chua đã voi phân nửa, đồng thời dặn với theo, “Chừa cho anh một tí nhé.”

“Hên xui.”

Dane ngẩng cô dốc ngược chai tương trên phần thức ăn của cô rồi đưa cho anh. Chỉ có cô nàng Mariel Davenport mới có thể ăn món bánh sừng nước xúp điểm xuyên với sắc sỡ sắc xanh đỏ mà vẫn giữ được chút phong thái thanh lịch.

Cô nhấp ngụm rượu trong cốc của mình. “Vậy là bố anh vẫn chưa chuyển vào thành phố sống?”

“Chưa.” Anh xiên nĩa của mình lên chiếc bánh, xén hẵn một góc.

Cô cau mày, ánh mắt thoáng vẻ không vui. “Em biết tuổi thơ anh chẳng mấy êm đềm gì. Nhưng bố đã cao tuổi rồi – giờ chắc bố cũng phải bảy mấy rồi chứ chẳng ít ỏi gì. Làm sao bố sống một mình được?”

“Em biết bố anh rồi đấy – ông luôn có một bà trẻ bốn mươi nào đó duyên dáng và khỏe mạnh ở quanh để giúp ông sống.” Anh nhai mạnh hơn khiến hàm bị đau.

“Ồ.”

“Chính xác là như thế đấy.”

Mariel biết rõ hoàn cảnh của anh. Cô biết cả bố lẫn mẹ anh đều dính vào những mối quan hệ phóng túng ngoài vợ ngoài chồng. Cô biết mẹ anh đã dọn sang bang khác sống với người tình mới từ khi Dane mới lên bảy. Cô biết bố anh đã gửi đứa con trai độc nhất đi học nội trú ở ngôi trường mà anh và cô học chung với nhau vì ông không muốn đứa con trai làm cho mình lấn cấn chân tay.

“Anh vẫn có thể xoay xở tốt mà không cần ông ấy hỗ trợ,” anh nói giữa khoảng lặng im. Anh đã tự bước trên hành trình của mình cho đến khi học xong đại học như bất cứ gã trai bình thường nào khác, chờ đợi người khác chi trả mọi khoản, cho đến khi anh và Justin cùng nhau chung vốn làm ăn. Mọi việc suôn sẻ - còn tốt đẹp hơn cả niềm mong đợi của họ. Những thành tựu tài chính mà anh gặt hái được trong năm năm bằng người khác cần mẫn cả đời.

Anh đã chẳng cần đến gia đình. Chẳng cần đến bất kỳ ai. Phụ nữ xuất hiện trong đời anh rồi lại rời bỏ anh khi họ nhận ra rằng anh không sẵn sàng cho mối quan hệ lâu dài hoặc khi hiểu rõ xuất thân của anh và thiên hướng gắn bó tạm thời của anh.

Giàu có chính là hạnh phúc.

Thật lạ, nhưng đêm nay anh không hề thấy vui trước ý nghĩ đó như trước đây. Anh đặt dao nĩa của mình xuống làm phát ra tiếng lanh canh của bạc va vào đồ sứ rồi tóm lấy cốc rượu nốc một ngụm dài và chậm rãi.

“Vậy là em nên hiểu anh sẽ chẳng bao giờ thay đổi quyết định về việc gắn bó lâu dài và sinh con đẻ cái?”

Phải chăng cô nhìn thấu tâm tư của anh? Những ngón tay của anh siết chặt chiếc cốc. “Em vẫn biết anh rồi đấy: độc thân trường kỳ. Còn về chuyện con cái – cả nghìn triệu năm nữa vẫn không. Không bao giờ. Không đời nào.”

“Như thế thì buồn lắm anh Dane. Anh đang để cho tuổi thơ của mình chiếm ngự cuộc sống hiện tại của bản thân. Không gì có thể đáng giá hơn gia đình được. Nếu anh muốn nói bất cứ chuyện gì, vào bất cứ thời điểm nào...” Mariel đặt dao nĩa của mình về một bên đĩa, cô chạm phải ánh nhìn thân thuộc trong mắt anh.

Anh gật đầu ngay. Mariel. Chân thật, vô tư, luôn biết quan tâm. Cô đang vỗ về anh theo cái cách cô vẫn đã từng làm. Người duy nhất mà anh có thể thổ lộ tâm tư cùng. Thật không may, ngay lúc này đây, anh muốn cô xoa dịu nhiều hơn so với trạng thái tình cảm hiện tại của anh. Với nhiều lời hơn nữa.

Quên chuyện đó đi, Huntington.

Kiểm chế thân dưới đang muốn bùng phát, anh vươn thẳng người, để lại chiếc khăn ăn bằng vải lanh trên bàn. “Anh còn có quả đào tương và một ít...”

“Em chừng này là đủ rồi. Cảm ơn anh.” Đưa khăn ăn lên lau miệng, cô đứng dậy. “Em đang lười chảy thây lên được, không giúp anh cọ rửa đâu. Em vẫn chưa khám phá hết ngôi nhà anh.”

“Cà phê không em?”

“Em thích uống nước lọc đá hơn, cảm ơn anh.”

Khi rửa xong bát đĩa, anh thấy cô trong căn phòng kế bên, nơi cô khám phá ra các dụng cụ nhiếp ảnh của anh và đang thử nghịch máy ảnh. Cô chụp anh vài bức liên tiếp với tốc độ nhanh rồi kiểm tra thành phẩm của mình trên màn hình nhỏ. “Hoàn toàn có dáng làm người mẫu nam. Hôm trước em không nghĩ thế, nhưng giờ thì em đã thay đổi quyết định. Em sẽ mượn máy anh thêm một lúc nữa,” cô thao tác tiếp. “Em sẽ sao những bức ảnh này vào máy tính của anh. Anh có trang web riêng không?”

“Anh không.”

Anh đặt cốc của họ lên bàn nước rồi tiến về phía cô.

“Trang web làm ăn cũng không có sao?”

Anh nheo mắt nhìn cô. “Em sẽ không muốn đăng những bức ảnh này lên trang công ty anh đâu.”

“Nhưng chắc anh có tham gia một mạng xã hội nào đó chứ?”

“Anh đâu có thời gian tán chuyện nhảm.”

“Chỉ là để giữ liên lạc và chia sẻ với mọi người thôi,” cô chỉnh lại lời anh. Cô chụp ảnh lần nữa rồi ngắm nghía bức hình. “Đã có lúc anh từng nhỏ to với em mọi chuyện.” Mắt cô gặp mắt anh, ánh dịu dàng. “Đúng vậy, hầu hết mọi chuyện.”

Chiếc bóng những ngày thơ trẻ của họ cuộn xoáy trong đôi mắt xanh thẳm sâu đó, trong khoảnh khắc anh như bị lạc vào một thế giới khác, ngược về thời điểm khác. Chia sẻ cốc nước quả rế tiền nóng hổi khi đi xem phim. Khăn tắm và xúc xích nướng. Lần cô quay cóp trong giờ kiểm tra. Ngày anh nhận được bằng lái xe rồi lên lấy chiếc BMW của bố chở cô đi lòng vòng rồi đâm sầm lên lối cho khách bộ hành...

Anh với tay lấy chiếc máy ảnh nhưng cô đã nhanh nhẩu giấu nó sau lưng. “Cử động của anh chậm đi theo tuổi đấy,” cô trêu anh.

“Cũng có thể vì em giấu đồ giỏi hơn.” Anh thu hẹp khoảng cách giữa anh và cô cho đến khi chỉ còn một gang tay. Anh hít một hơi mùi dầu gội kim ngân cô vẫn dùng.

“Anh nói thế nghĩa là sao?” Cô nháy mắt với anh, vẻ hoàn toàn ngây thơ.

Anh đặt đôi tay mình lên vai cô, cảm nhận những chiếc xương mảnh dẻ bên dưới làn da láng mịn. “Em biết rõ điều anh muốn nói mà. Ánh mắt em và câu nói từng nhỏ to với em mọi chuyện làm anh phân tâm.”

Dường như những đường dây áo cô bên dưới ngón tay chưa đủ làm anh phân tâm. Không có dây áo ngực, anh để ý thấy thế. Chỉ có dây váy...

Hầu như không chạm vào cô, anh trượt đầu ngón tay mình dọc cánh tay cô, cảm nhận những sợi lông tơ tí xíu trên đó đứng dựng lên như có một luồng run rẩy xuyên qua cô. Khóa chặt người cô bằng một tay, anh giơ tay còn lại qua vai cô lấy chiếc máy ảnh, rồi thấp dần...

Ghì sát cô để làm gì anh đã quên lãng mất. Mọi thứ cuốn sạch khỏi tâm trí anh ngoại trừ cảm giác đôi gò bồng đảo của cô ép vào ngực anh và mùi hương làn da cô. Bàn tay rảnh rang còn lại của anh lướt trên phần da lưng trần nhẵn mịn của cô, qua từng đốt sống, cho đến khi gặp rìa bộ váy và lần vải cứng.

Đầu cô hơi ngửa ra sau, đôi môi đầy mời gọi, cổ họng anh đầy khát khao. Ấm áp, mềm mại. Tâm trí lơ mơ.

Tất cả nhói nhói trên vành môi anh, nhảy múa trên mặt lưỡi anh...

Khỉ thật!

Lần này không phải là một cô nàng vô danh trong một căn phòng lạ lẫm, thứ duy nhất cả anh lẫn cô nàng vô danh quan tâm là thỏa mãn ham muốn của mình. Anh thầm chửi thề. Bởi khi cái giây phút anh muốn thể hiện mình. Anh chỉ muốn ngửa hẳn đầu ra sau mà văng những lời đó ra ngoài.

Không giống như tối qua hay chiều nay, anh biết anh sẽ không ngừng lại cho đến khi làm cho cô rên rỉ sung sướng bên dưới anh. Mà cô thì chưa sẵn sàng làm chuyện đó. Anh cũng không muốn mạo hiểm trước buổi dạ tiệc đêm mai.

Vì thế lần này anh bước lùi một bước, hôn nhẹ lên đôi môi chờ đợi của cô với lời hứa hẹn đam mê ngọt ngào và nói, “Anh có vài thứ chưa xong cho dạ tiệc đêm mai; tốt hơn cả anh phải giải quyết xong xuôi đã.”

Cô nhấp nháy mắt nhìn anh như vừa chợt tỉnh giấc. “Vậy thì đừng để em giữ chân anh nữa.” Giọng nói hơi đánh lại của cô như những chiếc gai khuấy động trí tò mò trong anh.

“Có thể em nên đi ngủ sớm đi. Đêm mai sẽ rất dài đấy.” Anh bỏ lưng lời mình ở đó.

Cô gật đầu. Không nói một lời.

Anh quay người đi trước khi để cho mình thay đổi ý định, rồi leo cầu thang lên phòng làm việc. Gã đàn ông trải nghiệm trong anh biết khi nào chờ đợi là tốt hơn.

Chú Thích:

1. Thừa tiểu thư

2. A, cảm ơn cậu bé nhé, món ăn trong hấp dẫn quá.

Khi Mariel xuống nhà vào sáng hôm sau, Dane đã ăn mặc chỉnh tề. Chiếc valy và túi đựng đồ nằm gọn trên bàn bếp. Anh đang đứng ở bàn ăn sáng, đọc báo và nhâm nhi cà phê.

“Chào anh.”

Anh nhìn lên cô, đôi mày hơi cau lại như thể khó chịu khi thấy cô ở đó. “Chào em.”

Anh lại tiếp tục quay về với trang báo, nhưng cô có thể cảm nhận trạng thái căng thẳng tỏa ra xung quanh anh như có dòng điện giật dữ dội. “Có phải em vừa phá vỡ nếp sống quen thuộc của anh hay làm điều gì không phải phép?”

Anh đưa mắt sang trang báo tiếp theo. “Không. Tất nhiên là không rồi.”

“Vậy thì sao anh lại như thế?”

Anh nhìn lên lần nữa, gặp phải ánh mắt chăm chú của cô. “Anh chưa từng ăn sáng với phụ nữ trong căn nhà này; nó khiến anh thấy lạ lẫm.”

“Đừng đùa với em chứ. Dane Casanova Huntington chưa từng qua đêm với phụ nữ sao?”

Anh lại cúi mặt vào tờ báo. “Anh không nói như thế.”

“Vậy ra họ đều là Lọ Lem sao?”

“Anh có một căn hộ áp mái trong thành phố.” Anh nhấp thêm chút cà phê rồi nhanh chóng đặt cốc trở lại bàn. “Hôm nay anh sẽ bận cả ngày, để lo liệu buổi tiệc tối.” Anh nhìn bề bori qua cửa sổ. “Anh đã đặt một phòng ở khách sạn, lúc nào em đã chuẩn bị xong xuôi anh sẽ cho xe

đến đón.”

Cô vẫn đang tiêu hóa đoạn lời đầu tiên của anh. “Anh mua một căn hộ trong thành phố chỉ để vui vẻ?”

Anh chậm rãi thở ra. “Anh muốn giữ đời sống cá nhân của mình đúng như thế. Hoàn toàn riêng tư. Anh cũng đã lên lịch hẹn với thợ mát xa, dịch vụ spa, chuyên viên làm tóc và trang điểm,” anh nói tiếp, như thể cô chưa hề ngắt lời anh để buông một câu hỏi mà rõ ràng anh chẳng hề thấy dễ chịu nếu phải trả lời. “Anh có quên khâu nào không?”

Cô theo kịp những lời anh nói. “Em nghĩ là không,” cô chậm rãi lên tiếng. “Em có thể tự chỉnh trang một mình được. Tất cả những người anh gọi đến có quen trang điểm trong các dịp quan trọng không?”

Cô chỉ nhìn ra vẻ trống rỗng trong mắt anh, dường như anh đã cố tình xóa mọi dấu vết. “Đêm nay rất quan trọng đấy, Mariel.”

“Em biết điều đó.”

“Chúng ta sẽ ở lại qua đêm, vậy nên nếu em còn quên món đồ nào...”

Như là những viên thuốc ngừa thai của cô chẳng hạn?

“Qua đêm sao?”

“Anh và em sẽ mang đến cho họ vài mẫu tin con con để đầu cơ. Chẳng phải ta đã thỏa thuận thế sao?”

Ồi chao. “Tất nhiên rồi. Cánh nhà báo.” Toàn bộ căn nguyên của cái trò ngớ ngẩn này.

Đám nhà báo không phải là động cơ khiến anh hôn cô hôm qua.

Nhặt chiếc túi của mình lên, anh hướng ra cửa, tay nghịch xoay vờn những chiếc khóa xe. Anh đang bồn chồn hay đang phát cáu? “Anh sẽ gặp em ở căn phòng đã đặt lúc sáu rưỡi nhé.”

Cả buổi chiều Mariel hoàn toàn vui vẻ ở phòng spa và các phòng trang điểm của khách sạn. Nhờ Dane đã đặt trước, cô được mát xa, tẩy da chết, phun màu và chải chuốt cho đến khi làn da cô tê râm ran, nước da hồng hào, mái tóc bóng mượt, móng tay móng chân tỏa ánh lấp lánh. Cô được hưởng dịch vụ chăm sóc mặt và chăm sóc tóc tuyệt hảo nhất.

Nhưng ngay giữa lúc vui vẻ nhất cô vẫn không ngừng nghĩ về mối quan hệ công khai mà cô vừa đặt chân vào. Bản thân cô đủ từng trải để hiểu rằng nhiều khi ham muốn chung đụng tự nảy nở mà không cần bất kỳ điều kiện ràng buộc nào.

Ngoại trừ Dane ra.

Khi một nhân vật đình đám như Dane và cô mỗi người mỗi ngã, khả năng này là hoàn toàn chắc chắn, cô sẽ trở thành trung tâm soi mói của giới truyền thông trong một thời gian dài.

Cô sẽ không nghĩ đến những mặt tiêu cực mà có thể cô phải học cách chung sống trong tương lai. Những xúc cảm đen tối. Có khi cô nên đặt chỗ trước ở lớp học thiền hoặc điều trị tâm lý? Có vẻ rồi đây cô sẽ cần đến chúng.

Sáu giờ đúng, trong buồng ngủ của căn phòng xa hoa của khách sạn, cô trông váy vào. Chiếc đầm dạ hội có một không hai của một nhà thiết kế người Âu, bộ trang phục vừa vặn khít khao nên cô chỉ mất vài giây đã có thể nhún nhảy với chất lụa trắng phủ trên cơ thể mình. Khi cô kéo khóa đường may nổi bên hông, toàn bộ những nếp rũ biến mất hẳn.

Nhưng cơn lo lắng căng thẳng trong cô thì không chịu biến đi cho. Nó gây ra mớ bòng bong trong ruột gan cô khi cô bước chân vào đôi giày cao gót đính đá lấp lánh, sửa sang lần cuối cho kiểu đầu và lớp phấn trang điểm. Một chiếc vòng thanh nhã gồm những hạt kim cương đen điểm xuyên quanh cổ cô; một chiếc vòng tay hết sức ăn rơ tô điểm cho cánh tay phải cô. Đôi hoa tai bạch kim dáng dài cứ lắc lư khi cô nghiêng người ngắm hình mình từ một bên.

Hoàn toàn hài lòng, cô bắt đầu chọn túi xách rồi bước đến bên cửa sổ ngắm ánh mặt trời chiều tà nhuộm dòng sông Torrens rực một sắc vàng hoa anh thảo.

Cô quay về hướng tiếng khóa từ phát ra ở cửa. Thật lạ lùng khi tim cô đập rộn như thể cô đang chuẩn bị lần hẹn hò đầu. Cô biết trang phục của cô hết sức ổn, đây chính xác là bộ cánh hoàn toàn ăn khớp với đồ dự tiệc của anh. Dù sao cô vẫn muốn biết Dane – vua của đám người ăn mặc xấu mù – nghĩ gì?

Đáng quan tâm thật.

Hít một hơi để ổn định nhịp thở, cô quay lại. Sao lúc nào anh cũng muốn khiến cô ngừng thở thế này? Anh mặc quần âu đen và chiếc áo sơ mi lụa màu trắng hàng may đo tôn lên cầu vai và bó vùng ngực rộng của anh. Tóc anh vẫn nghiêng ngửa rũ trên cổ áo.

Cô phải nén ý muốn ngay lập tức bước đến bên anh, dùng những ngón tay mình chỉnh lại. Để tựa vào anh và ấn môi mình vào khoảng da rám nắng hình chữ V đầy khiêu khích ở hõm anh.

Thay vì thế cô giữ vẻ thân nhiên. “Anh không đeo cà vạt trong buổi lễ trang trọng này – sao anh cứ bỏ lơ những quy tắc ăn mặc thông thường vậy Dane?”

“Bởi vì anh được quyền làm thế.”

Lời đáp của Dane yếu ớt dần khi mắt anh lướt nhìn Mariel từ trên xuống. Chúa ơi. Làm sao anh có thể hoàn thành trot lọt vai diễn của mình tối nay khi có cô nàng quyến rũ này bên cạnh? Bỗng nhiên anh dường như không thể thốt ra lời nào, anh đưa tay xoay người cô.

Trắng tinh. Dài chấm gót. Ôm gọn gang. Váy lưng trần, chỗ dưới cùng của phần hở lưng để lộ ra mấy hõm xương sống. Đường viền cổ thấp và khoét sâu, sâu hút khiến anh không khỏi băn khoăn không biết cô làm cách nào giữ được bộ váy không tuột khỏi vai mình. Đường xẻ bên hông dường như là sản phẩm của đường kiếm quá khích của một gã cướp biển nào đó. Anh cũng không ngừng tự nhủ không biết rốt cuộc cô có mặc quần chip không...

“Em muốn nói đến các quy tắc ăn mặc sao?” anh lầm bầm, không thể - không muốn – dời đôi mắt hau háu của mình đi. “Bộ váy của em mới thực là món đồ phá vỡ quy tắc thời trang đấy. Đúng ra thì phải coi nó là thứ hàng phạm pháp cơ. Sản phẩm của em đấy à?”

Phớt lờ lời anh, “Em không mặc các mẫu do chính mình thiết kế,” cô xoay người đối diện với anh lần nữa, đường xẻ trên váy để lộ ra một bên chân dài nuột. “Anh nghĩ bộ này quá lộng lẫy sao?”

“Đúng hơn là chưa đủ lộng lẫy.” Anh cau mày, lúng túng với phản ứng của mình. Trong đời anh chưa từng là người bảo thủ và thỏa sức ngắm nhìn một cô nàng xinh đẹp tuyệt vời như thế này kề bên.

“Đây là mẫu thiết kế mới nhất của Veronique – Phong cách sành điệu. Có vấn đề gì với anh vậy?”

Vấn đề gì chứ? Anh sượng điên lên được khi có trong vòng tay mình tuyệt phẩm mà mọi gã đàn ông trên đời này đều khao khát. Nhưng liệu anh có đủ sành điệu để chèo lái an toàn qua đêm nay, khi mà mọi gã trai thỏa thuê chiều chuộng cho mãi nhãn vùng da trần của nàng? Bởi vì đó là làn da Mariel. Da thịt anh như thít lại, cảm giác râm ran như có hơi nóng sôi sục bên dưới lớp da cơ thể.

Thật lạ lung. Anh chẳng thể hiểu nổi mình nữa. Với bất cứ phụ nữ nào khác, bộ váy này sẽ thực lộng lẫy. Vô cùng lộng lẫy. Nếu đêm nay không mang tính quan trọng như thế, nếu anh không phải là người có trọng trách tổ chức sự kiện, anh sẽ hủy bỏ tất thảy mà đề nghị cô ở nhà. Chỉ có anh và cô với nhau.

Sự thực là anh không muốn bất kỳ ai chăm chăm thưởng thức kỳ quan mà anh vừa bắt chọt

khám phá, anh những muốn chỉ mình mình chiêm ngưỡng cô trong căn phòng riêng tư này của anh và cô. Cái thứ quái quỷ gì đang diễn ra với anh thế này?

“Em không có bộ nào... hơn sao? Ờ, có lẽ là... một cái áo khoác ngoài chẳng hạn.” Ôi chỉ cần lắng nghe bản thân mình thôi. Anh cần phải thay đổi thái độ ngay nếu muốn dạ tiệc đêm nay diễn ra êm thấm.

Tất nhiên cô rất xinh. Quyến rũ. Anh sẽ được ối gã khác, mà cũng có thể ối cô nàng khác, ghen tỵ. Anh sẽ thể hiện cho mọi người thấy chính anh chứ không ai khác là người mà cô luôn ở cạnh bên cho đến tận đêm.

Mariel nhìn người đàn ông với khuôn mặt chán nản đứng trước cô. Cô biết vẻ ngoài của mình cuốn hút, bộ váy không hề tầm thường, chỉ hơi gợi cảm một chút, vì thế cô nhất định sẽ không để mình cảm thấy tổn thương hay xấu hổ hay bất kỳ dạng xúc cảm tiêu cực nào tương tự. Cô có quyền nổi giận, nhưng sẽ chẳng hay chút nào ngay trước khi cả anh và cô sắp bước xuống lầu. “Không, em không có áo khoác ngoài. Mà em cũng chẳng cần áo khoác làm gì.” Cô hầu như không kìm nén được giọng cao mình cao vút lên. “Giống như kiểu nói thường lệ của anh, em sẽ mặc bộ váy này bởi vì em được quyền làm thế. Em có thể làm thế - vậy thôi.” Cô tóm lấy túi xách của mình.

Cô phải bước ngang qua anh để ra đến cửa, nhưng một bàn tay đã giữ nhẹ tay cô lại.

“Anh xin lỗi,” anh nói ngắc ngứ. “Em đã làm anh ngạc nhiên quá, đó là tất cả những gì anh muốn nói. Em trông rất tuyệt!”

Chừng đó là chưa đủ và là quá muộn rồi, cô nghĩ, nhưng cô có thể cố tỏ ra tử tế - cả anh và cô sẽ bên cạnh nhau suốt cả tối nay trong mắt mọi người. “Được rồi.” Cô để anh giữ tay mình trong tay anh. “Chúng ta sẽ cho qua việc này và cố mà thưởng thức buổi tiệc đêm nay.”

Nhưng đêm nay sẽ kết thúc ra sao khi mà tiệc tàn canh và nàng Lọ Lem giận dữ lui về phòng cùng chàng hoàng tử bảo thủ của mình?

Chương 6

Mariel nhìn con số chỉ tầng nhấp nháy khi thang máy đi xuống. Anh và cô đứng cách xa nhau, nhưng mùi hương của mỗi người quyện vào nhau, tiếng thở của hai người là âm thanh duy nhất giữa bầu không khí giả tạo này, cho đến khi cửa thang máy mở ra, Dane bao bọc bàn tay cô trong tay anh lần nữa.

Tiền sảnh khách sạn tung bừng ánh đèn và đông người qua lại.

Những vị khách vừa xuống máy bay đã bước vào, du khách nườm nượp đổ về đêm hội sôi động của thành phố. Các nhiếp ảnh gia hướng ống kính vào những người mới đến và các vị khách mời quan trọng, cánh nhà báo phỏng vấn Dane về buổi sự kiện đêm nay, và đúng như anh và cô trông đợi, về mối quan hệ vừa hàn gắn của họ.

“Dự định của cô là gì, thưa cô Davenport?” một phóng viên vừa đặt câu hỏi vừa dúi micro vào mặt cô.

“Tôi định phát triển thương hiệu thời trang của riêng tôi.”

“Cô có điều gì muốn chia sẻ về mối quan hệ giữa cô và anh Huntington đây không?”

Cô nhìn Dane, cười bên lên, để cho anh kéo cô lại gần hơn và choàng tay qua eo. Lừa mị dư luận. “Chúng tôi chỉ là bạn thân của nhau.” Hãy cứ để cánh nhà báo đưa ra bất kỳ nhận định nào họ muốn.

Họ đi ngang qua một tác phẩm điêu khắc thủy tinh sắc sảo của Chihuly¹ khi bước trên cầu thang cẩm thạch hồng dẫn đến phòng vũ hội, nơi những tấm gương đen trên trần phản chiếu ánh lấp lánh của ngọn chúc đài pha lê, những ngọn nến và vô vàn các món đồ trang sức. Một dàn nhạc đang chơi những bản giao hưởng cổ điển, hương hoa tươi hòa quyện cùng mùi nước hoa Pháp, một vài chính trị gia nổi tiếng, trong đó có những người còn trẻ tuổi và có học thức cao, đang đứng lẫn giữa các thành viên thượng lưu của xã hội.

Bàn của họ được xếp vị trí gần bức diễn thuyết nhất, xung quanh đã ken kín chỗ các nhân vật tai to mặt lớn. Cô chẳng muốn cười đùa giả lả tối nay, Mariel thấy nhẹ nhõm hẳn đi khi Cass, vợ của Justin ngồi ngay bên cạnh cô, cô nàng hết sức thanh lịch với bộ đầm dự tiệc để hở lưng và vai, mái tóc xoắn màu nâu hạt dẻ của cô rủ nhẹ quanh mặt.

“Em đã xem ảnh chị trong các tạp chí, nhưng gặp được chính chị thế này thích hơn nhiều,” Cass nói khi Dane giới thiệu hai người với nhau. “Đồ của chị là bộ váy quyến rũ nhất em từng thấy đấy.” Cô cười phìền muộn. “Em ước gì em có thể chui lọt một bộ tương tự như thế này.”

“Cảm ơn em,” Mariel đáp lại, chẳng thể dừng ngoái lại sau vai liếc nhìn Dane, anh đang đứng sau ghế cô cùng với Justin.

Nghiêng người gần hơn, anh vuốt nhẹ tay trên gáy cô rồi kéo dọc xương sống, miệng thì thầm, “Anh nghĩ thử thách lớn nhất là khi cởi bộ váy này ấy chứ.”

“Em nghe thấy cả rồi nhé, Dane Huntington,” Cass nói, đôi mắt cô lấp lánh nhìn anh.

Mariel biết Cass đã căn câu. “Thực sự sẽ rất khó đấy,” cô thì thầm lại với anh rồi quay sang Cass mỉm cười. “Vậy ra em và Justin vừa mới cưới thôi à? Chị thích các lễ cưới lắm; em kể cho chị nghe về đám cưới của em đi.”

Đúng như Mariel dự đoán, Dane lập tức quay đi khi nghe cô nhắc đến lễ cưới và bắt chuyện với một quý ông lớn tuổi thanh nhã ở bàn của họ. Justin ngồi xuống cạnh vợ mình, quàng tay lên vai cô và hào hứng tham gia vào câu chuyện của họ.

Thức ăn bắt đầu được mang vào. Giữa lúc các món được phục vụ, Dane bận rộn giới thiệu Mariel với quan khách ở khoảng chừng ba chục bàn ngay rìa sàn nhảy. Có các đồng nghiệp của anh ở công ty IT cho đến những người sau này có thể giúp ích nhiều cho công việc kinh doanh thời trang của cô. Ở bất cứ đâu, khi theo sau cô, anh cũng cố tình để lộ ra vài động tác động chạm. Ngón tay anh tình cờ lướt nhẹ trên má cô, cử chỉ nắm tay âu yếm, một ánh nhìn đầy ngụ ý, những lời thì thầm to nhỏ.

Cô không biết chính xác thời điểm những cử chỉ của anh trở nên thân mật hơn. Những cái nhìn say mê hơn, bàn tay vuốt ve đầy hàm ý. Một lúc sau, khi anh ra ngoài bàn công chuyện, cô mới bất thần nhận ra anh đã có những động tác gì. Cô nhìn lên, anh đã ở đó từ bao giờ. Ánh mắt quen thuộc của anh lại chạm phải mắt cô. Người ta có thể tiếp tục theo đuổi trò chơi đến bao lâu một khi các quy tắc luật lệ đang trên bờ vực bị thay đổi hoàn toàn đây?

Khi mọi người thưởng thức cà phê, anh trình bày một bài diễn văn đầy cảm hứng về những hạn chế mang tính xã hội, kinh tế và kỹ thuật mà những người sống ở vùng sâu vùng xa của đất nước phải đối mặt, về tiềm năng của OzRemote giúp đỡ họ giải quyết những vấn đề đã nêu.

Mariel không thể nào rời mắt khỏi anh – theo cô đoán mọi phụ nữ khác trong căn phòng này cũng như cô cả. Anh thực sự là người đàn ông hấp dẫn nhất đêm nay. Những điều anh nói vừa sâu xa, vừa đầy đam mê và thuyết phục. Cô có thể hiểu được vì sao anh muốn rũ bỏ danh hiệu chàng trai của năm do Babe bầu chọn; danh tiếng của anh trên thương trường vượt xa cái danh hiệu nho nhỏ đó. Anh chỉ tham dự cuộc bình chọn đó với mục đích quyên tiền cho quỹ từ thiện của mình.

“Em quen anh Dane bao lâu rồi?” cô hỏi Cass khi cả hai từ phòng vệ sinh nữ trở ra.

“Được năm năm rồi ạ. Em gặp anh ấy cùng thời gian gặp Justin. Lúc đó hai anh chàng sắp sửa khai trương công ty.”

Cass ngừng lại, chọn chỗ ngồi trên chiếc sofa, Mariel ngồi xuống bên cạnh cô.

“Em chưa từng thấy Dane nhìn bất kỳ cô gái nào mà anh ấy từng hẹn hò với ánh mắt như khi nhìn chị vừa rồi,” Cass nói.

Mariel không muốn để mình suy nghĩ theo chiều hướng đó. Cô phủ nhận với nụ cười gượng. “Là vì bọn chị biết nhau hằng bao nhiêu năm nay rồi. Chị không phải là tuýp người anh ấy chọn.”

“Không đâu. Chị đâu có vàng hoe cỡ đó. Dường như anh ấy chẳng thể rời chị ra được. Đây là lần đầu tiên em thấy anh ấy không nghiêm nghị trước một phụ nữ khác, kể từ dạo Sandy. Vụ chia tay của họ ầm ĩ mất một thời gian.

Trí tò mò nổi lên ngay lập tức, Mariel nghiêng người gần hơn. “Sandy là ai?”

Cass hạ thấp giọng thì thào, “Coi như chị chưa từng nghe chuyện em kể nhé. Sandy là cô gái mà Dane hẹn hò cách đây vài năm. Bọn em đùa nào cũng chắc mẩm họ gắn bó với nhau nghiêm túc, nhưng rồi, theo như lời Justin kể cho em nghe, Sandy cố đốt cháy giai đoạn bằng cách để mình dính bầu.”

Những lời của Cass xuyên qua cơ thể Mariel như một luồng đạn yên vị trong bụng cô. “Dane có con sao?”

Cass lắc đầu. “Hóa ra cô ta không hề mang bầu – chẳng qua chỉ để giăng lưới săn anh chồng giàu có. Nhưng anh không phải là kiểu ông bố vui vẻ mà Sandy từng mong đợi. Cô ta nhanh chóng chỉnh sửa câu chuyện bịa của mình, nhưng tất cả đã là quá muộn.”

“Vậy ra cô ta chưa bao giờ hiểu về anh.”

Mariel hiểu ca. Những trải nghiệm của anh thuở thơ ấu giữa chân anh, khiến anh không dám mạo hiểm xây dựng một gia đình của riêng anh, mà điều đó, theo quan điểm của cô, thực sự là quá đáng buồn.

Ban nhạc đã chuyển sang một giai điệu hội hè sống động của thập kỷ chín mươi khi anh và cô trở lại bàn mình, vài cặp đôi đã dắt díu nhau ra sàn khiêu vũ. Dane nghiêng sát vào cô thì thầm, “Bố anh đang ở đây. Lát ông sẽ đi ngay, vậy nên mình cùng đến chào ông nhé. Coi như lần đầu gặp gỡ.”

“Ôi, anh Dane này, bác đến đây ủng hộ anh đêm nay sao? Như thế thật tuyệt, phải không?” Cô ngược nhìn anh, nhưng cả gương mặt anh chỉ là một khoảng vô hồn. Ít nhất bố anh cũng đã cố gắng, cô thầm nghĩ khi anh dẫn cô qua đám đông.

“Cháu chào bác, bác Huntington.” Cô bắt tay ông, nghiêng người hôn nhẹ lên gò má để râu quai nón của ông. “Cháu rất vui khi được gặp lại bác.”

“Chào cháu Mariel. Vì Chúa, cháu cứ gọi bác là Daniel.” Cái bắt tay của ông thật vững vàng,

làn da mỏng như giấy. Ông mỉm cười, những nếp nhăn chẳng chịt quanh mồm ông hẳn sâu thêm. “Bác cháu ta đã không gặp nhau hàng bao nhiêu năm rồi ấy chứ. Đây là Barbara.” Ông quay sang người phụ nữ mặc áo kiểu xếp nếp ở cổ và chân váy đen dài ngồi cạnh ông.

“Cháu chào cô, cô Barbara.” Mariel chìa tay cô ra, thầm ước chừng người đàn bà giữa quãng bốn mươi bơm vá silicon kiểu búp bê Barbie.

Vành môi bơm của búp bê Barbie cong lên. “Cô cũng rất vui được gặp cháu.” Ánh mắt bà hướng lên anh chàng cứng đầu cứng cổ đứng cạnh Mariel. “Chào Dane.”

Anh hơi nghiêng đầu. “Chào Barbara.”

“Ôi, đây là một trong những bản mà cô thích nhất, mà đêm nay anh Daniel nhất định không chịu khiêu vũ – nhảy với cô một bản nhé, Dane?” bà vừa nói vừa nháy đôi mi giả về phía Dane.

Đáng lẽ Dane từ chối, nhưng anh còn đôi điều muốn trao đổi với tình nhân vừa dọn đến chung sống với cha mình. Giờ có lẽ là cơ hội tốt nhất cho anh. Anh quay sang Mariel, để làn môi mình nấn ná đôi chút trên đường cong hoàn hảo của má cô. “Cho phép anh nhé, Ông Chúa. Sẽ không lâu lắm đâu.”

“Không sao mà.” Cô vẫy vẫy về phía anh. “Em sẽ ngồi lại đây với bố anh.”

“Cô mừng vì được đứng riêng với cháu,” Barbara nói ngay khi họ bước khỏi tầm nghe của Daniel và Mariel. “Cô muốn giải thích đôi điều về đêm hôm đó. Người đi cùng cô lúc gặp cháu là cố vấn tài chính của cô.”

“Vây à.” Dane cười chẳng chút vui thú và cúi gằm để chỉ mình cô có thể nghe thấy lời anh. “Không biết từ bao giờ buổi tư vấn tài chính lại hóa thành cuộc hẹn hò ngáp trong ánh nến vậy? Những cử chỉ vô cùng thân mật, theo như những gì quan sát được từ chỗ tôi ngồi.”

“Cô...”

“Tôi mừng vì cô có sẵn một nhà tư vấn tài chính đấy Barbara, bởi vì cô sắp phải cần đến một người như thế đấy.” Không muốn thu hút sự chú ý của những người đang khiêu vũ gần mình, anh hạ thấp giọng. “Cô đã bỏ phí tám năm cuộc đời chỉ để chờ bố tôi lìa đời, bởi vì ông sẽ chẳng để cho cô một xu nào đâu. Cô sẽ không thể nào đạt được tham vọng của mình, đừng hòng đặt được bàn tay giả dối của cô lên gia tài nhà Huntington chúng tôi.”

Mũi bành ra, mắt mở to, Barbara cố giằng người ra nhưng Dane đã giữ chặt lấy bà. “Chắc hẳn ông khố của tôi chưa kể cho cô nghe ông đã mất sạch mọi thứ sau vụ suy sụp của thị trường cổ phiếu? Chính tôi đã mua lại tài sản gia đình từ ông, để giúp ông thoát khỏi phá sản. Căn nhà cô đang ở chính là nhà của tôi. Trên thực tế, ngay đến bữa tối cô ăn cũng là khoản chi

của tôi.”

Vùng da quanh đôi môi bơm phồng của Barbara chuyển sang màu trắng bệch. “Cậu chỉ đang đối tôi thôi.”

“Cô cứ đi hỏi bố tôi xem.” Ngắm nghía tin sốc tấy nhợt nhạt màu da mặt Barbara là một trong những khoảnh khắc thỏa mãn nhất trong đời anh, nụ cười anh tươi tắn khi đưa bà trở lại bàn của mình. “Cảm ơn vì đã nhảy và nói chuyện cùng tôi, Barbara.”

Bỏ lơ bà ngay tức khắc, Dane quay sang cô nàng của mình đêm nay. “Em nhảy cùng anh điệu này nhé?”

Không đợi cô trả lời, anh nắm lấy tay Mariel dẫn ra sàn khiêu vũ. Ban nhạc đã chuyển sang chơi giai điệu chậm rãi và lãng mạn, anh ngừng lại ở chính giữa phóng và kéo cô lại gần. Đủ gần đến độ anh có thể nhìn thấy những đốm li ti màu xanh hải quân điểm xuyết màu ngọc lục bảo trong đôi mắt kinh ngạc của cô.

Trước đây anh chưa hề để ý đến điều này. Anh đã vừa khám phá ra biết bao điều xung quanh Mariel mà dạo trước anh chưa hề để tâm. Một chiếc nốt ruồi bé tí xíu khiêm nhường ngay đuôi mắt phải cô. Cái cách đôi mắt cô chuyển màu sẫm hơn – đêm tối giữa rừng sâu – khi cô thay đổi cảm xúc.

Giờ mắt cô đang sẫm lại.

Cô tiến lại gần hơn, để anh không thể nhìn chăm chăm vào mặt cô nữa, nhưng những ngón tay cô hướng lên trên lớp áo anh, qua cổ anh rồi vùi vào mái tóc anh, móng tay cô miết nhẹ nhàng.

Tiếng nhạc dồn dập hẳn cùng nhịp tim anh khi đôi tay anh chạm vào tấm lưng trần của cô, đẩy mình trên làn da nuột nà ấm áp của cô, những sợi lông tơ mềm mại rủ sau gáy cô. Người cô tỏa hương thơm quyến rũ như những bông hoa tươi mới hái, khác hẳn mùi nước hoa hồng đen quen thuộc, anh ghé sát vào bên dưới tai cô để tha hồ hít một hơi dài mùi hương.

“Dane...”

Anh nghĩ cô đã thì thầm gọi tên anh. Như một hơi thở. Nhưng anh không chắc lắm bởi nền nhạc đang ầm. Cô có gọi dịu dàng âu yếm như thế khi làm tình không? Anh tự nhủ thầm.

Đêm nay có thể anh sẽ biết.

Bầu má cô kề sát má anh, mát và mềm, đôi môi anh nao nức khi anh quay đầu nhẹ để tận hưởng mùi cô.

Chẳng thể kháng cự - anh lần theo đường cong xương sống cô, dọc đường cong đang tựa vào người anh. “Em nói đúng. Bộ váy này là lựa chọn hoàn hảo cho bữa tiệc này,” anh thì thầm.

“Em cũng nghĩ vậy,” cô thầm trả lời anh, anh cảm thấy má cô dứa vào má mình khi cô mỉm cười.

Tiếng nhạc yếu dần, cũng có thể anh không còn nghe thấy nữa. Tay vẫn đặt trên lưng cô, anh kéo cô lại gần hơn, thân thể anh và cô chạm nhau, ngực áp ngực, đùi kề nhau. Cô mềm mại tựa vào anh, như bơ tan chảy trên bánh mì nóng.

Người anh cứng lại, mạch đập rộn ràng. Anh những muốn cứ đứng nguyên thế này, giữ cô trong vòng tay, sao cho căn phòng này vơi hẳn người đi, chỉ còn lại anh và cô.

Nhưng anh là chủ xị, nếu anh không tách ra thì cả anh và cô sẽ đều ngượng ngịu lúng túng.

Anh ngửa người lui và nhìn cô. Đôi mắt sẫm, rất sẫm. Đôi môi gợi cảm như mời gọi nụ hôn. Đường mạch trên cổ cô đập điên cuồng, cũng giống như anh. “Anh nghĩ chừng đó là đủ thuyết phục bọn họ rồi,” anh lẩm bẩm, một nụ cười tiếc nuối nở trên môi anh. “Nó cũng thuyết phục anh nữa.”

Nụ cười thoáng của nàng đáp lại anh. “Em cũng thế.”

Anh dẫn cô trở lại bàn của mình, dành ra vài giây hạ nhiệt rồi thẳng hướng phòng vệ sinh nam. Trên đường anh thấy bố mình ngồi một mình trên chiếc sofa bên ngoài phòng tiệc chính.

Ông từ từ ngẩng lên khi Dane tiến lại gần, trông ông già sòm đi so với lần cuối anh gặp ông ở văn phòng luật sư cách đây mấy tháng.

Khi Dane quyết định mua ngôi nhà của dòng họ, để bố anh có thể tiếp tục sống ở đó.

“Bố con mình trò chuyện một lúc được không?” bố anh hỏi.

“Bố muốn nói gì?”

“Bố chỉ muốn nói rằng đêm nay con đã tổ chức bữa tiệc rất tuyệt vời. Cảm ơn con đã mời bố và Barb đến dự.”

“Không có gì mà bố.” Giọng Dane nghe như vỡ vụn trong tai anh. Khi thấy bố mình không nói gì thêm, anh hỏi ông, “Còn gì khác không bố?”

“Có, còn nữa.” Ông chậm rãi nói. “Đã rất lâu rồi mới gặp con. Bố không còn nhiều thời gian sống nữa. Đạo rồi bố cũng đã nhìn nhận lại mình hoàn toàn.” Ông nhìn xuống chân mình, rồi ngược về phía Dane.

“Sẽ dễ dàng hơn nếu bố từ chối lời mời của con. Con trai.” Ông ngừng lại. “Liệu chúng ta có thể để những gì thuộc về quá khứ trôi qua và tiếp tục sống không?”

Con trai. Dane vật lộn với lẫn lộn cảm xúc trong anh. Đây là lần đầu tiên trong đời anh nghe bố anh gọi anh như thế. Những năm tháng xa xôi anh đã từng ao ước bố buông ra chỉ một dấu hiệu nhỏ của lòng yêu thương. Dane chưa từng ao ước mình nhiều tiền bạc, đặc quyền đặc lợi hay công danh địa vị, tất cả những gì anh ao ước là gia đình.

“Tại sao lại bây giờ hả bố? Có phải vì con đã giữ lại chỗ trú thân cho bố? Và vì bố biết con là đứa duy nhất lo phần hương hỏa? Cả bố và con đều biết Barbara sẽ chẳng thêm vương bận lâu. Con đã kể cho cô ta nghe về vụ bán chác rồi bố ạ. Đã đến lúc cô ta phải biết chuyện rồi.”

Bố anh không trả lời. Mà chỉ nhìn anh bằng đôi mắt mệt mỏi.

Mặc kệ tất thấy những chuyện đã xảy ra, những nỗi thất vọng khi chỉ có anh với bố mình, Dane thêm khát được nối lại yêu thương. Nhưng những nỗi đau cũ và nỗi sợ hãi – phải, nỗi sợ hãi, quỷ tha ma bắt nó đi – bị tổn thương lần nữa là một bức tường thành không thể xuyên thủng. Vì thế, anh phong tỏa mọi xúc cảm của mình và nói, “Bố và con chưa bao giờ là một gia đình đúng nghĩa; bố chỉ ủy mị đi vì tuổi già của mình thôi.” Anh hất cằm về phía người phụ nữ đang đứng như một bức tượng đá ở ngay chân cầu thang cẩm thạch. “Barbara đang đợi bố đấy.”

Bố anh lần tìm chiếc khăn tay trong túi lau vội mặt mình. “Vậy thì bố sẽ đi. Chúc con ngủ ngon.” Ông quay người bước về phía Barbara.

Rũ đi cơn nhẫn tâm của chính mình, Dan đuổi theo, chạm vào vai ông. Anh sốc nặng khi chạm vào lớp xương mỏng manh bên dưới áo bố mình. “Nếu có bố cần điều gì...”

Bố anh gật đầu mà không ngoái lại. “Bố biết.”

Đứng nhìn ông lê bước về phía cầu thang, cậu bé con cô độc trong anh nhức nhối nỗi đau.

Anh đã sốt ruột biết mấy chờ đợi buổi tiệc kết thúc. Mariel luôn sát cạnh anh, khi anh chuyện trò về chuyến đi lên phương bắc với những người quan tâm hay trao đổi vài lời với những người anh hầu như không quen biết.

Bề ngoài anh hoàn toàn nắm giữ vẻ tự chủ của mình, một lớp vỏ bọc chuyên nghiệp, nhưng trong lòng anh chăm chăm mong cho dạ tiệc đi đến hồi kết. Anh chẳng thể đợi thêm để bế bổng Mariel lên tầng.

Rốt cuộc tay anh cũng đã nắm chặt tay cô khi chỉ còn vài vị khách thơ thẩn bên ngoài phòng tiệc chính. Hai người cứ đứng nguyên một chỗ khi các nhóm phục vụ hối hả ra vào dọn dẹp, tiếng thủy tinh và kim loại va vào nhau lạnh canh khi họ lau bàn, xếp ghế.

Anh nhìn cô. Cô lại nhìn anh. Tia lấp lánh trong mắt cô, khao khát làm mềm làn môi cô. Cô hít sâu, ngay tức khắc khiến anh chú ý nét đẹp phô bày của cô. Nhưng không chỉ riêng thân thể cô và những xúc cảm bất chợt anh từng biết chờ đợi anh khám phá cuốn anh lại gần cô, giữ anh bên cạnh cô. Chính toàn bộ con người cô mới có sức mạnh đó.

Chẳng từ ngữ nào có thể mô tả thích hợp. Toàn bộ tối hôm nay chỉ để vun vén cho giây phút này. Trạng thái căng thẳng vây bọc lấy anh khi đôi bàn tay nắm chặt của anh và cô vô tình quét ngang quần anh. Nụ hôn của anh, khi anh nghiêng người, hết sức chùng mịch và dè dặt. Anh bước về phía cửa, tay vẫn nắm chặt tay cô. “Chúng ta vào nhé?”

“Được đấy anh.”

Tay vẫn nắm chặt tay, anh và cô cùng tiến qua cửa dẫn vào phòng mình. Anh xoay khóa rồi kéo cô vào trong. Những ánh đèn thành phố len lỏi qua cửa sổ, trải ánh sáng vàng màu hổ phách lên khắp phòng. Thậm chí khi cửa phòng chưa kịp khép hẳn, môi anh đã xâm lấn làn môi cô, đôi bờ môi anh lấn tới khi anh cuốn cô quanh phòng rồi ghì cô tựa vào tường. Anh không biết nên đặt tay vào đâu trước nên đánh bạo chọn đôi vai cô làm điểm đến. Làn da mịn màng và những chiếc xương thanh mảnh. Anh chỉ mấp máy môi thì thào, “Anh không thể cứ lịch lãm được, không phải đêm nay.”

“Em đã bao giờ nói em muốn người lịch lãm đâu. Những lời đó của anh mà, không phải của em.” Cô cười, âm thanh có phần hơi kích động. “Anh khiến nghĩ đến một chiếc ô tô.”

Cô không phải là một thứ đồ vật nào cả. Đó là toàn bộ những gì anh cần biết.

Đêm nay cô là của anh, niềm sướng vui và khoái cảm. Ý nghĩ này lão đảo xuyên qua tâm trí anh, qua bàn tay bàn chân anh khi anh ngẫu nhiên tận hưởng mùi hương và vẻ ngọt ngào như mật ong của cô. Giống như một chú ong sướng rơn giữa một rừng cỏ ba lá, anh rời môi cô để thám thính từng vùng da trần của cô, cuối cùng ngừng lại mơn man hóm da giữa cổ và vai cô.

Những ngón tay cô sờ soạng lên áo anh, lần tìm hàng cúc. Giật mạnh gấu áo ra khỏi quần anh, cô mở tung áo anh để thỏa thuê khám phá ngực anh. Hơi nóng từ lòng bàn tay cô vừa mãnh liệt vừa đầy quyến rũ, khả năng kiên nhẫn của anh và cô hồi hộp chờ đợi và nhử nhau.

Chẳng có âm thanh nào trong căn phòng tường dày này ngoài những thanh âm mà anh và cô tự tạo nên. Những luồng hơi thở mạnh mẽ của anh điểm dấu nhấn, tiếng khe khẽ gấp gáp của cô, tiếng vải cọ vào vải, da chạm vào da. Những âm thanh dồn dập làm bùng lên trong anh tiếng nổ bất chợt, rồi dội lại như đại bác trên chân tay anh. Dự định ban đầu nhằm đánh lạc hướng cánh nhà báo đã biến chuyển hoàn toàn khác hẳn.

Hay cả anh và cô đều đã biết đây là điều tất yếu phải đến?

Mất kiên nhẫn vì nổi khao khát bị kìm nén quá lâu, đôi bàn tay anh ngượng nghịu khi đẩy dây vai váy cô, để lộ đôi gò bồng đảo tuyệt hảo, đẹp đến ngừng thở. Làn da trắng nuột nà. Đôi nhũ hoa tối màu đứng kiêu hãnh.

Đầy thèm khát, anh ham muốn nhiều hơn. Anh muốn tất cả. Anh thoáng nhìn mắt cô, đôi mắt sẫm màu lò dò. “Bộ váy này cởi thế nào được em?”

“Bắt đầu từ đây.” Cô chỉ dẫn anh đến chỗ khóa kéo. “Chặt lắm.” Anh dò dẫm đầy nôn nóng một hồi rồi thỏa mãn ngấm ngĩa khi chiếc khóa chạy xuống dưới. Cô giúp anh kéo xuống ngang hông. Quần chip của cô – nếu như cô mặc nó – sẽ được kéo xuống cùng váy. Giờ toàn bộ trang phục nên người cô chỉ còn lại đôi giày cao gót lấp lánh.

Thiên đường dịu ngọt.

Cô vói tay, bấm nhẹ mở khóa thắt lưng anh, giật khóa quần anh... Trong thoáng chốc, thân thể anh trần trụi như cô.

Anh cựa quậy chân thoát khỏi đôi giày của mình. Mạch anh đập thình thình, tim anh lúc căng lên lúc co lại, anh nghĩ có lẽ tim mình sắp lên cơn đau. Nếu thế liệu anh có chết không?

Anh luồng những ngón tay mình và tóc cô, kéo ra từng món nhỏ để chúng rủ dần xuống. Nâng cánh tay lên. Thân thể cô mảnh mai và dẻo dai, nếu tim anh không kiệt sức thì chắc hẳn anh cũng sẽ mệt lử.

Anh không bao giờ muốn như thế này, không bao giờ đốt cháy mình theo cách này. Ngày mai, có lẽ anh sẽ cân nhắc thiệt hơn đủ đường, nhưng giữa khoảnh khắc này, thứ duy nhất hiển hiện trong tâm trí anh là đích đến của họ. Tất cả những năm vừa qua, tất cả những người đàn bà anh chung đụng cùng anh chỉ như màn diễn tập cho màn gần gũi đêm nay.

Dường như anh đã phải đợi chờ đến nửa cuộc đời.

Còn cô thì đã chờ đợi cả đời. Dane Huntington, niềm ao ước tuổi thiếu niên, ngay ở đây. Cùng cô. Mariel cọ môi mình trên làn môi anh, cô khe khẽ hé miệng, đổ dành mình bằng mùi vị anh. Nóng ẩm, cuồng nhiệt, bồn chồn. Tất cả cuốn cô vào lãng quên. Cô chẳng thể nghĩ ngợi gì,

đầu óc cô giờ chỉ tràn trề mùi cơ thể anh. Cô chỉ có thể nhận biết bằng cảm giác. Khoái cảm, những khoái cảm dịu dàng ve vuốt trên làn da cô, xuyên qua thân thể cô như luồng ánh sáng vàng chói.

Cơn đau vùng bụng dưới âm ỉ rồi làn rộng dần, cho đến khi trong cô rạo rực niềm ham muốn. “Đến lúc rồi,” cô nói như ra lệnh, rướn cong người tựa vào anh.

Những lời thầm thì của anh bên tai khiến cô rung mình. “Còn biện pháp nữa?”

“Em vẫn uống thuốc đều.”

Anh nhắc cô lên cao, cúi cô quẩn quanh hông anh. Anh ôm cô, mọi nỗi căng thẳng bỗng tan biến, mắt anh lơ mơ màu khói giữa ánh đèn vàng, thân người rắn chắc của anh vững vàng dưới đôi bàn tay cô. Không cần những màn dạo đầu – lần này cô không cần, thực sự không cần chúng.

Mắt vẫn nhìn cô, anh kéo cô sát vào gần mình. Cả hai đắm đuối nhìn nhau qua những giây tưởng như kéo dài vô tận, khi cả ham muốn lẫn ước vọng xuyên thấu thịt da, làm dịu lại bầu không khí xung quanh. Anh hơi đẩy người ra, nhưng chỉ để tiến lại gần cô hơn, mạnh hơn. Thêm một lần nữa. Họ cùng chuyển động chung một nhịp. Anh xâm lấn cô, chiếm hữu cô, cô ngấu ngiến anh với nỗi khát thèm và cuồng nhiệt.

Giữa cao trào, cô như thấy mình chòng chành giữa địa hạt lạc thú của bóng đêm và cỏi hỗn mang sáng rực rỡ. Cô bám chặt lấy anh khi anh khuấy động những làn sóng và cùng cô hưởng trọn niềm khoái cảm dịu nhẹ.

Chú Thích:

1. Dale Chihuly (sinh năm 1941 ở Tacoma, Washington) là nhà buôn tài danh, nhà điêu khắc thủy tinh nổi tiếng ở Mỹ.

Chương 7

Dane lơ mơ nghe tiếng gõ cửa. Ngay lập tức tỉnh giấc, anh khoác vội chiếc áo choàng khách sạn sẵn sẵn, bước qua mấy món quần áo vương vãi đêm qua về phía cửa phòng.

Phục vụ phòng cùng bữa điểm tâm đặt trước. “Xin chào ngài.” Người phục vụ mỉm cười khi anh bước lui một bước nhường đường cho cô ta vào.

“Chào buổi sáng.” Anh sờ mái tóc còn rối tung. “Đã chín giờ rồi sao?” Anh đã ngủ say như chết. Lần cuối cùng ngủ như thế là tự bao giờ, anh cũng không nhớ. Anh chỉ nhớ cuối cùng anh và cô đã nằm yên vị dưới lớp chăn cùng nhau.

“Dạ đúng. Chính xác là chín giờ năm rồi ạ. Sáng nay bọn em đến trễ mất vài phút.”

Anh tìm ví, rút ra ít tiền boa khi cô gái đặt chiếc khay ăn lên bàn ở góc phòng dành cho thư giãn nghỉ ngơi. “Cảm ơn cô.”

“Không có gì ạ. Chúc anh ngày mới tốt lành.”

“Tôi Cũng chúc cô như thế.”

Bê khay lên, anh tiến về buồng ngủ. Mariel ngái ngủ chớp mắt nhìn anh trong ánh sáng vàng ban sáng, cô ngồi dậy, kéo mép chăn lên che ngực và giữ chặt nó dưới nách của mình.

“Chào em buổi sáng.” Lời chào của anh nghe cứng nhắc và không tự nhiên, đến cả anh cũng thấy gượng. Anh cố tỏ vẻ tự nhiên thoải mái. “Anh nghĩ em đói rồi.”

“Chào anh.”

Tóc cô sẫm màu phủ quanh mặt, bầu má cô ửng ửng giữa ánh ngày. Anh cảm thấy mình chịu trách nhiệm hoàn toàn. Nhưng sau những phút giây hoan lạc đêm qua, sáng nay có điều gì đó đầy tính đe dọa cứ treo lơ lửng. Anh không nhớ được lần cuối mình cảm thấy như thế trước một phụ nữ. Ngượng ngịu. Không nói thành lời.

Kiên quyết xua đi ý nghĩ đó, anh leo lên giường, đặt khay điểm tâm giữa anh và cô, rót ra hai cốc cà phê rồi đưa cho cô một cốc. Anh nghĩ cả anh và cô đều cần nó. Anh chẳng bao giờ có nhu cầu chuyện trò những câu trống rỗng vào buổi sáng hôm sau. Anh cũng không bao giờ rời giường tình nhân trước buổi rạng đông hay gọi taxi ngay khi cô nàng vừa tỉnh giấc.

“Anh và em đã ngủ chung giường,” cô nói, anh cảm thấy ngạc nhiên. “Suốt cả đêm.” Cô có vẻ không vui vì điều này.

“Sẽ còn nhiều đêm nữa mà.” Trầm ngâm, anh nhấp ngụm cà phê đen đặc. “Vì chỉ có một chiếc giường duy nhất, sau khi chúng ta...” Anh ngừng lại ở đó. “Anh nghĩ là em cho anh nằm nhờ.”

“Phòng khách sạn với giường đơn.” Cô cho thêm đường vào cà phê rồi khuấy đều. “Vậy ra...”

anh đã tính trước chuyện này rồi?”

Cầm nang quyền rũ thiết yếu: không bao giờ được để phụ nữ cảm thấy mình bị lợi dụng.

Anh nhẹ nhàng nói tiếp, “Ừ, anh nói rồi mà – cánh nhà báo luôn quan tâm đến những tiểu tiết.” Anh nhắc nắp đậy trên chiếc đĩa đựng trứng rán và thịt xông khói. “Anh và em hé lộ cho họ các chi tiết – đó là kế hoạch mà hai ta đều đã thông qua. Cho dù anh ngủ ở đây hay ngoài sofa, báo giới sẽ nhằm tưởng những điều chúng ta muốn họ nhằm tưởng.”

Cô nhấp ngụm cà phê trong cốc của mình. “Thôi được. Em hiểu.”

Anh cảm thấy bất an trước trạng thái căng thẳng lạ lẫm vừa xuất hiện giữa họ. Anh không thể hiểu được cơn giận dữ bất chợt của cô. Đêm qua cô như dung nham sôi sục trong vòng tay anh. Cô sẽ không nghĩ xa hơn bản thân chuyện này chứ? Thế có được không? Cô chẳng đã bảo rõ rằng sau gã người Pháp, cô sẽ không để tình cảm của mình chao đảo trước bất kỳ ai nữa.

“Sao em không kể cho anh nghe về vấn đề của em?”

“Chẳng có vấn đề nào cả sao?” Anh đáp nhanh gọn, âm điệu tự nhiên. Cô mỉm cười, nhưng nét cười không lên đến mắt. Cô nhấp thêm ngụm cà phê nữa.

“Chúng ta vẫn quen thành thật với nhau rồi kia mà...”

“Không hoàn toàn.”

“Được thôi. Có thể em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì chuyện cũ, anh chấp nhận cả. Nhưng anh chưa bao giờ cố tình lừa dối em. Nếu như chúng ta không thể giải quyết những vấn đề vừa mới nảy sinh trong mối quan hệ mới mẻ này thì chính bản thân chúng ta mới thực là vấn đề.”

Cô im lặng trong thoáng chốc, anh cứ nghĩ cô sẽ không trả lời anh, nhưng rồi anh nói, “Toàn bộ những điều này nghe có vẻ rất ngớ ngẩn, nhưng khi em tỉnh giấc, thấy anh đang nằm cạnh em, không áo không quần, em không biết phải làm gì với... chúng ta.” Màu đỏ ửng dồn lên má cô, cô nhìn xuống chiếc cốc nằm gọn trong đôi tay mình.

“Được rồi.” Anh lấy cả hai chiếc cốc, đặt chúng lên khay. “Anh sẽ nói cho em nghe một bí mật. Chỉ của riêng anh và em.”

“Thật sao?”

Cô cảm thấy nghi ngại. Anh nghe âm điệu đó trong giọng cô, nhìn thấy nó trong mắt cô khi cô liếc nhìn anh. “Thật, trăm phần trăm.” Anh đặt một ngón tay dưới cằm cô. “Em đừng có ngạc

nhiên như thế. Anh nghĩ giờ việc cần ưu tiên trước hết là thanh toán nhanh gọn bữa sáng, đi tắm rồi về nhà. Có lẽ cả anh và em đều cần thêm ít không khí để thở.”

“Ý hay đấy anh.” Cô véo một mẩu bánh mỳ, rồi rẩy tay liên hồi phủi vụn bánh. “Em nghĩ em sẽ đi tắm giờ luôn.”

“Từ từ hẵng.” Anh nắm lấy tay cô, đưa áp vào môi mình rồi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đường mạch rộn ràng nơi cổ tay cô. “Em cứ từ từ đã. Còn chưa nếm thử món trứng của em mà. Nếu anh nhớ không nhầm thì em lúc nào cũng thích mê bữa điểm tâm truyền thống.”

Cô thả lỏng người hơn, nhoẻn cười. “Còn em thì nhớ anh có thể giải quyết gọn phần của hai ta.”

Anh đặt tay cô xuống chân. “Giờ vẫn thế mà .”

Nét u tối thoáng qua, gần như phủ trọn ánh nhìn của anh, Mariel tự hỏi liệu anh có đang tiếp tục nói về các món ăn hay không. Những sợi râu mọc ban đêm lởm chởm cảm anh, những món tóc lộn xộn của anh rủ xuống che cả lông mày. Tim cô bắt đầu đập loạn nhịp, cái nhịp đập bỗng trở nên thân thuộc trong mấy ngày vừa qua.

Kéo chặt tấm chăn mỏng về phía mình, cô trượt về mép giường. “Tốt rồi. Được rồi...” Tay chân cô sẽ ngập trong nước. Nhưng sáng nay cô không thể lên gân vờ vịt được – không thể để Dane ngắm nhìn cô với ánh mắt đó. Ánh mắt vừa dễ dàng cô, lại vừa ánh lên thích thú. Cô chặt vật với những ý nghĩ đó nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên. Đêm qua Dane đã nhìn thấy từng phân một làn da trần hoàn toàn của cô, nhưng trong ánh ngày thì...

“Anh sẽ mang đồ ăn ra ban công hóng gió,” anh nói rồi nhắc khay lên mà chẳng buồn liếc nhìn cô. Để cô hoàn toàn riêng tư. Để cô khỏi xấu hổ. “Ngắm cảnh sông từ trên cao xuống đẹp không tả nổi.”

Đáng lẽ cô đã có thể hôn anh. Không. Bỏ qua ý nghĩ đó ngay. Trước khi anh kịp thay đổi ý định, cô đã trần truồng lao về phía tủ quần áo, túm vội mấy món đồ rồi chạy thực mạng vào buồng tắm. Đóng sầm cửa. Thở hồi hả.

Quá nhiều cho danh tiếng người mẫu thế giới của cô.

Nay lập tức cô đối diện với hình ảnh của mình in trong tấm gương treo trên bàn để mỹ phẩm tắm. Chúa ơi, có thực người phụ nữ tóc tai rối bù với vẻ thỏa mãn tình yêu kia là chính cô hay không? Cô bước lại gần hơn, nhìn chăm chăm những vết nhem tàn dư của mascara đêm qua. Những lớp trang điểm đã nhạt nhòa hàng chục giờ đồng hồ rồi. Cô dò dẫm ngón đầu ngón tay trên má. Màu rang chiều hay vết da sạm? Xúc cảm hay chỉ đơn giản là nhục tính?

Cô xoay người, mở vòi sen, đợi cho căn phòng tỏa hơi nước nóng. Sao cô có thể xử sự bình thường trước chuyện đêm qua như Dane? Anh chẳng hề biểu lộ cảm giác thích thú – mà chỉ quan tâm đến bữa điểm tâm.

Không phải cô trông đợi những lời lẽ có cánh hay thú nhận về cảm giác của mình. Không phải từ một người như Dane. Thực tế cô không biết mình nên trông đợi điều gì từ một anh chàng dân chơi toàn tập. Sau khi kết thúc mối quan hệ ngắn ngủi với một anh chàng đồng hương Aussie trong kỳ nghỉ cuối tuần ở London, cô chỉ gắn bó với Luc.

Cuộc sống của Dane cách hàng bao năm ánh sáng so với những gì cô đã trải qua. Có thể cô có sự nghiệp lừng lẫy và được cả thế giới biết tên, nhưng anh vẫn là điều khác thường nằm ngoài tầm với của cô. Cô cũng không tin tưởng hoàn toàn những lời anh vừa mới thú nhận cách đây ít lâu, rằng anh sẽ hoàn toàn tuân thủ thỏa thuận về quan hệ tạm thời của anh và cô. Anh nói thế chẳng qua để vỗ về lòng tự tôn trong cô.

Không hẳn, nhưng với anh thì vẫn có thể nghĩ theo chiều hướng đó.

Cô bước vào góc buồng tắm lát đá đen với những món đồ trang trí mạ vàng và vòi sen đôi, lục tìm bình xịt mềm da. Nếu cô cảm thấy bối rối, có phần trống rỗng và bất mãn, đó là vấn đề của chính bản thân cô chứ không phải anh. Cô không biết đêm qua và ngay hôm nay anh mong đợi những gì ở cô. Rồi ngày mai, thậm chí tuần tới nữa. Liệu những gì anh cảm nhận từ cô có đổi khác đi trong mấy giờ ngắn ngủi vừa qua không?

Đầu cô ngửa lui tựa vào tường khi làn nước mỏng trổn bầu vú cô vẫn còn cảm giác đau từ tối qua vương lại. Cô chỉ biết anh đã mang đến cho cô cảm giác gì khi ở trong cô. Không giống bất cứ cảm giác nào trước đây của cô. Mạnh mẽ, tinh tế - đối lập hoàn toàn. Như thế là quá nhiều.

Nhưng vẫn không đủ.

Desire (sự khao khát) – cho dù cô cảm thấy muốn anh mãnh liệt – vẫn chẳng thể nào là người yêu hoàn hảo. Những gì Dane khơi gợi ở cô chỉ là nỗi ham muốn.

Còn tình yêu... Tình yêu có thể biến người duy lý nhất trở thành kẻ ngốc. Tình yêu có thể xúi giục người ta vứt bỏ mọi niềm tin, mọi dự định, mọi giấc mơ, tình yêu có thể nuốt chửng người ta hoàn toàn.

Lẽ ra cô nên biết thế.

Cô bước ra từ phòng tắm với lòng quyết tâm mới hồi lại. Tình yêu sẽ chẳng bao giờ có thể biến cô thành con ngốc lần nữa. Từ giờ trở đi, chỉ có những lý do và tính logic mới có ý nghĩa.

Ngay từ đầu, thỏa thuận chung đã ngầm được thông hiểu rằng anh và cô cuối cùng sẽ trở

thành người tình của nhau. Đó là điều không thể tránh được.

Cũng giống như việc rút cuộc anh và cô mỗi người đường ai nấy đi.

Họ cùng nhau trở về nhà, sau đó Mariel dành vài giờ tiếp theo chỉnh trang văn phòng mới cách đó không xa. Không phải để tránh mặt anh, cô tự nhủ, mà bởi vì cô cần chuẩn bị cho khởi đầu mới của mình.

Căn phòng nhỏ hết sức đơn điệu và tù túng; sẽ phải dồn nhiều công sức cải tạo nếu cô muốn biến nó thành cửa hàng bán lẻ. Trước mắt cô sẽ tập trung sắp xếp lại mấy món đồ gỗ ít ỏi mà Dane để sẵn ở đây, phân loại kho hàng dự trữ cô đã khệ nệ bê từ Paris về và chọn chỗ đặt giá vẽ các mẫu phác thảo. Hôm nay là Chủ nhật, cô mở laptop, lên danh sách các nhà cung cấp và những thợ may lành nghề cần liên lạc trong tuần tới.

Quãng giữa chiều, không thể tập trung được nữa, cô tạm ngưng bản phác thảo mới nhất của mình và thẳng hướng về nhà. Cô muốn thuyết phục Dane làm người mẫu ảnh cho vài thiết kế mới của cô, để quảng cáo và trưng bày. Cũng đã đến thời điểm anh chính thức lên tiếng ủng hộ công việc của cô.

Cô tìm thấy anh ở bể bơi trong nhà. Anh đang nằm trên tấm đệm hơi cao su, người mặc độc chiếc quần bơi màu đen kiểu đơn giản, hình như mắt anh đang khép ngủ dưới cặp kính râm bởi vì thứ duy nhất chuyển động ở bể bơi là chiếc đệm hơi lập lờ giữa bầu không khí hơi ngột ngạt.

Và ừ, à, ôi... Đêm qua có thể cô đã nhìn thấy anh ở trần toàn thân, nhưng đấy là giữa lúc cảm xúc cuồng nhiệt và khung cảnh tranh tối tranh sáng. Cô chưa bao giờ tận mắt thấy anh như thế này, giữa thanh thiên bạch nhật. Người anh dài, chắc, được tô điểm bởi những đám lông đen nhánh. Ánh mặt trời dội liên tiếp, biến da anh thành màu đồng hun, chừa lại những vệt sọc vàng dưới đám tóc mai lộn xộn của anh. Đôi vai rộng, cái bụng phẳng lì, cơ bắp săn chắc...

Cô hít một hơi dài làn không khí nóng ran, chắc hẳn anh có nghe thấy, bởi đầu anh xoay về chỗ cô đứng.

“Chào em.” Chất giọng trầm của anh loang trên mặt nước. Vẫn chẳng thể nhìn được mắt anh, cô băn khoăn tự hỏi không biết liệu anh đã thức giấc và quan sát cô ngay từ khi cô vừa chằm chằm nhìn anh giống như một cô nữ sinh đầy tò mò.

Cô bước tới, mồ hôi khiến chiếc áo kiểu dính sát vào người. Đặt chiếc túi nặng trĩu lên một chiếc ghế ngay sát mình, cô lên tiếng, “Chào anh.”

Đặt chiếc kính râm lên mép bể bơi, anh lặn người khỏi chiếc nệm hơi, biến mất trong làn nước xanh biếc rồi bất thần ngoi lên sát mép, nhắc mình lên hẳn.

Nước long tong chảy trên thân thể ở trần của anh, để lại những dòng nước nhỏ đọng thành vũng. Những hạt nước li ti còn vương lại trên lông ngực anh. Cô để ý vì anh đang tiến lại phía cô, bóng anh đổ về phía trước, lơ mơ trên nền xi măng. Cô hít thêm một hơi nữa rồi chuyển hướng nhìn.

Có lẽ vì ánh mặt trời tỏa sáng ngay sau đầu anh, cô chẳng nhìn thấy thứ gì khác ngoài nụ cười ranh mãnh. Cô nhận ra nét cười ấy. Hồi còn nhỏ cô đã từng chứng kiến hàng bao nhiêu lần rồi, quên thế nào được. Cô chỉ thấy lạ một điều là anh có thể chuyển từ tình nhân sang bạn bè đơn giản thế đấy.

“Không.” Cô lùi lại một bước.

Anh vẫn cười toe toét, để lộ hàm răng trắng đều tắp. Vết da xếp nhú lại ở má phải anh. Một cảm giác hài hước đen tối.

Cô lùi thêm bước nữa. “Đừng có kỳ quặc thế nữa. Chúng ta không còn là trẻ con...”

Ôm vòng quanh eo cô, anh cọ thân thể ướt đẫm của mình vào người cô, giữ giữ tóc làm bắn tung tóe những giọt nước.

Cô thét lên, vùng vẫy cố trốn thoát vòng tay anh, bầu vú cô cứng lại, toàn thân căng ra. “Thế này không công bằng!” Cô nhìn xuống chiếc áo kiểu ướt nhem những nước của mình, rồi ngẩng nhìn anh, cô đột nhiên bật cười. Trong thoáng chốc – theo chủ tâm, cô cho là thế - anh đã làm cô quên sạch những bối rối ban sáng. Giúp cô bình tĩnh, ổn định tinh thần. Trước sự ngạc nhiên của chính bản thân cô, cô thấy mình đang chơi trò chơi của anh. “Nào anh chàng ngốc – ngắm em đi.”

“Anh vẫn đang nhìn đây.” Giọng anh hơi yếu ớt, đôi mắt anh từ ánh nhìn tinh quái chuyển thành nét rung cảm, anh vớ lấy chiếc khăn tắm quấn ngang ngực. Âm thanh sột soạt nhắc cô nhớ lại cảm giác đêm qua khi đám lông ngực anh cọ vào bầu vú cô. Đôi nhũ hoa bức bối trong lớp áo ngực.

Để chuyển hướng chú ý của anh khỏi chiếc áo dính ướt của mình, cũng để cho mình giây phút tự trấn tĩnh, cô giật chiếc khăn tắm khỏi tay anh và dùng nó để lau vội trên chiếc quần vải lanh. Cô lục tìm ít khăn giấy trong túi thấm hết hơi ẩm trên cổ, trên mặt cô.

“Thay vì nhìn em như thế, anh rót dùm em cốc nước đi.” Cô buông người trên chiếc ghế tựa gần nhất, dưới tán ô lớn màu xanh da trời. Chỉ trông chốc lát tiếng đá đã kêu lanh canh khi anh

rót nước chanh vào hai chiếc ly cao rồi đặt bình nước trở lại chiếc bàn gốm nhỏ đằng sau cô.

Anh đưa cô một ly. “Việc tiến triển tốt không em?”

“Ồn ạ. Cảm ơn anh.”

Anh cúi người, gần môi mình lên môi cô, hôn dài. “Đáng lẽ em nên để anh cùng đến đó giúp em một tay.”

“Anh đã giúp em rồi, anh chẳng đã cho em mượn không gian cửa hàng là gì. Hơn nữa em không muốn mình bị phân tâm,” cô thì thầm với anh, trong khi những ngón tay anh lướt nhẹ bên má cô.

Dane những muốn hạ tay mình xuống thấp hơn. Để lần gỡ cúc áo cô. Để cởi khuya quần cô và cuốn cô vào tình yêu ở ngay tại đây, giữa ánh ngày. Thay vì thế anh ngửa người lui, đặt một nụ hôn trên mũi cô rồi đứng thẳng người.

Anh quờ tìm cặp kính râm của mình đeo vào và thả người trên ghế tựa khác, tận hưởng hơi nóng phả trên thân người vừa đắm trong làn nước mát trong khi ngắm Mariel buộc lại tóc cao lên đỉnh đầu. Đôi tay giơ cao của cô khiến phần ngực chiếc áo bó căng.

Anh quay trở lại ngắm những vạt nắng nhảy múa lấp lánh trên mặt nước. Cô không biết chiếc áo chip của mình đã trở nên mỏng hơn, đầu nhũ hoa hiển hiện rõ qua lớp vải áo ướt đầm. Anh có thể ngửi thấy mùi cơ thể cô – sự pha trộn giữa đồ trang điểm, nước hoa và làn da nhuộm nắng. Anh cũng cảm nhận được ngay lúc này cô đang cần một không gian riêng. Nhắm mắt lại, anh cố để tâm trí thư giãn.

“Dane?”

“Ừm?” Đôi mắt anh choàng mở đã thấy ống kính máy ảnh dí sát mặt mình.

“Cười lên thật gọi cảm nào?”

“Hôm nay em với nghệ thuật nhiếp ảnh là một cặp sao?”

“Nó sẽ giúp ích cho công việc của em mà.” Cô nheo mắt nhìn mặt trời rồi tiến lại gần hơn, tước quả kính râm ra khỏi mặt anh, để sang một bên. “Được rồi, giờ anh ngồi dậy và làm mặt lạnh nào. Để tăng thêm phần quyến rũ. Phụ nữ lúc nào cũng chết mê chết mệt vẻ mặt đó. Anh thực là mẫu nam tiềm năng đấy. Nếu anh biết cách đánh bóng vẻ xù xì của mình một chút.”

“Anh thích vẻ xù xì này mà. Nhưng có thể xem xét lại...” Ánh mắt anh đánh về phía cô, mọi nỗ lực thả lỏng tâm trí của anh bỗng trở thành công cốc. “Còn tùy thuộc chuyện ai sẽ là người

“đánh bóng” anh.”

“Chắc chắn là em rồi. Có thể sẽ trang điểm mặt một chút...” Hơi ngửa người lui, cô dùng những ngón tay thanh mảnh, mát lạnh của mình mơn trớn một bên mặt anh.

“Trang điểm mặt á? Trăm lần không, ngàn lần không.” Nhưng quý thật, có vẻ anh sẽ nhượng bộ cô. Có thể cô không cần nhiều không gian riêng như anh nghĩ.

Cô vén mấy món tóc uớt của anh đang rủ xuống phần lông mày, những chiếc bóng phủ sơn nhũ của cô chuyển động lạ thường trên da đầu anh, “Anh phải cắt tóc đi thôi.” Cô ngắm qua ống kính lần nữa.

“Chắc là anh đã bỏ lỡ điều gì đó rồi,” anh lăm bắm khi cô nháy liên hồi thêm vài bức hình nữa.

“Được rồi, em sẽ tiết lộ cho anh nghe một bí mật nho nhỏ nhé.” Cô ngấm lại mấy bức hình vừa chụp trong máy. “Em muốn vài tấm hình người nổi tiếng cho công việc làm ăn, và em muốn dùng hình của anh.”

“Anh á?” Đầy ngờ vực, anh lập tức ngồi thẳng dậy. “Anh xuất hiện trong một catalog thời trang, làm thứ tô điểm cho cánh phụ nữ sao? Thế này thì thành địa ngục trần gian mất. Anh chỉ làm thế sau khi chốn này thành địa ngục thôi.”

“Không có cô nàng nào ở đây cả. Chỉ mình anh thôi.”

“Chỉ mình anh.” Anh liếc nhìn nụ cười của cô, cau mày khó chịu. “Dự định của em là gì?”

“Là thế này. Một trong những lý do khi em muốn lo liệu công việc một mình là vì em không muốn anh nhìn thấy các mẫu thiết kế của em cho đến khi nói với anh xong xuôi. Em đã chuyển hướng thiết kế thời trang nam trước khi dính vào nghiệp người mẫu ảnh.”

“Thời trang nam sao? Sao một phụ nữ như em lại muốn thiết kế trang phục cho cánh đàn ông?”

“Một phụ nữ như em, anh nói thế là có ý gì?” Đặt chiếc máy ảnh sang một bên, cô ngồi xuống, nhìn anh với vẻ thích thú thấy rõ, khiến cho đôi mắt cô trở nên sống động vô cùng. “Hóa ra em thiết kế loại trang phục này cực ổn. Mà em cũng rất mê thử thách. Tính chính xác, độ tỉ mỉ và vẻ hoàn hảo.”

Đôi mắt xanh quan sát anh, đôi mày vòng cung được cắt tỉa cẩn thận nhướng lên khi cô quét một lượt từ đầu đến chân anh. “Dựa vào ngoại hình và đặc điểm tính cách. Em đang hình dung anh mặc một chiếc áo khoác len tay cánh màu xám ánh thép cổ chữ V. Kiểu áo tôn lên lợi

thể cho đôi vai anh.” Cô hơi cúi đầu về phía trước. “Anh sẽ thử chứ?”

“Làm người mẫu của em? Không đời nào.” Anh quăng người trên ghế lần nữa, cố tiêu hóa tin mới cô vừa thông báo.

Cô cười nhẹ - tiếng cười vui vẻ, ngân vang. “Anh chắc là anh sẽ không thay đổi quyết định không, thừa chàng trai được chọn của năm?”

Anh vất một cánh tay lên che mắt vì không muốn nhìn thấy vẻ tự mãn trên nụ cười cô. “Anh chán phát sốt cái danh hiệu đó rồi.”

“Tại sao chứ? Đa phần phái mạnh đều sẽ coi đó là một cơ hội.”

“Anh không giống đa phần phái mạnh. Anh thích hẹn hò với những cô nàng có mang não theo trong đầu mình cơ.”

“Lời của anh có vẻ chung chung quá. Không phải mọi cô nàng đều vàng hoe lẳng lơ rộng tuếch cả, đúng không anh?”

Anh hơi hé cánh tay mình để nhìn nụ cười giễu của cô và đáp trả. “Em không đọc tờ tạp chí đó. Chắc chắn là thế.” Anh ngừng lại. “Thêm nữa, các cô nàng vàng hoe đang trong danh sách chờ đấy.”

Bầu không khí thay đổi hẳn. Anh cảm nhận những làn sóng gợn cảm nổi lên khoảng cách giữa anh và cô.

“Được rồi,” anh thì thầm. Có lẽ anh nên thay đổi quyết định, vì Mariel nhất định sẽ không từ bỏ. “Em muốn anh làm gì nào?”

“Chúng ta sẽ chụp vài kiểu theo phong cách trang trọng ở đây, sau đó sẽ đến cảng Victor chụp với các mẫu thường nhật. Thoải mái. Sẽ vui thôi.”

Vui sao? Anh có thể nghĩ ra hàng tá cách khác hay hơn để anh và cô làm tươi mới buổi chiều nay.

Chương 8

“Em muốn nghe suy nghĩ thực lòng của anh.” Mariel chọn chiếc áo len cổ chữ V khoét sâu màu than chì trong đồng trang phục trải khắp phòng khách nhà Dane và giữ thẳng để Dane ngắm.

Anh vuốt tay qua mái tóc, cảm thấy rối mù như một con chip điện tử lạc giữa chiếc bánh nướng. “Áo đẹp nhỉ?”

Cô lắc đầu, vẻ không tin tưởng, mắt cô ánh lên vẻ trêu đùa. “Chắc chắn là thế rồi. Chất liệu len tốt nhất đấy anh. Nói về cảm giác của anh ấy.”

Cô nâng chiếc áo lên ngang tầm mặt anh, ve vuốt vải áo lên má anh. “Nhẹ, nhưng ấm.”

Anh chưa bao giờ chạm vào món vải tạo cảm giác dễ chịu như thế. Trí tưởng tượng của anh đã bay vọt đến cảm giác cùng cô nằm trên tấm thảm bằng thứ chất liệu này, để xúc cảm cuốn vào nhau. “Và em muốn anh mặc chiếc áo này. Giữa cái nóng ba mươi lăm độ sao?”

“Tất nhiên không kèm một lời phàn nàn nào.”

Anh nhăn nhó liếc mớ đồ trong phòng. “Còn bộ nào được em lên lịch nữa?”

“Gượng hăng nào, các mẫu ở đây đều theo phong cách thường nhật. Chỉ chừa ra một mẫu thôi.” Cô tiến đến chỗ chiếc túi nhựa, kéo khóa, để lộ ra một bộ trang phục cổ điển.

“Lúc nào cũng phải chừa ra một thứ,” anh lẩm bẩm, ánh mắt thiếu thiện cảm với bộ quần áo.

“Đợi đến lúc anh nhìn thấy áo đã nào...” Cô mở một chiếc túi khác, kéo nó ra.

Một lúc sao, anh nhìn chằm chằm hình ảnh mình phản chiếu trong tấm gương lớn cao ngang người. Anh quan sát mình một lúc lâu. Chiếc áo trông giống kiểu sơ mi truyền thống, nhưng... “Phần trước áo trong suốt.”

“Chỉ có phần trên của áo là trong suốt thôi,” cô chỉnh lại. “Chiếc áo này trong suốt, nhưng không hoàn toàn thế. Chỉ vừa đủ để lộ ra làn da đẹp đẽ bên dưới...” Ánh mắt cô ngắm nghía phần vạt áo dưới của anh như một chiếc găng tay mềm mại nóng bỏng. “Chúng ta sẽ lấy bối

cảnh phía trước vườn.”

Bỗng nhiên hơi nóng dồn về giữa háng anh, anh phải chuyển thế đứng ngay. “Nếu em còn nhìn anh theo kiểu đó, chắc chắn tấm hình không dùng cho bộ catalog được đâu.”

Cô nhoẻn cười, đôi môi đầy đặn đánh son bóng gợi cảm và mời gọi. “Có thể em sẽ suy nghĩ xem có nên giữ bức hình cho riêng mình không. Coi như một món đồ kỷ niệm.”

Cười đáp lại rồi tóm lấy tay cô, anh nghiêng người, áp môi mình trên làn môi cô, thầm thì, “Sao phải giữ vật kỷ niệm khi mà em có thể có phiên bản thực trăm phần trăm chứ?”

Ngay khi những lời đó được thốt ra, anh đã hiểu được vì sao. Cô dợm người quay đi. Nhắc lại cái ngày anh và cô mỗi người đi theo một hướng của riêng mình. Anh vật lộn với cảm giác cô làm anh tan nát từ bên trong. Mỗi quan hệ bền vững không nằm trong thỏa thuận giữa anh và cô. Anh muốn cuộc đời mình cứ êm đềm thế này thôi. Đã như thế. Và sẽ như thế.

Sực người định thần, anh thả lỏng những ngón tay cứng đờ của mình, để buông tay cô ra và lướt nhẹ tay mình trên cánh tay mảnh dẻ của cô.

“Dane...” Cô ngược nhìn anh. Khao khát vẫn cháy bỏng trong đáy mắt cô, nhưng vẻ vui tươi đã nhạt nhòa hẳn. “Hôm nay chúng ta chỉ giữ mức nhẹ nhàng thôi nhé? Đối với em, công đoạn chuẩn bị này quan trọng vô cùng.”

“Chắc chắn rồi.” Anh cố rũ hết những cảm xúc trái ngược trong tâm trí. “Giờ thì đi thực hiện màn trình diễn tư thế chụp, để giải thoát cho anh khỏi thứ công cụ tra tấn này nào.”

Nửa giờ sau, trong bộ sậu quần bò áo phông, Dane cùng Mariel men dọc bờ biển ra khu phía nam thành phố. Họ ngang qua những quả đồi lúp xúp trơ màu bánh mỳ khô và một vạt biển mùa hè xanh ngắt. Con đường đông đúc khách du lịch hăm hở tiến về khu nghỉ mát đang trải ra tít tắp trước họ.

“Em đã đọc bài trên báo sáng nay chưa?”

“Em không có thời gian.” Cô với tay lấy tờ báo dưới chân mình, xem lướt qua cho đến khi lật đến mục xã hội với tấm hình anh và cô đang từ trên cầu thang bước xuống phòng tiệc chính.

“Thế nào?” câu hỏi của anh gieo vào bầu không khí im lặng.

“Cặp đôi hot nhất dịp Tân niên,” cô đọc to thành tiếng. “Bao lâu nữa thì Chàng trai của năm quen thuộc của chúng ta sẽ từ bỏ danh hiệu này?” Anh nghe thấy chất vải bò sột soài khi cô khẽ chạm tay lên đùi. “Đúng chóc thứ mà anh và em mong muốn.”

Cô tiếp tục đọc thầm thêm chút nữa. “Rất nhiều hoạt động cho quỹ OzRemote. Bài báo viết trong vòng hơn một tuần nữa anh sẽ lên phương Bắc.” Cô gấp tờ báo lại rồi thả nó cạnh chân mình.

“Anh đã sắp xếp chuyến đi xen vào lịch làm việc Justin sẽ giữ quyền điều hành công ty. Em đi cùng anh nhé!” Anh không nhận ra mình vừa nói thành lời thứ vốn nằm trong suy nghĩ của anh, cho đến khi cảm nhận được ánh nhìn của cô.

Cô ngừng lại hồi lâu rồi nói, “Em không đi đâu.” Và cô ngừng tiếp thêm lúc nữa. “Đấy sẽ là những giây phút trọng đại đối với anh. Không nên để mối quan hệ của chúng ta làm lu mờ công việc lớn lao anh đang thực hiện. Hơn nữa,” cô nói tiếp với vẻ hào hứng hơn, “Em sẽ phải chạy bỏ hơi tai theo công việc của riêng em.”

Anh vươn tay, chạm lấy tay nàng. “Tiệc tối qua diễn ra êm thấm cũng nhờ có em. Nếu thiếu em chắc không được thành công như thế.”

“Nhắc đến tối hôm qua... anh kể cho em nghe về Barbara đi.”

“Em muốn biết về Barbara?” Anh lắc đầu. “Con mụ độc địa.”

“Cả anh và bà ta hình như đã mặt nặng mày nhẹ với nhau trên sàn khiêu vũ.”

“Anh đã nói những điều đáng ra phải nói từ mấy năm nay rồi. Mụ ta không được hài lòng cho lắm.”

“Như vậy có nghĩa là...?”

“Mụ ta là đồ quỷ cái dùng sắc đẹp để lừa lọc đàn ông.”

“Anh nặng lời quá. Sao anh lại nói thế?”

“Cách đây vài năm, anh gặp Barbara ở ngoài một khách sạn, khi mụ ta đang quẩn quýt với một thằng trẻ măng, cho dù lúc đó mụ tỏ ra hết sức tận tụy với bố anh.”

“Sao anh không kể với bác?”

“Anh đã thử rồi. Nhưng ông chỉ trích anh can thiệp vào cuộc sống riêng của ông và bảo anh đừng có lời phiền hà cho ông.” Người anh căng thẳng, những ngón tay bấu chặt bánh lái. “Kể từ đó anh chưa trở lại nhà lần nào nữa.”

“Bác đã kể rất nhiều về anh khi anh và bà ta a nhảy. Em còn đề ý thấy lúc anh và bác ở

ngoài phòng tiệc chính. Anh sẽ hối tiếc đẩy Dane. Hối tiếc nhiều là đằng khác.”

Một luồng cảm xúc mới dâng lên trong lồng ngực anh và ngừng lại ở họng. “Ông đã đề nghị anh cùng bỏ lại quá khứ sau lưng.”

Cô chạm vào vai anh. “Dane, gia đình anh đấy. Cần có lòng bao dung. Anh có nghĩ anh đủ sức sửa những cây cầu nổi không?”

Anh nuốt khan, dồn nén cơn nhói đau và dán mắt vào đường đi. “VẬY em có nghĩ chiều nay Adelaide sẽ đảo lộn bởi một trận động đất không?”

Đến tối hôm đó, Mariel chui vào một trong những chiếc áo phong cỡ to nhất của Dane, ngồi vắt chéo chân trước màn hình máy vi tính của anh để tải những bức hình chụp trong ngày lên mạng. Trong khi xem lướt qua các bức hình, cô chẳng thể nào ngăn cơn quấy quả của ý nghĩ về đêm nay.

Miễn sao cô vẫn giữ được thỏa thuận đi hướng. Tập trung vào giây hiện tại. Coi tất cả như một ngày bình thường. Hôm nay cả cô và anh đều làm rất tốt, cô nghĩ thế. Anh rất dễ tâm đến lời cô và cũng rất chừng mực. Thực sự rất ngọt ngào. Khi anh ôm cô, cô cảm nhận cảm giác ấm áp và được yêu thương. Mỗi tương giao giữa anh và cô đã rộng mở hơn và bớt phức tạp đi. Chỉ đơn giản như việc cô lên tiếng hỏi anh.

Nhưng vẻ nhục cảm lôi cuốn trong mắt anh cũng đủ khiến cho dòng máu trong cô muốn sôi sục cả ngày. Cô nhìn lên, độ sôi của máu tăng lên chút ít khi Dane chậm rãi đi vào với chiếc tô bê trên tay. Cô giục mắt mình quay trở lại với màn hình máy tính và nhiệm vụ của đôi bàn tay. Buộc chính cô phải tập trung. Còn hàng đống ảnh chất lượng cực chuẩn cần được duyệt. Cô ngạc nhiên bởi chất lượng ảnh quá tuyệt. Rốt cuộc thì những kỹ năng và kinh nghiệm nhiếp ảnh của Luc cũng đã đủ dạy cô rồi.

“Cho anh dụ em với món kem này nào.”

“Đợi em chút nữa thôi.” Mắt cô không rời màn hình, nhưng các cơ quan cảm giác khác đã ngay lập tức cảm nhận nó – cô có thể “vận công” đa nhiệm vụ. Âm sắc ngọt ngào trong giọng nói của anh mơn trớn sau gáy cô. Hương xà bông anh dùng.

Nhiệt lượng đã đạt đến độ sôi, chẳng buồn suy nghĩ, cô ngả người lui để cọ đầu mình vào phần bụng anh. Lơ đãng, cô cố nhớ lại những ngày trước khi cô thêm được chạm vào anh đến mãnh liệt. “Tắm này.” Cô nhấp chuột để nhìn kỹ hơn.

Đó là tấm hình chụp Dane mặc chiếc áo khoác màu xám phớt xanh, một chân chống lên

tảng đá, đại dương thăm thẳm với những con sóng bạc đầu làm nên bức phong nền đẹp lộng lẫy. Cô đã chọn góc chụp nghiêng bốn mươi lăm độ cho tấm hình này.

“Không tệ.”

“Không tệ thôi sao? Phải nói là quá tuyệt đỉnh. Xong rồi...” Cô lưu hình vào một thư mục vừa khởi tạo, rồi nhấp chuột vào tấm tiếp theo. “Anh đang nói gì về chủ đề quyến rũ nhỉ? Đợi đã...” Cô cúi về phía trước, như bị thôi miên trước khả năng chụp ảnh của mình. Cô thôi nhấp nhíp chân, để chúng đứng yên trên sàn. “Tấm này. Phải... chính nó...”

Trong tấm hình Dane bắt chéo tay trước ngực, anh đứng tựa vào những tảng đá nâu xám bị nắng mưa dãi dầu mạn hướng về biển của đảo Granite. Anh mặc một chiếc áo len cổ chữ V tối màu cùng quần bò, mắt xa xăm hướng về Nam Cực. “Vẻ đăm chiêu của anh không khác gì người mẫu chuyên nghiệp. Xem qua dạng trang web nào, tên tên ten, nhân vật chính đây.” Đến cả những lọn tóc của anh xuôi theo chiều gió bất chợt thổi trên đảo cũng cô cùng ăn khớp với tấm hình. “Anh thấy ổn không? Đáng đưa lên trang web của em phải không? Khi em xây dựng web riêng, em sẽ chọn tấm này.”

“Anh và em sẽ bàn đến chuyện đó. Nhưng phải để sau.”

“Gì thì gì, chắc chắn phải có tấm đó.” Cô lưu tấm hình vào thư mục riêng. Rồi bỗng nhiên kêu ré lên vì cảm giác lành lạnh bò bên cổ.

“Kem nào.” Anh nâng một thìa đầy trước miệng cô.

“Vị sáp ong à anh?” Cô chấm lưỡi nếm thử.

“Còn có thể là vị gì khác nữa chứ?”

Cô ngậm cả thìa vào miệng để cho miếng kem mát lạnh chảy tràn trên mặt lưỡi. Khi đã nhắm nháp đến giọt cuối cùng và nếm môi thềm thường, cô nói, “Em nghĩ anh đang đề cập đến thứ gì đó quyến rũ.”

“Thế thì chắc là món kem này rồi.” Lưỡi anh ve vuốt cổ của cô, rồi đến môi và răng anh cũng nhập cuộc, mơn trớn và vỗ về da thịt cô. “Như thế đã đủ quyến rũ chưa nhỉ?”

Cô nhắm mắt, nghiêng nghiêng cổ để tận hưởng lâu hơn cảm giác đó, phấn khích khi đầu lưỡi lạnh và ẩm ướt trượt theo xương đòn mình. “Cũng có thể. Còn tùy xem ai là người mời.” Chính cô còn có thể cảm nhận thân thể mình như tan ra, chảy tràn trên chiếc ghế da to xuống sàn nhà. Cô giữ chặt mép bàn. “Và còn tùy món được mời là gì nữa chứ.”

Nghe tiếng lanh canh khi anh đặt cốc kem cạnh chiếc máy vi tính, toàn thân cô rung lên

những đợt sóng báo trước. Đôi tay anh trượt trên vai cô rồi hạ dần xuống. Vào trong chiếc áo phong ngoại cỡ cổ trễ, trên bầu vú cô. Nhận thấy xung quanh nhũ hoa cô những đường tròn đồng tâm tỏa rộng dần cho đến khi cô bắt đầu lỏng ra. Đầu cô ngửa ra sau ghế.

Cô nghe âm thanh đường vải bị xé, phần cổ chiếc áo phong bướm ra. Với cử động nhanh gọn, anh xé toạc áo theo đường rách giữa cổ, để lộ tấm thân trần của cô chỉ còn chiếc quần che chở. Lòng bàn tay anh ấm nóng xoa dịu phần bụng cô. Đầu cúi về trước, cô quan sát chính thân thể mình. Vết đối lập của đôi tay cứng cáp, rám nâu của anh trên làn da trắng trẻo đang run rẩy của cô.

Rồi cô tiếp tục dỗi mắt, gần như nín thở, khi cả hai tay anh luồn xuống lần vải trơn viền đăng ten tía phủ bên hông cô. Nhục cảm đầy mời gọi dường như len vào từng góc ngách tế bào trong cô.

Một tiếng còi xa xăm ré lên. Cô mang máng nhận ra qua tiếng kêu rền của máy tính, có ai đó dưới đường đang chơi những bản nhạc rộn ràng. Và rồi cô chẳng còn nhận biết được điều gì khác nữa.

Những múi cơ bụng cô co lại rồi giãn ra. Tay cô rời khỏi bàn, yếu ớt buông dọc thân. Cặp giò cô rũ rời như thể bàn chân cô đã trượt đi đâu mất trên ván sàn bóng loáng.

Ôi, thiên đường diệu kỳ... Sao nàng có thể để cho mình nhanh chóng phục tùng đến vậy? Cô lơ mơ tự hỏi bản thân. Giọng nói nhỏ xíu trong đầu cảnh báo rằng cứ để cho người khác ra lệnh cho mình theo kiểu này thì chẳng khác nào khúc dạo đầu của một tai họa. Mà bởi vì đây lại là Dane, anh không chỉ chiếm hữu thân thể cô – anh còn tước đoạt cả trái tim cô nữa. Trái tim cô đã thề nguyện rằng sẽ chẳng để gã đàn ông nào chạm tới nữa. Nhưng chẳng hiểu sao cô chẳng thể cử động được, chỉ nằm vô vọng để mặc anh tiếp tục.

Một bàn tay to nhấc lên, quờ trúng mấy phím trên bàn phím. Chế độ chờ biến mất; hình cô vụt chiếm ngự màn hình. “Em thấy gì nào?” tiếng anh phát ra từ đằng sau cô.

Cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh lơ đăng, chiếc cằm uể oải, chỉ muốn tắt đi. Trống rỗng. Cô chỉ thấy người phụ nữ hiện tại. Đắm đuối, mê đắm và dường như đang lạc lối.

Cô bắt gặp cả tia sợ hãi trong chiều sâu hun hút của đam mê tự ánh nhìn.

“Không phải em,” cô choáng váng thì thầm. Nhìn vào màn hình, cô thấy gương mặt anh xuất hiện bên cạnh cô khi anh cúi xuống cạnh cô. “Người phụ nữ đó không phải là em...” Cô cố phản kháng, nhưng ánh mắt Dane đủ sức kiềm giữ cô như bất cứ áp lực thể chất nào.

“Không.” Anh thì thầm. “Chính là em.”

Mắt anh lảng đãng màu khói khi những ngón tay chạm dòng ấm nóng trong cô, những ngón tay khám phá vút lên thiên đường. Cầm anh cọ vào hõm da giữa cổ và vai cô; hơi thở anh phả trên ngực cô.

Ngón tay anh chậm rãi kéo tay ra, làm dậy nên những làn sóng đồng tâm rồi lại tìm đường trở vào. Anh chạm vào đâu, sự ấm nóng lần theo đến đó. Thư thái. Những làn sóng ấm áp mãi miết gợn lên bên trong cô khi camera của máy tính ghi lại hình ảnh.

Rồi cô chẳng còn nhìn thấy thứ gì khác ngoài khoái cảm mãnh liệt cuốn cô đi.

Tiếng nhạc chuông rộn rã phát ra từ điện thoại của Dane kéo cô choáng váng trở lại với thực tại. Bầu không khí ù ù với hơi ấm của anh tản mát dần. Anh bước tới đầu kia của chiếc bàn chữ L để nghe máy.

“Jus à,” cô nghe anh nói, như thể chính anh bị cuốn vào công việc bên máy tính chứ không phải cô. “Không, không có gì quan trọng đâu.”

Anh tắc lưỡi, ánh lấp lánh tươi vui trong mắt cô mờ dần. Liệu anh thực sự hiểu anh và cô đang làm gì không? Cắn vành môi, cô kéo hai vạt bị xé rách của chiếc áo phông lại sát nhau, tắt màn hình máy tính để khỏi phải nhìn hình mình.

“Tớ cũng đoán thế.” Giọng bông đùa thoát ra từ cổ họng anh mới nhẹ nhàng làm sao? “Sao lại phải gấp thế nhỉ?” Anh gật đầu, nụ cười nhếch môi hiện hình trên khuôn mặt anh. “Nếu gấp phải trường hợp đó, làm thế nào tớ từ chối được?”

Cô nghe tiếng anh giở báo sột soạt nên liếc trộm về phía anh. Anh ghi chú vội điều gì đó rồi nói. “Ừ đúng rồi, cô ấy đang ở đây.” Anh quay đi tránh nhìn cô khi nói. Có lẽ anh đang tán chuyện thời tiết. “Không...” Anh so vai, một tay nắm lại chặn trên bàn. “Đúng rồi, đó là thông báo chính thức mà bọn mình sẽ công bố.” Căn phòng lặng yên khi anh nghe Justin nói, rồi một tiếng cười trầm trầm của anh. “Tớ không nghĩ thế.”

Phải chăng anh đang hối tiếc vì không được thỏa thuê theo đuổi bất kỳ cô gái nào mà anh thấy thích vào bất kỳ thời điểm nào? Cơn run rẩy làm lạnh cóng hơi nóng ấm lóng lánh cô vừa tận hưởng chỉ mới vài phút trước.

Cô muốn anh nhìn cô theo cái cách trước đây anh vẫn nhìn cô. Để biểu lộ vài điều ngụ ý rằng anh vui thích vì những gì anh và cô vừa cùng trải qua, những điều hoàn toàn không xuất phát từ một phía.

Đôi chân cô đã ổn định trở lại, đủ để nâng đỡ toàn thân, thế nên cô đứng dậy, đi ngang qua

anh, kéo chiếc ghế theo cùng. Anh mân mê cây bút khi cô dọn đường ngang qua lối giữa hai người anh và chiếc bàn; chụp được cây bút khi đang rơi, anh viết thêm dòng gì đó trên xấp giấy mình.

Khi chạm đầu ngón tay qua cằm anh, cô cảm nhận những sợi râu cứng bên dưới. “Gì cơ?” cô nói to, mắt chăm chăm nhìn anh. Đôi đồng tử của anh như muốn nuốt gọn mống mắt cô cho đến khi chỉ còn lại một vành mỏng mảnh màu bạc tan chảy. Tính cách tự tin vốn có của anh trong kinh doanh đã bay biến đâu cả. Những điều anh vừa định nói với Justin lú lú rú rú nép vào nhau thành dấu lặng.

Cuối cùng cô đã thu hút được sự chú ý của anh. Cô đã buộc Dane phải để tâm đến điều cô muốn. Không phải Mariel bé bỏng bạn của anh từ thuở ấu thơ, không phải cô nàng Mariel thuận thỏa hiệp vì lợi ích từ cả hai phía, mà là người phụ nữ gợi cảm đã gần gũi anh đêm qua.

Anh lắc đầu. “Cậu nhắc lại lần nữa, được không Jus?”

Cô làm xao động vẻ ngoài bình thản, làm sao những đầu óc vốn rất chính xác của anh. Trước đây cô chưa từng cảm nhận kiểu quyền lực của nữ tính mạnh mẽ trong mình. Giờ đây nó chảy tràn trong từng đường gân thớ thịt cô như thứ rượu mạnh công hiệu nhất, cho đến khi cô thấy mơ mơ màng màng.

Với cơn dâng trào của chất men say đó, cô mỉm cười mân mê ngực anh, khiến cho anh phải tựa người trên ghế. Vị thể của anh đã có phần giảm sút.

“Tớ sẽ... à, ờ... cần cậu gửi mail cho tớ thông tin đó vào tối nay.”

Lòng tự tin tuôn trào, cô bật tung chiếc áo phong bị xé rách, đứng trước anh, trên người chẳng còn gì khác hơn chiếc quần ren.

“Khi nào thì chúng ta... ừm... khi nào...?” Giọng anh ề ề hẳn.

Cô trượt bàn tay dọc hông, cởi bỏ cả những món trang phục cuối cùng, ném tung qua vai. Chiếc quần chọn chỗ đáp trên bàn anh, xạch một tiếng lạng lẽ.

Mắt anh ngược nhìn lên. “Không. Mọi thứ đều ổn. Suôn sẻ cả,” anh ngừng lời ở đó khi cô khéo léo điều khiển tay xuống “mặt tiền” quần anh.

Không làm đứt giao cầu nhãn, cô tước điện thoại khỏi tay anh. “Tạm biệt anh nhé, Justin,” cô nói rồi ngắt máy. Cô đã điều chỉnh được Dane, thỏa mãn vì đã gạt hái được kết quả mong muốn. Ừ, đúng, cô nhìn thấy cả ánh thất vọng và ước vọng, cả hai đều sắc tựa dao bén ngọt và tỏa lấp lánh trong đôi mắt xám đó.

“Ngay lúc này đây...” cô kéo khóa, bám lấy anh trọn cả đôi tay. “Thứ em khát thèm không chỉ là một cây kem.”

Nét cười nhẹ nhàng của Dane trở nên khó nhằn. Huyết quản anh chảy dồn từ tai xuống hang, len lỏi đến từng tế bào giữa chặng đường đó. “Anh phải để tâm đến em rồi,” anh lẩm bẩm trước khi cô ấn môi mình vào môi anh, chiếm hữu anh bằng những lượt cắn nhanh ngẫu nhiên. Những cái liếm dài ngọt ngào gợi cảm trên làn da đang nổi sốt làm mát lạnh cả bầu không khí khi cô tận hưởng cảm anh, cổ anh, cả đôi bờ vai anh.

Cô cuốn anh vào bên trong bằng tiếng kêu bùng phát giữa bốn bức tường và vọng lại như tiếng sấm rền bên tai anh. Chế ngự, chinh phục, chiến thắng. Anh nhìn thấy tất cả trong ánh lửa màu lục bảo trong đôi mắt cô. Anh đón lấy môi cô, cảm nhận tất cả trên làn môi cô.

Đến lượt mình, anh sở hữu cô với đôi tay không ngừng thăm dò và ghì riết điên cuồng. Cho cô những gì cô muốn, đón nhận những gì cô trao anh. Khẩn thiết, táo bạo, ban sơ.

Chẳng hề dịu dàng, chẳng hề gượng nhẹ. Như một cuộc đua dữ dội đang đến hồi kết. Và khi đã trải qua tất cả các cung bậc, cô sụp người tựa vào anh, tưởng như chừng đó vẫn là chưa đủ. Anh vẫn muốn nhiều hơn thế. Anh muốn khám phá cả bên dưới làn da cô, xoáy gọn cả bên trong tâm trí cô. Tất cả. Hòa thành một.

Nguy hiểm vô cùng – nỗi khát thèm không có điểm dừng. Đây là toàn bộ nhu cầu cấp bách. Anh hứng thú với chuyện chăn gối. Nhưng cơn điên loạn bất chợt như thế này chẳng khác nào một chất gây nghiện không rõ bến bờ giới hạn. Điều khiến anh tự nhủ là: Chính xác ra nó là cái quái gì?

Vài năm trước, cũng trong phút giây điên dại, anh thậm chí đã nghĩ chính anh đang yêu, nhưng cuối cùng cũng chỉ ba bảy hăm mốt ngày. Tình yêu không bền. Chỉ đơn giản khả năng yêu không nằm trong bộ gen của anh.

Một tay vuốt tóc cô, anh hít lấy hít để mùi hương gợi cảm và làn da ấm nóng. Anh đẩy nhẹ gáy cô, để cô ngược nhìn anh bằng cặp mắt sáng ngời.

“Tuyệt quá,” cô nói trong hơi thở. “Em thấy rất tuyệt. Ý em là em thực sự thất vô cùng tuyệt vời.”

Nụ cười dâng lên và thoát ra từ cổ họng anh đan quyện vẻ thích thú và cả niềm yêu. “Là anh đây, hãy nghĩ đó là anh.”

Thích thú và yêu thương. Đáng ra anh phải biết rằng mọi thứ sẽ trở nên vô cùng đơn giản nếu anh gắn bó cùng Mariel.

Đó chính là trung tâm rắc rối.

Vẻ hài hước nhẹ nhàng tan dần. “Mai anh có việc phải đi.” Anh chà nhẹ ngón tay qua cằm Mariel.

“Em cứ nghĩ anh đang chuẩn bị cho chuyến đi?”

“Đúng vậy. Nhưng có một vấn đề nho nhỏ với hệ thống máy tính mà bọn anh thiết lập cách đây vài tuần. Đồng nghĩa với chuyến công tác ngắn ngày đến Mount. Gambier.”

Chuyến đi trong ngày. “Thế mà Justin Không đi được sao?”

“Jus và Cass đang bận rộn với kế hoạch sinh em bé, hôm nay hình như là chu kỳ rụng trứng của Cass. Theo như phép tính toán của Cass thì sáng mai là thời điểm chính xác nhất.”

Mắt cô mở to đầy hoài nghi. “Cô ấy xác định được chính xác cả giờ nữa sao? Anh có tin được không?”

“Jus bảo anh thế.” Ý nghĩ của cô khiến anh mỉm cười. “Anh còn biết nói gì khác nữa?”

Cô cũng bật cười. “Không nói gì khác ngoài lời đồng ý, em đoán thế.” Mặt cô dịu lại, mắt cô long lanh, như có giọt sương đọng trên cây lá mùa xuân. “Sinh con...”

Bất thần hình ảnh xinh xắn đáng yêu lên qua tâm trí anh. Mariel nựng nịu một đứa trẻ con. Đứa con anh, anh nghiêng chặt hàm chống lại xúc cảm mãnh liệt lạ lẫm cuộn dâng từ ngực.

Anh lắc đầu cố giữ sạch những ý nghĩ vẫn vợ có mối liên hệ gần gũi, sâu đậm và khiến anh lằm lằm với quan hệ hiện tại còn nằm trong vòng kiểm soát giữa anh và Mariel.

“Như thế thật thích,” cô nói tiếp, như thể chẳng hề để tâm gì đến vẻ im lặng của anh. “Em muốn triển khai ý tưởng, phác qua vài mẫu. Kiếm một thợ may lành nghề... Em phải làm cho xong khi không có anh ở đây làm em phân tâm.”

Đôi mày anh nhíu lên. “Anh á? Anh làm em phân tâm sao? Em có thể nói như vậy sau tất cả những gì vừa diễn ra ở đây sao?”

“Chỉ cần anh đứng cùng phòng cũng đã thừa sức làm em phân tâm rồi Dane. Lúc nào cũng như thế. Nhưng giờ thì em vừa khám phá ra một điều em gây sao lãng cho anh.”

Ánh mắt anh quét một lượt trên làn da trần nuột nà của cô. Một lần nữa toàn thân anh xốn xang những ước muốn. Vật lộn với những cảm xúc phi lý càng lúc càng không ngừng tăng, anh

nhún vai nói, “Anh đoán cuối cùng chúng ta cũng sẽ gạt bỏ được cả thôi.”

Đôi vai anh như căng lên. Một sự im lặng nặng nề như muốn bóp nghẹt bầu không khí. “Em hết sức mong là thế.” Giọng của cô vỡ ra khi cô rời anh. Cô lấy đồ trên bàn, khoác vội chiếc áo phông bị xé của anh rồi lướt về phía cửa.

Anh ước sao cô quay lại để anh có thể nhìn thấy vẻ mặt cô. “Một lúc nữa anh vào với em.”

“Không hẳn là ý hay đâu.” Cô ngừng lại bên cửa. Đến lúc đó cô mới quay mặt về phía anh, ánh mắt cô thực sự khó ước đoán. Tuy nhiên, đôi môi mím chặt của cô đã tự bộc lộ. Cô buộc môi mình gần hể một nụ cười khi thấy anh nhìn cô rồi nói, “Chúng mình sẽ mất cả đêm không để cho nhau ngủ và em sẽ mệt lử mất. Ngủ ngon nhé Dane.”

Anh ngồi lại một lúc lâu, nhìn chăm chăm ô cửa tối mịt. Anh vẫn có thể nghe tiếng cô bước trong phòng, vẫn có thể ngửi thấy mùi hương của cô còn vương lại. Làm thế nào anh có thể quay trở lại cuộc sống thường nhật mà không có cô khi toàn bộ chuyện này chấm dứt đây?

Chương 9

Mariel vui mặt xuống giường. Cô đáng được nhận giải thưởng Hàn Lâm cho màn diễn tuyệt hảo đó, nhưng cô gần như chắc chắn anh không hề biết. Ngoại trừ một chút hé lộ khi cô mím môi. Chắc anh đã thấy. Chết tiệt, anh hiểu cô quá rõ.

Ôm gối trước ngực, cô trần trọc qua lại rồi chăm chú vào bóng tối. Cô cố giữ giọng của mình lãnh đạm đúng như giọng anh. Rốt cuộc, đó là tất cả những gì cô đã làm được.

Môi cô mím lại đầy chán chường. Rõ ràng cô đã giảm nhẹ trạng thái căng thẳng mà cô biết chắc cả anh và cô đều cảm nhận được bằng cách cố tình bàn về nó. Có thực anh không hề biết không? Cô vẫn phải tiếp tục đóng trò hề đó bởi vì cô và anh đã thỏa thuận.

Ngoài ra, cô tự nhủ chính mình, trước đây anh và cô chưa bao giờ là người yêu của nhau. Chưa bao giờ cùng nhau thống nhất về bất cứ thứ quái quỷ gì – từ diện mạo bên ngoài, các chương trình truyền hình cho đến vấn đề gia đình và con cái. Chưa bao giờ hứa hẹn.

Vì thế cô cũng cần anh xác định rõ anh và cô sẽ không qua đêm cùng nhau. Nếu anh nhìn cô trước khi cô kịp thận trọng tỏ ra bị tổn thương, chắc chắn anh sẽ nhìn thấu trong cô, đơn giản như nhìn qua thủy tinh trong suốt. Như thế sẽ vô cùng nguy hiểm, bởi cô sẽ ngã. Không thể kiểm soát bản thân.

Dường như trái tim cô đang lử dần, những ngón tay cô bấu chặt vào gối. Đã đến lúc phải thành thực rồi, cô quyết định. Cô đã thực sự gục ngã mất rồi. Từ đầu cho đến chân. Hoàn toàn. Suốt từ đầu đến cuối. Cô đã yêu Dane. Trước vậy, giờ vẫn vậy.

Giờ đây cô đã biết rõ đến từng centimet sâu kín trên thân thể anh, biết âm thanh môi anh phát ra khi mê đắm tột độ, cảm giác về anh ngập tràn trong cô. Bè bạn sẽ chẳng bao giờ đủ, “người tình” vẫn chỉ là một sự sắp đặt tạm thời.

Cô quăng chiếc gối đang ôm vào khoảng không, lắng nghe tiếng nó nặng nề va vào tủ quần áo kiểu cổ trong phòng.

Nhưng giờ thì đã xong xuôi tất cả. Điều quan trọng là cô đã nắm giữ đẳng chuỗi, anh sẽ không bao giờ biết được sâu thẳm tâm hồn cô cảm nhận được điều gì, bởi vì như thế sẽ đặt anh vào tình thế bất khả. Anh không muốn tình cảm lâu bền. Anh chỉ muốn dọc ngang tung hoành với đời sống tự do và những cô ả tóc vàng ngực đồ sộ.

Khốn nạn.

Vì thế cô chỉ nên coi nó thật nhẹ nhàng, đơn giản. Cô sẽ tận hưởng đến cùng khoảng thời gian ở bên nhau và rồi... và rồi cô sẽ ra đi với một giỏ ký ức, kể cả khi phải để lại trái tim mình.

Sáng hôm say cô tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình. Cũng không đến nỗi khó như cô nghĩ, vì Dane đang vội. Anh thậm chí không kịp ăn sáng mà chỉ nhấp vội vàng một tách cà phê. Nhưng anh vẫn nhớ hôn tạm biệt cô nơi bậc cửa. Một nụ hôn dịu dàng cứ kéo dài ra mãi, cho đến khi tài xế chiếc limo đón Dane ra sân bay đang đợi bên lề đường kín đáo ho hắng thúc giục.

Dane ngửa đầu lui thăm dò gương mặt cô một lúc lâu. Mặt trời buổi sớm mai dát ánh vàng lên tóc anh, hơi nóng tỏa ra từ đôi mắt cô, làm khô héo gò má cô. “Gặp em tối nay nhé,” anh hứa hẹn.

Cô lắc đầu. “Anh sẽ trễ chuyến bay mất.” Bất chợt nhận ra anh và cô đang chào tạm biệt nhau như một cặp vợ chồng đúng nghĩa, cô bước lùi, lúng túng. “Chúc anh chuyến bay an toàn.”

“Đến nơi anh sẽ gọi.”

Nhón hôn anh nụ hôn thật nhẹ, cô quay người bước vào trong. Làm thế nào cô có thể đợi gặp lại anh? Để lại nghe giọng nói của anh? Lại cảm nhận thân người anh áp sát cô?

Thật lạ lùng khi một mình vẫn vờ bước trong căn nhà của anh. Ý nghĩ thoáng qua nhắc cô

nhớ cô đang ở đó chỉ vì cả anh và cô đều thấy đó là sự sắp đặt hợp lý nhất. Quan trọng là bản thân cô phải ngăn những ham muốn nông nổi đó lại, bởi cô không thể mong chờ gì nhiều ở anh.

Chỉ có một khả năng, chuyện gần gũi giữa anh và cô gói trọn trước khi tuần mới đến. Bởi vì cô muốn làm việc – và bởi vì cô thầm lo lắng anh và cô trở nên quá gần bó với nhau – Dane sẽ suốt ngày lo chuyện làm ăn của mình, anh và cô sẽ chỉ gặp lại nhau vào ban đêm.

Nếu anh có việc phải xuất hiện trước đám đông, cô sẽ đi cùng anh. Đám nhà báo cũng sẽ bám theo. Anh và cô sẽ trở thành cặp đôi quen thuộc trên các mục xã hội. Giới truyền thông sẽ đoán già đoán non xem Dane sẽ còn giữ danh hiệu chàng trai của năm bao lâu nữa, nhưng anh từ chối mọi cuộc phỏng vấn có đề cập đến Mariel, cứ khẳng định một mực rằng anh và cô “chỉ là bạn cũ thân thiết.” Anh cũng chẳng để Mariel nhận ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy anh có ý định thay đổi tình trạng độc thân của mình.

Mỗi tối, anh và cô chia sẻ bầu không khí yên ở nhà, có đêm cả hai cùng dạo dọc bờ biển dưới trăng, sau một ngày nóng kinh người, rồi thư giãn bên bể bơi. Làm những điều bình thường mà các cặp vẫn làm cùng nhau.

Mỗi đêm, anh và cô đến với nhau trong niềm đam mê không hề có dấu hiệu giảm nhịp độ hay suy yếu đi. Chỉ là một thỏa thuận tình yêu, cô tự nhủ.

Và rồi mọi thỏa thuận chấm dứt.

Nhưng cả hai đều chăm lo cho nhau, tôn trọng nhau. Mỗi ngày cô không muốn nghĩ xa hơn, chỉ đơn giản tận hưởng từng phút giây hiện hữu.

Mariel được biết Dane sở hữu một chuỗi các tòa nhà ở khu trung tâm thương mại. Các đối tượng thuê mướn vừa đặt vấn đề, ngoài sự gấp rút về thời gian, còn lại đều đáng xem xét. Anh còn phải chuẩn bị cho chuyến lên miền bắc xa xôi. Dường như anh cố ý lấp đầy những khoảng trống cuộc sống để giữ mình luôn bận rộn.

Cô cảm thấy bức bối khi anh quay lưng với gia đình duy nhất của mình. Một đêm nọ cô nằm trên giường, mắt chong chong nhìn trần, chẳng thể nào ngủ được. Cô biết anh và gia đình trước đây có đầy mối bất hòa, nhưng vẻ ăn năn trong mắt bố anh vào đêm dạ tiệc đã gieo trong cô ý nghĩ vẫn nên hy vọng, miễn sao cô thuyết phục được Dane dám nhìn nhận.

Trượt khỏi giường, cô khoác áo ngủ, nhẹ nhàng bước xuống lầu. Rót xong cho mình cốc sữa, cô cầm cốc bước ra ngoài nhà, giữa bầu không khí ban đêm thoang thoảng mùi hương. Ánh trăng nhuộm kín bức tường đá cao nhất và không gian xa hoa bên trong. Cô quay người ngắm nghía tòa biệt thự cổ - nhà của Dane.

Dane là người rất kiêu hãnh, gần đến độ kiêu căng. Độc lập. Bướng bỉnh. Quá bướng bỉnh để có thể thừa nhận bản thân anh có thể gây ra lỗi lầm nào đó như bất cứ người bình thường nào khác. Ai ai cũng cần có gia đình, kể cả Dane. Cô đã cảm nhận được từ khi anh còn là bé xú, sâu thẳm trong anh là khao khát về mối gắn kết đó.

Anh đã có những người phụ nữ đi qua đời mình, những người quen biết, bạn làm ăn, nhưng khi có biến cố hay rủi ro thì sao? Nếu có điều gì cô có thể làm cho anh thì chỉ có thể là cố gắng giúp anh gắn kết tình cha con.

“Em đang làm gì ngoài này thế kia?”

Dứt khỏi những ý nghĩ riêng, cô quay lại, thấy Dane đang đứng ở ngưỡng cửa, chiếc quần con hũm hờ ngừng lại ngang hông. “Em suy nghĩ thôi.” Cô bước lại phía anh, tựa đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim anh, âm thanh mạnh mẽ và dồn dập trong tai cô. “Chỉ nghĩ thôi.”

“Anh cũng không ngủ được.” Đôi tay anh ôm gọn vòng eo cô. Cả hai cùng im lặng một lúc, trong khi những chú dế rí rách xung quanh và có con gì sột soạt trong mấy bụi cây.

Dane đã không khó khăn gì đoán những điều cô nghĩ, ngay từ khi cả hai còn nhỏ, nhưng đêm nay... Điều gì đã khiến cô ra đây giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này? Có phải anh đã làm gì khiến cô buồn? Không. Mariel không phải kiểu người che giấu cảm xúc của mình. Nếu cô cảm thấy có điều gì không hài lòng về anh, chắc chắn cô sẽ nói với anh. Vì thế anh chỉ tựa đầu bên mái tóc rối của cô, ôm cô.

Anh nghĩ, cô cảm nhận rõ đôi tay anh vỗ về nhẹ nhàng trên lớp áo ngủ lụa để chạm lấy hơi ấm thân thể cô. Không giống những người đàn bà chung giường với anh những năm qua. Mà cũng có thể anh chưa biết họ đủ lâu, chưa dành đủ quan tâm cho họ để nhận ra. Không, điều đó không hoàn toàn đúng. Anh đã có những mối quan hệ đủ lâu, nếu không muốn nói là lâu hơn so với mối quan hệ hiện tại với Mariel. Nhưng lần này lại khác hẳn. Dường như anh và cô không chỉ là người tình của nhau.

Không. Anh không thể làm thế được. Không thể làm thế với Mariel. Anh không muốn làm cô bị tổn thương. Anh sẽ không gây tổn thương đến cô. Đối với anh cô quan trọng vô cùng, quý giá vô cùng. Có lẽ cô là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để tránh cho cô khỏi vướng phải một gã không thể gắn bó lâu dài như anh. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc cứ giữ nguyên con đường anh và cô đã thỏa thuận ban đầu. Êm thắm, bình lặng. Và thực dụng.

Cô hơi cựa mình, thư thái tựa vào anh. Anh ôm nhẹ vai cô trước khi đưa cô vào nhà.

Từ sao lớp của kính nhìn ngang ra hồ, Dane ngắm chiếc xe thể thao gầm thấp màu vàng hoàng yến đỗ lại trong nhà đỗ xe cạnh chiếc Porsche của anh.

Lúc đó chiều Chủ nhật, một ngày trước chuyến bay lên phương bắc của anh. Anh sẽ vắng nhà một tuần. Mariel bảo anh cô có một điều bất ngờ và bắt anh phải hứa sẽ ở nhà và không được tranh cãi cho đến khi cô quay trở lại.

Cửa bên hông ghế lái bật mở, anh được thỏa thuê ngắm đôi sandal gót nhọn màu vàng. Khi đôi giày chạm đất, anh nhìn ngược lên đôi chân dài lóng mịn. Không cần phải bàn cãi. Móng chân sơn màu trắng mờ mờ như sương lộ ra bên ngoài quai sandal, những hạt đá lỏng lánh uốn vòng cung quanh mắt cá chân cô.

Mariel bước ra, mái tóc sẫm màu của cô được buộc gọn gang bằng một sợi dây ruy băng màu vàng. Dường như cô đã chọn chiếc xe làm một món phụ kiện cho chiếc váy thanh mảnh của mình, anh chợt nhận ra cách đây nhiều tháng, có lẽ cô đã làm như thế thật.

Anh chiêm ngưỡng dáng người cô khi cô vươn người lui ghế sau, mang ra chiếc hộp có logo cửa hiệu Chocolate Choices. Anh cũng không được bình luận gì thêm.

Trông cô thanh nhã và mát lạnh như một lát bánh trứng chanh. Hơi nóng thốc xuống dưới thắt anh, tiếng gì đó trỗi dậy trong họng anh.

Cho đến khi ghế bên hông cửa sau bật mở và bố anh bước ra.

Cú thoi trong bụng đánh anh lùi một bước. Lạy Chúa lòng lành, cô đang làm cái quái quỷ gì thế này? Thân thể Dane cứng đờ khi anh trân trân nhìn Mariel cùng bố anh tiến về chỗ anh đang đứng, tay anh như đóng băng trên tay nắm cửa. Như có quả banh nặng nề dâng lên trong họng anh. Sức người, anh lẩn khỏi ô cửa để ngó trước khi cô đến nơi.

“Dane,” Mariel nói trước khi anh có thể thốt nên lời. Vẻ căng thẳng dập dềnh trong mắt cô. “Em vừa đưa bố anh xuống đây. Em biết cả anh và bác đều thích chơi cờ và... em nghĩ anh có thể dần làm quen với cảm giác thua cờ.”

Ánh mắt anh đảo từ Mariel sang chỗ bố mình. “Bố.”

Bố anh ngừng lại cách chỗ anh chừng một sải tay. “Chào con, Dane. Mariel mời bố đến, nhưng nếu con muốn, con bé sẽ đưa bố về lại nhà ngay bây giờ.”

Lảng tránh ánh nhìn của cô, Dane những muốn có thể bảo cô làm như thế. Anh nắm mấy ngón tay lại. “Dù gì thì bố cũng đã ở đây rồi.”

Vẻ ảo não hiện rõ trong mắt anh, Dane biết điều đó bởi anh nhận ra nét đồng cảm và thấu

hiếu trong mắt Mariel khi anh nhìn cô. Anh cảm thấy như thể cô đã lột trần toàn bộ niềm kiêu hãnh và sự tự tin trong anh, để anh trần trụi.

Anh cứng nhắc chỉ về chiếc sofa. “Dạo này bố uống gì?”

“Nếu có sẵn thì cho bố cốc bia. Cảm ơn con.”

Mariel bật một đĩa nhạc. Tiếng nhạc du dương khắp căn phòng. Cô bước ngang qua chỗ Dane, “Tốt rồi, em sẽ để anh và bác...”

“Không phải vội thế.” Dane tóm lấy tay cô, kéo lừng lững về gian bếp kế bên. Khi anh và cô đã ở ngoài tầm nghe thấy, anh xoay cô đối diện anh. Đôi mắt cô rung rung. Và ánh giận dữ.

Cô đang giận sao? “Em đang làm cái quái gì thế này?” anh hỏi, giọng trầm đầy đe dọa.

“Em nghĩ cho anh đấy Dane.” Cô đặt hộp sô cô la trên bồn bếp. “Bố anh cần anh, cho dù anh biết hay không thì bác vẫn cần anh. Em nghĩ đón bác đến đây chơi cờ vui vẻ là một cách bắt đầu nhẹ nhàng.”

Anh buông tay cô, bước thẳng về phía tủ lạnh lấy ra hai lon bia. “Anh thà đối mặt với một đám cháy còn hơn.”

“Tự anh có thể sắp xếp được.” Anh chẳng buồn nhìn cô lấy một cái, để thấy được ánh mắt của cô, sắc lém như dao. “Mà thực ra, có thể anh chỉ muốn vui thú với mình anh thôi.”

Cơn giận của anh sôi sục. “Em đưa ông ấy đến đây để chơi cờ? Tốt thôi. Em sẽ chơi ván cờ. Anh chưa sẵn sàng.”

Mariel khép tay ôm người khi anh bước ngang qua cô, đặt lon bia trước mặt bố mình rồi tiến thẳng ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm một tiếng làm dội âm thanh vang động dọc bức tường.

Lạy Chúa. Liệu cô có vừa phạm phải một sai lầm nghiêm trọng không? Tim cô đập rộn, đôi chân cô yếu ớt hẫng đi, nhưng cô tục buộc mình băng qua phòng đối diện với Daniel. Nỗi căng thẳng đào sâu trong ông đã hiện hình ra nét mặt. Cô đã làm cho không chỉ một người mà đến hai người thất vọng.

“Anh ấy sẽ trở lại nhanh thôi,” cô thì thầm, nhắc khéo môi mình thành nụ cười rồi kéo ghế ra, để ông và cô đều ngồi trước bàn cờ. “Trong lúc chờ đợi, bác dạy cháu luật chơi nhé?”

Daniel uống liền ba hơi dài lon bia rồi chùi tay qua cằm. “Tốt hơn bác nên đi khỏi đây.”

“Bác cho anh ấy thêm chút thời gian nữa đã.” Để làm Daniel phân tâm và củng cố tinh thần của chính mình, cô nhặt lên một quân cờ pha lê màu đen tuyệt đẹp. “Quân này gọi là gì ạ?”

Daniel thở dài chậm rãi. “Đây là quân tượng. Quân cờ này chỉ có thể di chuyển theo đường chéo.” Ông nhặt một quân cờ khác lên. “Ngược lại quân mã lại có thể nhảy cóc qua các quân khác trên bàn cờ. Mục tiêu của trò chơi là chiếu bí quân tướng phe kia.”

“Nói chính xác thì như thế có nghĩa là gì ạ?”

“Đó là khi –” Ông ngừng lại khi cửa chính đột ngột mở toang và Dane tiến vào.

Vẻ mặt anh chẳng biểu lộ tí gì cả. Dường như anh đã kịp kéo chiếc mặt nạ lên. Nhưng anh đã bình tĩnh hơn, Mariel để ý thấy thế. Vẻ căng thẳng khiến đôi vai rúm lại cũng được nói hẳn; tay anh không nắm thành hình nắm đấm nữa. Cơn căng thẳng của cô cũng dịu đi. Nhưng chỉ là đôi chút, bởi anh quá lạnh đậm. Quá lý trí.

Cô vẫn chưa xong chuyện với anh đâu, cô biết thế. Cô đã bước quá lần giới hạn mà anh và cô cùng vạch ra. Cô chỉ là tình nhân của anh mà thôi, chấm hết. Tạm thời là thế, như vậy cô chẳng có quyền gì mà xen vào những quyết định của riêng anh. Hay của cuộc đời anh.

Chỉ vì đối với cô, gia đình là tất cả, và một ngày nào đó cô muốn tự tay xây nên gia đình của riêng mình, như thế không có nghĩa cô phải áp đặt lựa chọn cuộc sống của mình đối với bất cứ người nào khác. Kể cả Dane. Cho dù toàn bộ động cơ của cô đơn thuần vì lợi ích của anh.

Cô giật nẩy người trên ghế, dây thần kinh cái cọ ầm ầm. “Em có việc cần làm. Ở trên lầu.”

Dane trông theo cô, rồi ngồi vào chỗ cô vừa để lại, đặt lon bia rỗng xuống mặt sàn quen thuộc. Bề ngoài, anh những muốn mình cứ bước tiếp, để mình Mariel dọn dẹp toàn bộ đồng lõa xộn cô vừa tạo ra. Cho đến khi anh nhận ra cô chỉ có hứng thú với trò chơi trái tim. Lần cuối cùng có ai đó làm điều tương tự với anh từ khi nào? Chỉ đơn giản anh chẳng thể nhớ nổi. Và anh đã phản ứng chẳng khác gì một đứa con nít giận dỗi ở trường.

Nhưng anh là người đã trưởng thành, vì thế anh chỉ cần hít một hơi và hành xử đúng kiểu người lớn. Như thế không có nghĩa anh thích làm vậy. “Vậy chúng ta cứ để mọi thứ trôi qua thôi. Bố chọn quân trắng à?”

Bố anh lắc đầu. “Chúng ta không nhất thiết phải chơi đâu.”

Nụ cười chớm xuất hiện bên khóe môi Dane. “Theo như con nhớ, bố chẳng bao giờ muốn bị thua cờ.” Anh di chuyển quân tốt đen bằng pha lê trong tiến hai bước.

Bố anh quan sát quân cờ. “Đã bao nhiêu năm nay bố không chơi cờ rồi.”

“Bố không cần biện hộ nữa.” Dane đi nước cờ thứ hai. Quân hậu, tiến bốn bước.

“Barbara bỏ đi rồi.”

“Con biết.” Cả Dane và bố đều ngâm cứu bàn cờ. “Cô ta thuộc loại phụ nữ đó mà. Đó là điều con đã cố nói cho bố hiểu.”

“Phụ nữ. Con chẳng thể tin tưởng họ được đâu.”

“Về cơ bản thì con đồng ý với bố.”

“Nhưng Mariel thì khác, đúng không?”

Dane cảm thấy mắt bố anh không rời anh. “Mariel không có gì liên quan đến vấn đề này.”

“Sao lại không? Con bé đang sống ở đây. Bố đã đọc báo rồi. Chỉ là bạn cũ thân thiết.” Tiếng cười thầm của bố anh bật ra thành điệu cười sang sảng, ông vói tay lấy lon bia lần nữa.

Dane cố giữ không phủ nhận mối quan hệ giữa anh và cô. Qua lời bố anh, nó đã trở nên rõ ràng vô cùng. Anh quan sát bàn cờ nhưng chẳng nhìn thấy chút gì. Mối quan hệ giữa anh và cô sẽ không bao giờ là kiểu gần bó rõ ràng cả. Anh chưa từng gặp ai như Mariel. Và cũng sẽ không bao giờ gặp thêm được nữa. Cái thực tế đến một lúc nào đó trong tương lai không xa, anh phải để cô ra đi bất chợt lơ mờ hiện ra, trong thoáng chốc mọi thứ trong anh dường như ngừng lại, chỉ có nỗi trống rỗng nhảy múa trước anh.

Muốn nhanh chóng thoát khỏi cảm giác muốn thú nhận, anh phải ý nghĩ đó đi và di chuyển nước tiếp theo.

Mariel nhớ đến món bánh sô cô la cô định đãi họ mười phút sau. Cái giống sô cô là này lúc nào cũng phát huy sức mạnh xoa dịu. Cô không muốn làm họ ngắt quãng hay phân tâm, vì vậy cô đặt đĩa bánh vào đĩa, cho lên bàn rồi đi. Cô rón rén bước chân trần xuống cầu thang.

Giọng hai người đàn ông vọng ra chỗ chân cầu thang khi cô xuống đến nơi. “Con có nghĩ rồi sẽ cùng Mariel kết...?”

“Không.”

Mariel như hóa đá trước lời phủ nhận được định sẵn, những ngón tay cô bám chặt thành

cầu thang trơn nhẵn cũ kỹ.

“Một ngày nào đó con bé sẽ muốn chơi trò gia đình hạnh phúc. Một căn nhà to và những đứa trẻ con.”

Cô luôn biết anh muốn chấm dứt, nhưng nghe những lời vô tâm và kiên quyết như thế, đáy lòng cô vỡ vụn như thủy tinh.

“Trẻ con chưa bao giờ quan trọng trong gia đình ta,” cô nghe Daniel nói.

“Chúng ta không phải một gia đình.” Dane phản pháo. “Có mối quan hệ máu thịt không nhất thiết là thành gia đình.”

Tốt thôi, ít ra Dane cũng hiểu rõ điều đó, Mariel nghĩ. Nhưng cô không muốn nghe thêm một lời nào nữa. Cô leo cầu thang ngược lên phòng mình. Khép chặt cửa và chờ đợi buổi chiều tàn đi.

Chương 10

Chỉ ngồi yên trong bóng tối, Dane tắt động cơ. Anh phải thừa nhận rằng tình trạng sức khỏe của bố mình tệ hơn mức anh nghĩ ban đầu. Ông bước ra khỏi xe nhưng phải ngừng lại nghỉ giữa chừng ở cửa gara.

Mariel ngồi bên hồ bơi, giữa quầng sáng tĩnh tại. Ngay chính giữa luồng sáng, anh mơ mơ màng màng. Làn mi dài khép lại trên gò má mơ hồ kia; mái tóc cô xoa trên bờ vai thành sợi đen nhánh. Mặt trời hôn nhẹ lên những vùng da trần trên vai cô, nhuộm màu hồng phớt như màu dâu trộn kem.

Môi anh khao khát. Muốn được nếm thử. Chỉ cần một lần...

Có lẽ cô vẫn còn cáu diên về anh. Nhưng trông cô không còn giận nữa. Mà rất gọi cảm. Huyết quản anh nóng dần lên với ý nghĩ đó, làn máu nóng trào lên cuộn dâng trong anh như tiếng sấm mùa hè không ngớt đi cùng phủ chụp mấy ngọn đồi từ xa.

Cô bước tới ngâm chân vào nước, khuấy lên những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước vốn phẳng lặng. Một cảm xúc lạ lẫm dội lên trong ngực anh, làm ngất quăng hơi thở trong họng anh và trong thoáng chốc khiến anh như mọc rễ tại chỗ.

Ngày trước, cô luôn là bến cảng yên bình của anh trong cơn bão, cất giữ mọi bí mật của anh. Bạn chí cốt của anh.

Giờ giữa anh và cô là một thỏa thuận.

Chẳng có gì là vĩnh viễn cả, anh tự nhủ khi ngắm cô chống hai tay ra sau, ngửa người lui, ngực cô căng lên như một lời mời gọi. Tiếng gọi ban sơ trong anh cứ chực nổi lên, nhưng anh buộc nó nằm im để ngắm cô thêm chốc nữa – hiếm khi cô ngồi bất động lâu như vậy.

Anh tiến về phía cô. “Chào em.”

Đầu cô chậm rãi quay sang phía anh. “Rốt cuộc anh cũng đã quyết định về nhà.”

“Anh giúp bố sửa một cánh cửa bị kẹt.”

Đôi môi cô dịu dàng nở nụ cười. “Tốt quá. Như thế là ổn rồi.”

Đôi chân trần của anh không làm phát ra tiếng động khi anh bước tới mép hồ. Anh đứng cách cô chừng một mét, hít hà mùi hương của cô, ngắm nhìn ngực cô phập phồng, đôi nhũ hoa như nụ hoa chớm chớm dưới làn vải mao lương hoa vàng. Hết sức gợi cảm, anh biết. Cũng giống như anh biết rằng nếu cúi xuống chạm vào mặt trong cổ tay cô, anh sẽ cảm nhận được mạch cô dồn dập.

“Anh có nên nói ra điều em đang nghĩ không?” anh lên tiếng.

Cô chớp mắt nhìn anh, nhưng không trả lời ngay. Cuối cùng cô nói, tiếng vọng tâm trí cô nấn ná trên vành môi cong như mật ngọt.

Nỗi khao khát được uống vể quuyến rũ ngọt ngào từ môi cô chế ngự anh. “Anh cứ nghĩ là em đang câu anh. Nhưng qua câu trả lời vừa rồi thì có vẻ không phải.”

“Cứ ôm khư khư cơn giận thì chỉ tổ phí thời gian thôi, anh không nghĩ vậy sao?” Đôi mắt màu ngọc lục bảo mơ màng nhìn anh. “Em thích yên bình hơn là cãi cọ.”

Anh ngồi xuống sàn cạnh cô, cầm lấy tay cô, lướt ngón cái của anh trên mấy ngón tay cô. “Ý nghĩ khôn ngoan đấy.” Anh nâng tay cô lên môi mình trước khi đặt trở lại trên đùi cô và buông ra rồi ngửa người tựa trên khuỷu tay mình.

Cái chạm tay của anh như có sức làm bùng nổ nguồn năng lượng trong cô. Cô đứng bật dậy. Dane định bắt chước Mariel nhưng bàn chân trần của cô giữa ngực anh ngăn anh lại. Anh có thể nhìn thấu suốt đôi mắt cô. Xanh thẳm, trực diện và khuấy động.

Cô ngọ nguậy mấy ngón chân trên áo anh. “Hãy yêu em mãi liệt đi anh. Ở đây, ngay lúc này.”

“Được rồi...” Anh chiêm ngưỡng dung nhan Mariel từ góc độ độc đáo này và trêu cô, “nhưng có vẻ lúc này em đang chiếm thể thượng phong cơ mà.” Anh gãi gãi móng tay vào đường cong gợi cảm của bàn chân cô.

Cô giật mạnh chân mình, thở mạnh khi những hạt mưa ấm nóng đầu tiên nhỏ xuống sàn. “Buồn chân quá.” Ngửa mặt lên trời, cô dang rộng đôi tay. “Tuyệt quá, trời mưa rồi.”

Mắt cô chạm phải mắt anh, toàn thân cô chùng chành như say rượu, dù anh biết chắc cô không say. Đôi tay anh tóm lấy hông cô, vừa đủ để cô khỏi gây vết thương tồi tệ lên anh và cũng đủ để giữ cô yên. “Anh bắt được em rồi.”

“Có chắc không?” Cô bắt chéo tay, ánh mắt cô thoáng lộ vẻ chẳng thể đoán biết được. Anh không chắc ai đang chiếm ngự cái gì hay ở đâu, chỉ có một điều anh nhận ra chân cô đã đặt lên phần sau lưng anh. “Có lẽ em vừa bắt được anh thì đúng hơn.”

Anh chụp mấy ngón tay quanh mắt cá chân cô. “Em có chắc không?”

Vẻ thận trọng lấp đầy khoảng lặng tiếp sau đó, như thể chính buổi đêm cũng đang giữ hơi thở của chính nó. Anh ngắm mây trời một lúc, những cụm mây hồng hồng như phản chiếu ánh đèn thành phố. Chớp nháy lên từ đằng xa, theo sau đó là những tiếng ùng oàng không ngớt của sấm.

Cô cũng nhìn về bầu trời đêm sẫm màu dần. “Chúng ta nên...”

“Ừ. Chúng ta nên làm thế. Nín giữ khoảnh khắc này. Thật chậm.”

Anh nắm chặt tay trên mắt cá chân cô, nhìn sâu vào ngọn lửa âm ỉ trong mắt cô. Đôi mắt sẫm lại, ánh chiếu cơn bão sắp đến. Hấy tóc qua vai, cô nhìn anh, ánh nhìn lấp lánh tràn sức sống.

“Mariel...” Mắt đông cứng lại, anh lần vuốt tay dọc làn da mịn, nhẵn.

Cô không cử động, cũng không phản ứng lại, nhưng cảm xúc khi ngắm đôi mắt cô sẫm đi trước sự ve vuốt của anh trong khi những hạt mưa mùa hè dịu nhẹ điểm trang mái tóc cô khôn giống bất cứ điều gì anh từng cảm nhận. Dù ham muốn thôi thúc anh, dồn dập như nhịp trống dồn qua huyết quản, anh vẫn khẳng khẳng theo đúng kế hoạch. Giữ. Cảm xúc. Thật chậm.

Lớp vải mang hơi nóng của làn da sượt qua lưng bàn tay anh khi anh mừng tượng đôi chân cô giống như kiểu một người mù học chữ Braille. Vết hõm dưới gối cô, cặp giò mềm mại

của cô.

Người cô bồng bồng run rẩy ham muốn. Những ngón tay anh cũng run lên khi chạm vào lớp vải ẩm ướt phủ trên đùi cô. Thận trọng, khao khát. Hai luồng cảm xúc xòe móng trước anh khi anh trượt một ngón tay bên dưới lớp rào chắn mỏng manh để lần tìm da thịt đàn bà trơn nhẵn.

Nhẫn. ẤM. Nóng...

Đờ người trong thoáng chốc, Mariel cảm thấy toàn thân thể mình như tê liệt hẳn. Nếu tương lai của nền hòa bình thế giới phụ thuộc vào nó, cô sẽ vẫn níu chặt lấy nơi này, mắt hòa lẫn ánh mắt Dane khi đắm chìm vào lạc thú đến mê mẩn từ những ngón tay anh. Dường như anh và cô chưa từng làm tình cùng nhau, dường như lần này hoàn toàn khác biệt. Bị trói chặt bởi những ham muốn dữ dội, cô hoảng sợ đến không thốt nên lời. Bất động. Lơ đãng.

Rồi tay anh đi đâu mất, cô càng hoảng sợ hơn. “Không. Em...”

“Ổn rồi, Ông Chúa.”

“Em biết. Em biết là ổn mà.” Cô thở hắt ra, hai tay luồn qua mái tóc ẩm ướt trong khi cố chống lại cơn thủy triều đang nhấn nhe nhẵn chìm cô. “Giờ anh đã về, và em cũng đang ở đây, dù mọi thứ diễn ra chậm rãi và giản đơn, em vẫn thấy sợ hãi. Bởi vì anh.”

Cảm thấy choáng váng, cô nhìn xuống bờ vai trước đây từng quàng tay với tình bạn bè thân ái, ánh mắt màu xám thân thuộc với cô từ thuở ấu thơ. Chỉ khác là bờ vai đó bây giờ vững chãi hơn, đôi mắt đó giờ tỏa ra khỏi ham muốn. “Đã hơn một tuần trôi qua, vậy mà em vẫn chẳng thể làm rõ được điều gì.”

“Đừng cố. Đừng suy nghĩ nhiều như thế.” Giọng anh nhẹ bằng khi anh chạm lòng bàn tay vào hõm sau đầu gối cô, nhưng cô cảm nhận được vẻ căng thẳng dội qua người anh như có dòng điện hạ thế. “Lại gần anh nào.”

Thật dễ, bởi chân cô cũng như các bộ phận khác trên thân thể cô đều tan chảy ra. Dễ dàng đổ xuống, như không xương chống đỡ, trên người anh, để áp môi cô vào môi anh và uống say mê làn môi anh. Thật chậm. Anh nếm vị quả mọng và bia, vị của đêm và đàn bà.

Cô ngẩng đầu nhìn anh đắm đuối. Và say mê. Vò những ngón tay cử động liên hồi trên mái tóc hơi dài của anh, vén gọn tóc khỏi mặt anh, ra sau tai anh, hít hà mùi hương cơ thể anh trong bầu không khí nặng trĩu hơi ẩm. Cô đưa tay lên làn mi anh, chạm vào một hạt mưa đọng lại như pha lê.

Những ngón tay anh dò dẫm thoáng chốc dưới những lọn tóc cô, khóa kéo hạ dần, để lộ làn

da bồn chồn trong làn mưa tươi mới. Anh lần cởi áo cô, cô nâng tay giúp anh, từng khoảnh khắc, từng thớ vải di chuyển trên da thịt, để da chạm vào da, huyền ảo như vẻ dịu nhẹ của đêm, cho đến khi cô chỉ còn bộ quần áo chip màu ngà trên người.

Anh lật cô nằm cạnh anh rồi tựa người trên khuỷu tay. Ánh sáng từ hồ bơi hắt lên, tóc anh ánh lên màu bạc mờ mờ như mưa như sương. Ánh mắt anh thư thái nhìn nhưng cũng đủ thiêu đốt toàn thân cô – cô có thể cảm nhận hơi ấm trên da mình như đang bốc hơi và không thể ngăn mình thoát ra hơi thở khoái cảm.

“Anh, bây giờ đi,” là tất cả những gì cô có thể thốt thành lời.

Anh lắc đầu, mắt anh mờ lên ánh tối tăm. “Em đẩy mọi thứ theo tốc độ ánh sáng mất rồi. Không phải đêm nay chứ.”

Anh vuốt má cô bằng mấy khớp ngón tay, chỉ đủ chạm nhẹ.

Và cô gần như quên thở

Quên đi hết thấy mọi thứ, ngoài xúc cảm anh hứa hẹn.

Chậm rãi. Anh đã giữ đúng lời mình. Một bàn tay anh ôm lấy bầu vú cô, tỉ mỉ mân mê đầu nhũ hoa bằng ngón trỏ và ngón cái, rồi vùi vào làn môi ấm nóng ẩm ướt của anh mà bú mút, làm lan tỏa xúc cảm mạnh mẽ. Một lần nữa, anh quay sang phía bên kia ngực cô.

Chậm rãi. Lòng bàn tay anh, nóng và nặng trĩu, rời ngực cô, trượt dọc xuống bụng, lần xuống cạp quần cô.

Biếng lười. Cảm giác dâng trào khi tay anh tìm đến vùng ẩm ướt của cô. Sâu hơn, cho đến khi cô khe khẽ gọi tên anh, âm thanh rỉ qua cổ họng khởi nguồn từ một góc nào đó sâu thẳm trong cô.

Không thể cưỡng lại mình, cô đẩy chân cong người trong tay anh, đầy thôi thúc, đau đớn. Đầy ham muốn. Cô chưa từng có cảm giác này với người đàn ông khác. “Dane... Em...”

“Suyt...” Anh cọ môi mình vào môi cô, chặn những lời cô sắp nói ra, rồi chăm chú nhìn cô.

Khuôn mặt anh bị bóng tối che phủ một phần, tóc anh vẫn ánh lên màu bạc như sương ẩm ướt, nhưng đôi mắt anh... Đôi mắt gần như lạnh lẽo – không giống nụ hôn của anh – và trực diện. “Em chỉ cần nằm yên và yên lặng.”

“Nhưng em...”

Anh hôn cô lần nữa, chậm rãi uống những từ ngữ khỏi làn môi cô, theo cách anh nhắm nháp cốc rượu vang hiểm, cho đến khi cô chẳng thể nhớ nổi một điều gì.

Khi anh rời môi cô để thám hiểm xuống cổ họng. Qua mạch cổ cô, cô dường như không thở nổi. Khi anh chuyển hướng, lưỡi anh đào sâu vào rốn cô, cô không thể cử động nổi. Khi anh chậm rãi lượn lờ quanh bụng cô cho đến mép quần chip, cô chẳng thể nghĩ ngợi gì...

Anh gạt đi lớp da ten dính sát vào người cô, vết chai ở gốc ngón tay anh kích thích làn da cô khi tay anh dạo dọc xuống đùi, xuống bắp chân cô, cho đến khi anh cởi bỏ hoàn toàn lớp quần áo trên người cô.

Và, ừ... À... Đúng... Đôi môi anh nóng rẫy trên lớp da mát lạnh của cô khi anh rẽ đôi chân để bắt đầu do thám bằng lưỡi. Đôi tay cô vờ vờ nắm tóc Dane, cô đã bập bênh đến đâu đó giữa thiên đường và buổi rạng đông.

Bầu không khí âm âm của đêm điểm lên làn da cô những hạt mưa và mồ hôi, trong khi bầu trời náo động không nháy lên sấm sét. Dồn dập, đều đặn, sôi sục, khởi tạo và đốt cháy. Cảm giác khoái lạc dâng lên đỉnh điểm rồi âm vang trong cô.

Cô rướn người đón anh, lửa nồng nhiệt run rẩy xuyên qua người cô, thanh âm ban sơ thoát ra từ cổ họng cô, xé tan thành bản không khí oi bức ngột ngạt.

Nhưng anh không để cô có thời gian hạ xuống. Trước khi cô kịp hít thở, anh dẫn dắt bàn tay mình trong khi môi anh tiếp tục mãnh liệt, không ngừng đẩy cô lên cao hơn, xa hơn, nhanh hơn. Thở hổn hển, cô tiếp tục trượt vào rìa nóng ẩm lần nữa. Cô nhắm mắt rung lên.

Dần dần cô mới nhận ra rằng cảm giác nhột nhạt trên bụng cô chắc chắn do Dane tạo ra. Cô mở mắt, thấy anh mệt lử. “Ôi chao.” Phổi cô dường như chẳng tìm được chút khí để thở, tưởng như lúc này cô chẳng thể thốt ra nhiều từ liên tiếp được.

“Xúc cảm trong anh đúng hoàn toàn.” Giọng anh khàn khàn khi anh ngồi dậy, mở khóa thắt lưng.

Cô cười yếu ớt, cố tìm lấy hơi thở khi cựa người, bên dưới anh, cho đến khi cảm thấy lớp vải bó động dậy, thân dưới của anh ngẩng dậy chạm vào làn da nhạy cảm của cô. Những chiếc cúc bật ra khi cô ngẩng lên, lần cởi áo anh, sờ bàn tay trên thịt da chắc lắn nhiều lông của anh.

Anh nắm lấy mấy ngón tay cô. “Chậm thôi, em nhớ chứ?”

“Em nhớ. Nhưng sẽ rất nhanh.” Chậm chưa bao giờ có mặt trong kho từ của cô. Nhưng cô nằm ngửa khi anh giật mạnh chiếc áo gần như đứt hết cúc, quăng nó sang bên. Anh đứng lên cởi luôn quần bò và quần chip.

Và... Cô đã từng ngắm anh khỏa thân, nhưng hầu như chỉ trong khi đắm chìm vào đam mê. Giờ đây... Người ta có thể nói gì về sự hoàn hảo đây? Từng tế bào nữ tính trong cô như đảo lộn, dịu xuống cầu xin tạo vật tuyệt vời của nam tính; mạch của cô, vốn chỉ đập đều đều, bỗng tăng vọt gấp đôi nhịp thường.

Dane. Trần truồng. Quyến rũ, có thể chạm tới, trong tầm tay với của cô.

Anh hạ người xuống sàn bằng một cử chỉ nhẹ nhàng khiến hơi thở còn sót lại như trốn khỏi phổi cô, lăn cô bên dưới anh, vồ vập lấy cô.

“Nhiều người muốn được yêu đến nghẹt thở,” Mariel thì thầm, cố với lấy ít không khí và khoảng không. “Em không nằm trong số họ đâu.”

“Ngừng phàn nàn đi nào.” Nhưng anh dồn trọng lượng của mình qua khuỷu tay, thả lỏng cạnh cô, thân hình anh cuộn cuộn cơ và săn chắc. Ngực anh chạm ngực cô khi anh đổ dành cô bằng những nụ hôn nhẹ nhàng phớt trên mặt, trên cổ, trên tai cô, khi anh thần thì, “Chúng mình sẽ nhắc đến sở thích vào lúc khác nhé.”

Anh đẩy môi mình vào môi cô, nụ hôn từ trêu đùa chuyển thành mê đắm, trước khi cô kịp phản ứng. Dòng suối xúc cảm chảy ào lên khắp làn da cô khi những ngón tay anh mân mê đôi lông mày cô, bầu má cô, chiếc cằm cô. Lưỡi anh chìm sâu, đổ dành cô cùng tham gia cuộc vui của nhục cảm mà cô chẳng thể nào kháng cự.

Cô để những ngón tay mình thỏa thuê tìm kiếm anh. Anh sức tĩnh trong tay cô, ngừng hôn cô mà ngả người lui nhìn đắm đuối vào mắt. Họ giữ cùng nhau khoảnh khắc vĩnh cửu ấy, ánh nhìn như đông lại khi những ngón tay cô chậm rãi lần dò từ trên xuống rồi từ dưới lên. Cô ve vuốt giọt ẩm ướt tìm thấy ở đó trước khi dìu dắt anh vào trong cô.

Không một lời. Giữa đêm sâu, với một người hiểu cô còn rõ hơn những gì cô biết về chính mình, lời lẽ là không cần thiết. Thời gian cũng chẳng đáng bàn. Ánh mắt họ hòa vào nhau. Cô hiểu thấu anh, thương tổn của anh, nỗi sợ của anh, ước muốn của anh. Cũng giống như cô biết anh hiểu rõ về cô.

Mưa gần như ngừng hẳn, không khí chỉ còn vương lại mùi cây ẩm ướt và tàn dư hơi nóng của ngày. Cô nghe thấy tiếng những hạt nước long bong chảy xuống khỏi mặt lá từ cây gần đó. Một mảng trời lộ ra qua những đám mây, ánh trăng lẩn khuất đâu đó dát bạc lóng lánh.

Giờ đây có một luồng nhiệt khác cuốn vào cô, khi anh đẩy sát vào trong cô. Xúc cảm tuyệt hảo chậm dâng rồi ào ạt cuốn lấy cô. Tiếng rên khe khẽ thoát ra từ họng cô. Bay bổng đến thiên đường.

Càng lúc càng nhanh hơn, anh đẩy cô lên cao vút. Cô thúc giục anh bằng ngón tay, bằng răng, bằng môi, bằng lưỡi, để anh theo cô.

Cô và anh thở cùng nhịp, nhu cầu của cô khớp với nhu cầu của anh, dường như thân thể họ đang uyển chuyển bước theo vũ điệu thần tiên. Như một cơn bão tuyệt hảo, anh cuốn cả hai vào dòng thác xúc cảm, cho đến khi cùng đắm đuối nói tí tấp xa bờ.

Dane thở hổn hển – có lẽ cô cũng thế; cô không biết chắc – rồi ngã xuống người cô. Mắt anh và mắt cô gặp nhau, làn môi khép lại, hơi thở quyện lẫn vào nhau. Trái tim anh đập liên hồi như trống trận trên ngực cô.

Khi anh xoay người kéo sức nặng cơ thể mình khỏi cô, cô níu anh bằng chút sức lực còn sót lại. “Anh đừng đi.”

“Anh sẽ không đi đâu.”

Mái tóc mềm của anh chạm vào da cô khi anh mơ hồ mỉm cười với cô. “Anh nghĩ chúng mình nên vào trong tìm chỗ tiện nghi hơn. Có lẽ cần phải ngủ một chút.”

“Được rồi.”

Nhỏm người dậy, anh xốc cô vào vòng tay mình rồi hướng về phía cửa. Cô quàng tay bám vào cổ anh khi anh bước lên cầu thang, nhẹ như bay. Chỉ lần này cô mới hài lòng để anh đóng vai anh hùng.

Lớp khăn trải giường nhẵn mịn và mát lạnh đỡ dành cô vào giấc ngủ. Tựa má vào chiếc gối vững vàng là khuôn ngực rộng của anh, cô hít hà mùi cơ thể anh, lắng nghe tim anh dần trở lại nhịp đập bình thường. Nghe hơi thở anh đều đặn dần và biết anh đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Anh ngủ dễ dàng quá, cô nghĩ. Có lẽ lúc nào anh cũng đã dễ dàng ngủ khi có phụ nữ lạ bên cạnh. Hà có gì lại khác với cô chứ?

Bởi vì anh từng bảo với cô rằng anh chưa bao giờ mang phụ nữ về đây ngủ.

Cô ngẩng đầu ngắm anh, trái tim cô giật thót. Trông anh giống hệt cậu bé trước đây cô từng biết, vô tư và dịu dàng. Cố không làm anh tỉnh giấc, cô hôn lên. Ngón tay mình rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi anh.

Đã bao giờ cô cảm nhận được sự thỏa mãn như thế này? Thật dễ dàng có câu trả lời. Chưa bao giờ. Có lẽ bởi vì trước đây cô chưa làm tình trọn vẹn như vậy. Cả thể xác, tâm trí lẫn trái tim.

Nhưng nỗi sợ len lén bước vào trạng thái thỏa mãn mờ mờ của cô. Nếu cô không hết sức cẩn trọng thì trái tim cô sẽ lại là người thua cuộc. Thời tuyệt đỉnh. Cô sẽ không để bất kỳ ai làm cô tổn thương nữa. Không phải Dane, không ai khác.

Cô sẽ không để những cảm xúc ngoài tầm kiểm soát và những giấc mơ quá khứ phủ mờ lên cái vốn được coi là thỏa thuận thực tế giữa anh và cô.

Nhưng cô đã để cho anh cuốn cô vào trong vòng nguy hiểm khi mang cô về phòng cô. Cô nên về phòng mình. Ngay lập tức. Thận trọng trượt khỏi người anh, cô lăn về phía mép giường, nhắm mắt xua đi hình ảnh chiếc áo ngủ của anh còn treo trên giá sau cửa.

Không hiểu sao cô ngủ thiếp đi, bởi vì khi cô giật mình thức dậy, ánh mặt trời hồng sắc ngọc trai của buổi rạng đông đã đẩy đêm tối đi. Thân thể Dane nằm xoài bên cô, một bàn tay anh đặt trên ngực cô. Những phần da thịt chạm nhau giữa anh và cô đều ẩm mồ hôi. Cả anh và cô thậm chí chẳng nghĩ đến chuyện bật điều hòa lên, chiếc chăn không khí cũng đủ làm cả hai sống nước.

Giờ thì đã quá trễ để trở về giường của cô rồi.

Cảm giác chộn rộn mờ mờ trong bụng cô thốt lên rồi lan rộng ra, bầu ngực cô cương lên. Bàn tay to lớn ôm trùm một bên ngực rõ ràng đã cảm nhận được nên dùng ngón tay mát xa nhẹ nhàng đầu nhũ hoa.

“Em dậy rồi à.” Tay anh trượt xuống thấp hơn – chậm rãi, biếng lười kéo cô áp vào người anh.

“Ừ... ừm...” Hơi nóng dồn sát lên da cô, hơi thở cô như ngừng lại khi anh ve vuốt chân cô, đẩy ngón tay dọc người cô. Toàn thân cô căng lên rộn ràng.

“Chào em ngày mới.” Đôi mắt anh hăng còn ngái ngủ mỉm cười với cô.

Anh làm lại lần nữa, đẩy cô lên cao. Đưa cô sát ranh giới. Và cô phải thừa nhận cô thích được như thế - nhất là khi ngón tay cái của anh vào cuộc... Thậm chí cô còn có ý định đè anh nắn nã lâu hơn nữa...

Nhưng cô đã có ý tưởng riêng...

Xoay người, cô ngồi dậy, vươn lên trên anh cho đến khi ngồi giạng hẳn trên người anh. Cô thấy anh nháy mắt, cô ngấm xương quai hàm anh động đậy khi cô điều khiển anh từ bên trên. Mắt anh giờ đã hể hản về ngái ngủ. Đôi mắt mở to, mờ đi và dồn hết tâm trí vào cô.

“Em cũng muốn nói lời chào buổi sáng với anh,” cô lên tiếng. Rồi trượt dọc thân lên anh với

cử động chậm rãi, đều đặn. “Giờ anh chú ý nhé. Đến lượt em.”

Sáng hôm đó, Dane phải lên phương bắc. Không muốn tỏ ra quá quyến luyến hay ủy mị, Mariel sắp xếp để chắc chắn khi cô rời nhà đến văn phòng cũng vừa khít thời gian anh đi. Tất nhiên cô đã tạm biệt anh bằng một nụ hôn dài thật dài.

Vài ngày tiếp theo, cô quay cuồng với hàng loạt hoạt động, phỏng vấn các thợ may tiềm năng, phác thảo các mẫu mới, chuẩn bị hàng.

Anh gọi về cho cô mỗi tối. Cô nhớ anh. Cô cố gắng xua đi nỗi nhớ, vì sớm hay muộn rồi anh cũng sẽ ngừng ra. Cô biết điều đó. Bởi vậy cô chỉ chú tâm vào công việc. Con đường thành công đã hiển hiện rõ ràng, cô đã gần như có thể cảm nhận được nó.

Chỉ trừ khi...

Một sớm nọ, thay vì ngồi viết ra danh sách đặt trước cho khi hàng của mình, cô buộc bản thân phải đương đầu với điều không thể và hẹn gặp bác sĩ gia đình. Cô đã uống hết vỉ thuốc tránh thai hàng ngày của mình. Kỳ nguyệt san của cô đã trễ đến gần hai tuần nay. Cô không muốn uống tiếp vỉ mới cho đến khi biết được rõ ràng lý do trễ kinh.

Bác sĩ Judy giải thích, “Nếu cháu không bỏ sót viên thuốc nào, không nôn sau khi uống hoặc dùng các thuốc khác thì có lẽ cháu đang mang thai, Mariel ạ.”

Mariel cắn môi khi nhìn người phụ nữ lớn tuổi đã săn sóc sức khỏe cô từ thuở bé, cô cảm thấy quay cuồng. Cô đã đọc hướng dẫn sử dụng đi kèm vỉ thuốc. Cô nhớ kỹ lời chỉ dẫn... Thế mà giờ đây... Bây giờ đã muộn mất rồi. Quá muộn rồi. “Cháu bị say máy bay trên chuyến bay về Úc. Không hiểu sao cháu tính nhầm múi giờ, chắc thế nên cháu đã để lỡ mất một viên...”

Bác sĩ Judy viết vài dòng vào hồ sơ bệnh án của Mariel, rồi mỉm cười với cô qua mắt kính không vành, ánh nhìn như của một người bà khiến Mariel muốn sà vào lòng bà mà khóc như khi cô mới lên năm và bị khâu mấy mũi ở đầu gối.

“Nếu như thế,” bà nói, “sao chúng ta không thử xét nghiệm máu?”

Có thai.

Mariel lặn xuống từ mép hồ bơi nhà Dane, sải tay mạnh liên tục trong làn nước trong xanh.

Có thai. Cô tăng tốc như thể làm thế là dứt bỏ được vấn đề rắc rối của mình.

Bác sĩ Judy đã bảo đảm kết quả đúng hoàn toàn và vạch ra những bước tiếp theo mà Mariel cần tuân thủ. Chon bệnh viện, các lớp học tiền sản, bổ sung vitamin. Bà đã chỉ cho cô vào vài trang web có hình bào thai ngay từ tuần đầu tiên. Ai mà hình dung ra được chứ?

Ngoại trừ một điều Mariel hầu như không nhớ nổi hình ảnh đó. Con chết lặng đã xâm chiếm thân thể cô hoàn toàn, cô đã đặt chế độ lái tự động và tự hỏi không hiểu cách nào có thể đi từ thị trấn đồi Stirling về đến thành phố mà không gây tai nạn. Giờ đây, được làn nước mát lành mơn trớn khắp da thịt, cơn choáng váng mờ dần, chỉ có hiện thực nghiệt ngã từ từ kéo đến.

Búng người, cô lộn ngược trở ra giữa hồ bơi, chú tâm nhìn bầu trời không một gợn mây chờn vờn trên cao, giữ tâm trí mình vào nhịp thở, vào những sải bơi.

Không chú ý đến phần giữa bụng mình đột nhiên có những nhịp đập của riêng nó. Cô không thể nghĩ về một đứa con... Ôi, Chúa ơi, cô sắp có con. Con của Dane.

"Dane," cô lẩm bẩm. Người đàn ông không hề muốn lập gia đình, không hề muốn có con.

Người cô đã yêu.

Trở người, cô lặn sâu xuống, lắng nghe tiếng bóng nước sung sức băng qua tai, cổ bật ra luồng xúc cảm của mình. Cô biết mọi việc sắp đổi khác trầm trọng đến mức nào.

Lúc này Dane đang ngốc nghếch đến sung sướng, có lẽ anh sẽ còn ở lại thêm vài ngày nữa. Cô sẽ chẳng thể nào kể cho anh nghe bí mật quan trọng khủng khiếp ấy qua điện thoại. Cô tự hỏi bao lâu nữa thì cô sẽ rơi vào trạng thái bị phốt lờ. Có thể cô sẽ hoãn bình được lâu hơn trong khi tìm được cách tốt nhất để thông báo cho anh.

Nhưng một bí mật như thế sẽ chẳng thể giữ được lâu trong vòng bí mật.

Cuối cùng, mệt lử, cô rảy nước khỏi mặt khi ra khỏi mặt nước và leo lên sàn. Cô lắc đầu, nước bắn tung tóe, rồi lấy khăn tắm lau khô tóc trước khi ngồi bên rìa hồ bơi.

Anh sẽ nghĩ cô cố tình bẫy anh, giống như người tình cũ của anh từng làm. Lúc đó anh định dùng biện pháp tránh thai nhưng cô bảo anh mình vẫn uống thuốc đều đặn. Có lẽ anh không nói rõ chuyện không muốn có con. Chưa từng.

Cô xác định rõ ràng cô không có ý ràng buộc anh vào bất cứ điều gì khiến cả hai thấy không thoải mái. Cũng như tất cả mọi người. Rồi sẽ chỉ có cơn giận, sự hối tiếc và cuối cùng là vẻ xa lạ. Không ai có quyền sinh đứa trẻ ra đời trong những điều kiện như thế. Khác với mọi người, Dane sẽ hiểu điều đó.

Cảm giác siêu thực bao trùm lấy cô khi cô với tay lấy một chiếc khăn tắm khác quấn quanh người mình rồi chậm chạp lê bước lên lầu ngâm mình thật lâu trong bồn nước tắm thoảng hương thường xanh. Cô vẫn chưa dò xét lại những cảm xúc của mình – phải nói là không thể. Cô cố tình không nhìn thân thể trần truồng của mình trong gương khi xả nước. Thiên chức làm mẹ trong cô chắc hẳn cố tình lẫn đâu mất, cũng có thể chỉ đơn giản đấy là sự chối bỏ hay ước muốn sinh tồn, bởi vì cô không thể chạm vào bụng của mình mà nghĩ đến điều kỳ diệu đang diễn ra trong đó.

Cô còn thêm hai ngày nữa để làm quen với thực tế này trước khi Dane về đến nhà.

Từ Alice Springs, Dane bấm điện thoại gọi về nhà và bật máy tính lên ngay khi vừa về đến phòng khách sạn. Một tuần qua, cuộc gọi lúc bảy giờ tối đã trở thành một thứ nghi thức. Anh và cô nói chuyện một lúc, nếu điều kiện cho phép sẽ bật máy tính lên, để hai người có thể nhìn thấy nhau trong khi tiếp tục buôn bán liên tu bất tận.

Cảm giác phấn chấn trong anh khi ngắm vẻ sinh động trên gương mặt cô lúc kể về những diễn biến khả quan trên con đường hiện thực hóa các mục tiêu của mình. Anh còn phấn chấn hơn khi biết mình giúp được ít nhiều cho cô.

Viễn cảnh buổi tối thôi thúc anh. Anh giải quyết việc thật nhanh gọn để có thể về nhà sớm hơn. Giờ này ngày mai, anh đã có thể bằng xương bằng thịt nói lời chào cô – điều ngạc nhiên mà anh muốn giữ kín đến phút chót.

Anh chưa từng được một người phụ nữ nào chờ đợi ở nhà. Một nụ cười he hé trên môi anh. Nhưng Mariel không phải là người thích chờ đợi.

Tối nay cô lâu trả lời máy hơn thường lệ. “A lô.”

Giọng của cô hỗn hển, quen thuộc và ngay lập tức dội vào tai anh, nhưng anh còn nhận ra điều gì đó khác lạ. Anh không thể gọi tên nó ra nhưng nó rờn rợn ở xương sống anh, dù đang ở trong phòng khách sạn. “Chào em, Ông Chúa.”

“Dane... Ôi... đã bảy giờ rồi sao?”

“Giọng em nghe như hết hơi thế. Em vừa ở đâu đấy?”

“Em ở... trong bể bơi.”

Anh gạt bỏ lời nói ngập ngừng lẫn hơi thở dồn dập của cô – cô vừa nói cô đang bơi đấy thôi.

“Em bật máy lên đi,” anh nói. “Anh muốn ngắm em.”

Lần này giọng cô lần chần thực. “Anh muốn em kéo cả vạt nước lên lâu sao?”

“Cũng đáng mà, anh hứa đấy.”

“Không phải tối nay,” cô nói. “Em cảm thấy không được khỏe lắm.”

Anh thở ra thật chậm rãi, cố nuốt nỗi thất vọng của mình.

“Ôi, có sao không em?”

“Hình như em bị nhiễm cúm hay sao ấy.”

“Vậy thì em nên nghỉ ngơi đi, trèo lên giường và đánh một giấc nào.”

“Em sắp đi ngủ giờ đây.”

Anh cau mày. Chưa đầy một phút trước cô còn nói cô mới bơi xong. Anh và cô chưa từng dối nhau điều gì. Ít nhất thì anh cũng chưa từng nói dối cô. Cả anh và cô đều cùng hứa hẹn sẽ luôn cởi mở và trung thực với nhau. Có điều gì thay đổi sao? “Em có chắc chỉ bị thế không?”

“Có, em chắc mà.”

“Thế thì đã đến lúc anh chúc em ngủ ngon và để cho em nghỉ ngơi rồi.”

“Được rồi. Chúc anh ngủ ngon.”

Qua cách cô ngưng cuộc gọi, anh có thể đoán chắc anh nghe âm thanh đầu đó ở cạnh chiếc giường, dù ở cách nửa chiều dài nước Úc này. Nếu cô đang ở trên giường thì sao? Có thứ gì đó bị nứt vỡ. Anh cảm nhận chính anh cũng bị nứt vỡ đâu đó.

Anh nằm thừ trên chiếc chăn vải cứng của khách sạn. Đúng, cô đang nằm trên giường, anh trấn an bản thân. Trên giường của anh. Không kể đêm cuối cùng chung giường hôm đó, ở nhà cô không ngủ cùng anh nữa, nhưng anh vẫn thấy cô ở đó, như thể anh đang nằm ngay bên cạnh

cô.

Mái tóc sẫm màu của cô với hương hoa dịu dịu xòe ra trên gối anh, cọ vào mũi anh. Ánh trăng tràn vào qua ô cửa sổ cao cao, dát ánh bạc lóng lánh lên thân thể gợi cảm của cô.

Nhưng cũng trong khung cảnh ánh trăng lung linh đó, anh thấy một giọt nước mắt trong suốt như pha lê lăn trên má cô.

Nụ cười của anh mờ dần.

Dane cảm ơn anh lái xe, vươn vai bước trên con đường mòn trong ánh chiều tà. Nhìn bề ngoài, căn nhà của anh vẫn hệt như trước đến nay.

Ái chà, nhưng bên trong lại có một cô nàng, thanh mảnh và mạnh mẽ, xinh đẹp và đôi khi xa cách mà anh chẳng thể đợi thêm phút nào để được gặp mặt.

Để lại đồng hành lý ngay sát cửa ra vào, anh bước quanh nhà, tìm những dấu vết chứng tỏ Mariel vẫn hiện diện nơi đây: túi xách của cô, một chiếc áo khoác của nhà thiết kế danh tiếng nào đó vắt vẻo trên thành ghế. Cô đã nấu món gì đó có các gia vị bột ớt, rau thìa là, rau mùi, hương thơm sục vào gợi nhắc anh nhớ đã hơn một tuần rồi anh không được ăn cơm nhà.

Những năm tháng trưởng thành, anh chưa từng về nhà với ai khác. Anh đã chắt vạt học được cách sống độc lập và tự lực hoàn toàn. Anh không cần bất cứ ai khác, anh tự thấy hài lòng một mình một bóng. Nhưng lần này... tất cả những gì anh có thể nghĩ được là cảm giác hài lòng. Có một người đang chờ anh, đó là điều hoàn toàn mới mẻ.

Anh ngừng lại bên ô cửa kính dẫn vào sân trong. Mariel đang mặc một bộ đồ bơi liền mảnh gợi cảm, nằm trên ghế tựa lát gỗ mỏng dưới tán ô, một tờ tạp chí đắp ngang trên mặt cô.

Tim anh thót lại. Không đau đớn, nhưng lạnh lẽo và hoàn toàn chắc chắn. Như thể trái tim biết được điều gì đó mà anh chẳng hay. Anh lại ngừng lại trong thoáng chốc. Liệu tâm trạng lạ lùng của cô đêm qua đã thay đổi?

Quá sức bồn chồn, anh tiến vào khoảng sân đầy nắng. Những làn hơi nóng bốc lên từ sàn, bọc anh trong mùi clo của nước và mùi gỗ dãi dầu mưa nắng.

Anh yên lặng nhón bước trên sàn, đến ngồi lên chiếc ghế tựa dưới bóng râm cạnh cô rồi lật tờ tạp chí ra khỏi mặt cô. “Cúc cu, ngạc nhiên chưa?”

Đôi mắt ngái ngủ chớp chớp trước anh. Anh ngấm nhìn những lớp cảm xúc nhấm nháy từ

đáy mắt trong như pha lê. Vui thích, rồi bối rối... lại có vẻ gì như thất vọng. Nhưng giọng của cô điềm tĩnh nói, “Hoặc là anh về sớm một ngày, hoặc là em đã ngủ ở đây lâu hơn dự định.”

Anh toét cười. “Anh đã sắp xếp việc để về sớm hơn.” Anh đặt tay lên bụng cô.

Đôi mắt cô lập tức đảo theo cái chạm tay của anh, nếu anh không hiểu rõ về Mariel, chắc anh phải thú nhận đã nhìn thấy tia hoảng sợ từ thẳm sâu mắt cô.

“Đêm qua anh lo cho em quá.” Đúng là đáng lo, anh nghĩ thế, khi cô thỉnh lình giật nảy người. Cơ bụng cô co lại dưới lòng bàn tay anh trước khi cô ngất người đặt chân lên sàn, đứng dậy đối diện anh. Anh cũng đứng dậy, cách cô có một bước chân.

“Không đáng lo đâu,” cô nói nhẹ nhàng, rồi quay đi, mỉm cười và xua xua mấy ngón tay được cắt giữa kỹ càng về phía anh với vẻ suồng sã. Quá suồng sã. “Em khỏe mà. Chỉ là em không muốn trò chuyện thôi.”

Người phụ nữ đứng trước mặt anh bây giờ không phải là cô nàng Mariel anh vẫn biết. Điều gì đã khiến có thay đổi? Có thứ gì như hoảng loạn xuyên qua toàn bộ thân thể anh. “Em có muốn giải thích tại sao không?”

Nheo nheo mắt, anh nhìn cho rõ dáng vẻ cô trong ánh mặt trời chói lóa. Nụ cười hơi xa cách đến hoàn hảo tạo nên thương hiệu của cô, nụ cười cô vẫn hằng cười trước cả thế giới. Không phải nụ cười anh muốn thấy. Khi ở đây một mình với cô. Khi anh là người tình của cô.

Anh muốn được ngắm nụ cười làm má cô hơi ửng ửng và đôi mắt cô lóng lánh như dát sao, ánh sáng dịu dàng từ đó phát ra tỏa ngập căn phòng. Nụ cười ngăn cản bước chân của toàn bộ thế giới còn lại và đưa anh vào vị trí trung tâm trong vũ trụ của riêng cô.

“Không có gì đặc biệt lắm đâu,” cô nói. “Cũng không phải bây giờ.”

Giọng cô trở nên khô khốc ở những từ cuối cùng trong khi cô vẫn mỉm cười, dấu không phải nụ cười anh muốn thấy. Anh coi đó như một lời mời gọi và tiến lại gần hơn, sẵn sàng tha thứ và quên đi nếu được trở lại với hương vị đôi môi cô.

Anh cố không muốn lý giải độ run rẩy mà anh cảm nhận trên đôi môi cô khi anh hôn lên đó. Anh dỗ dành cô nhẹ nhàng, xoa xoa cổ cô, nâng cằm cô dịu dàng khi anh cảm thấy xương sống cô như giãn ra, cô thể cô mềm lại. Đôi tay cô choàng qua vai anh, bám vào cổ anh như một dải dây mềm mại.

Cảm giác thỏa mãn nảy nở trong anh khi ham muốn trào dâng. Anh có thể dỗ dành cô bằng nụ hôn quyến rũ. Chẳng phải cô đang ở đây cùng anh sao? Luôn luôn là như vậy?

Anh ôm riết cô khi xúc cảm mãnh liệt dần, bộ đồ bơi ướt nhẹ và mát lạnh của cô dính sát vào vật trước áo phông của anh, đôi tay anh ngứa râm ran khi nghĩ da cô sẽ cảm nhận được gì nếu anh lột bỏ lớp vải khỏi người cô.

Cô lặng đi trước đôi môi anh, quên bẵng đi những muộn phiền đang quấy quả khi cô đắm mình trong nụ hôn, cong người về phía anh, anh choàng một tay sau lưng cô để đỡ lấy.

Mọi thứ dường như trôi vào quên lãng khi anh nhắc môi mình khỏi môi cô mà khám phá những đường cong nhắn mịn trên mặt cô. Má cô, mắt cô, đôi lông mày, phần hàm cô. Mái tóc xoắn màu gỗ mun của cô rũ ướt át lên cằm tay cô; những ngón tay cô bấu nhẹ vào cổ anh.

Đây, đây mới đúng là về nhà. Trong khi vẫn còn đứng được, anh cúi xuống, một tay đưa ra sau gối cô, bế bổng cô lên trong vòng tay tiến về phía cửa.

Đôi mắt dịu dàng của cô đột ngột mở to.

“Thư giãn nào,” anh nói rồi hôn lên chân mày cô khi đến bên cầu thang. “Anh đã quyết định từ giờ trở đi, bế em lên lầu là việc của anh trong lịch trình hàng ngày.”

Trái tim Mariel xao động. Sẽ không còn được như thế khi anh biết cô sắp nói cho anh nghe điều gì.

Ánh mắt cứng cỏi của anh nhìn vào mắt cô khi bước chân anh ngừng nơi cầu thang. “Có chuyện gì vậy em?”

“Người em bốc mùi clo,” cô thì thầm. “Tóc em vẫn ướt nhem.”

“Em nghĩ anh lấy làm phiền sao?”

“Em đoán là không...” Yếu ớt trước ham muốn, bất lực không thể chống cự những điều sắp đến, cô thả lỏng để anh bế lên cầu thang lần nữa – như một nàng Scarlett O’ Hara thời hiện đại.

Bởi vì cô biết đây sẽ là lần cuối cùng.

Lần cuối cùng trải nghiệm cảm giác được làm tình cùng Dane.

Hơi nóng rực rỡ của ngày ánh chiếu trên những mảng tường màu ngà khi anh đặt cô xuống giường anh.

Lột phẳng chiếc áo phông qua đầu, anh lộ ngực trần chỉ trong vòng vài giây trước khi lên giường. Cô chưa bao giờ thấy anh trần đầy xúc cảm như thế khi anh cởi dây áo bơi ở vai cô.

Ngực cô chất đầy khao khát và làn nước ẩm càng căng tràn khi anh cởi hoàn toàn lớp vải trên người cô.

Rồi anh ve vuốt từ đùi xuống đầu gối, xuống mắt cá. Anh vươn người đón nét thanh xuân của bầu ngực. “Anh muốn nói là em đẹp lắm, nhưng chắc em đã nghe câu này đến mòn tai rồi.”

Mariel nghe thấy âm điệu hững hờ hơn là tán dương, tim cô thất lại. “Không được anh khen, chưa từng. Không phải theo cách này.”

Đôi mắt anh gặp mắt cô, một cái nhìn lâu thật lâu như muốn đóng đinh cô trong im lặng và trạng thái dồn nén bằng thép.

“Vì thế nên giờ anh cứ khen đi.” Giọng ôc chồm vẻ sốt ruột. Cô muốn nghe trực tiếp từ đôi môi Dane, dù chỉ một lần.

Đôi mắt anh hơi nheo lại trong thoáng chốc, vẻ mặt anh trở lại nghiêm trang lần nữa. “Chín mươi phần trăm sắc đẹp của em là bẩm sinh. Đó là điều những người đàn ông khác thấy khi họ nhìn em. Nhưng với anh, khi anh nói em đẹp, anh không chỉ muốn nhắc đến làn da mịn màng hay màu đôi mắt em. Còn có cả vẻ đẹp bên trong em nữa, Ong Chúa ạ, vẻ đẹp đó cũng cần được nhắc đến.”

Khi anh nói, bàn tay anh không ngừng xoa dịu da cô, chà chậm rãi bên dưới ngực cô, trên bụng cô.

Trên đũa con chưa chào đời của anh.

Nước mắt ứa ra trong tim cô. Cô những muốn lau chúng đi. Cô cảm thấy giọng Dane hôm nay có gì đó khác lạ. Cả trong mắt anh, trong nụ hôn của anh. Những ngày qua, suy nghĩ của cô đã sáng rõ hơn, dường như tấm rèm che nó đã được vén hẳn. Chẳng có gì to tát khi anh và cô tranh cãi hay không đồng thuận với nhau. Ai mà chả có những quan điểm khác biệt nói thành lời ầm ĩ. Ai đúng và ai nắm quyền kiểm soát?

Chẳng có gì quan trọng nữa.

Trong những hoàn cảnh khác nhau, cô đã hỏi anh xem anh có cảm nhận giống cô không, không cần phải do dự. Không gì khác, họ luôn tin tưởng và thành thực với nhau. Cùng với thời gian và lòng kiên nhẫn, có lẽ cô đã có tất cả, nhưng cô đã bất cẩn ném đi cơ hội của mình. Bởi vì Dane sẽ chẳng bao giờ nhân nhượng chuyện con cái.

Thế nên hãy cứ đón nhận khoảnh khắc này và người đàn ông này, cô tự nhủ. Đón nhận phần còn lại của đêm và biến nó trở nên đặc biệt. Đáng nhớ.

Cô có thể chết vì trái tim đau tan vỡ, nhưng trái tim anh làm bằng đá, cô từng nói với anh điều đó và anh chẳng buồn phủ nhận. Anh sẽ ổn thôi. Anh sẽ vượt qua cơn chấn động và giận dữ; anh và cô sẽ cùng giải quyết mọi chuyện, có thể sẽ vẫn là bạn với nhau như trước đến nay.

Những người bạn có đứa con chung. Cũng không đến nỗi không có lối thoát. Có thực thể không?

“Đáng lẽ anh không nên nói cho em biết,” anh lẩm bẩm với chất giọng trầm và khô; cô nhận ra tâm trí của mình đã lảng đãng hồi lâu. “Có vẻ như những lời đó khiến em buồn.”

Cô lắc đầu trên gối. “Yêu em đi,” cô thầm thì. “Không ai đến với em theo cách anh đã làm.”

Anh cúi đầu, chà môi mình lên môi cô. “Bởi vì không ai hiểu về em như cách anh hiểu.”

Cô muốn nói với anh rằng cô yêu anh, ngay ở đây, ngay lúc này, khi thời gian ngưng đọng với ánh sáng xác tín. Nhưng niềm tin duy nhất hiện hữu đêm nay là niềm tin của anh. Và điều bí mật chưa được hé lộ của cô đã chứng tỏ anh hoàn toàn sai lầm. Anh không biết về cô hoàn toàn như anh vẫn nghĩ. Mớ chỉ rối tội lỗi vây bám cô, nhưng khi anh bao bọc thân thể cô bằng thân mình, cô quàng tay đón lấy anh.

Tối nay sẽ là thời khắc của những đam mê ngọt ngào, của những dư âm lắng đọng, của những khoảnh khắc chậm rãi, của cảm giác da thịt gặp gỡ nhau. Cái chạm tay uể oải. Nụ hôn thật khẽ. Cô lặng lẽ kéo anh vào thế giới bên trong, trao cho anh trọn vẹn tình yêu của cô.

Mặt trời buổi chiều tà đỏ ối căn phòng, khiến làn da anh như nhuộm màu hồng. Đôi mắt anh sẫm tối, như đêm xâm chiếm toàn bộ ánh ngày yếu ớt, những sợi râu mọc lởm chởm trên mặt anh đổ bóng lên cằm. Đôi tay anh nắm lấy tay cô khi cô tìm lại hơi thở của mình.

Dane trở thành thực tại duy nhất hiện hữu trong căn phòng cô không nhìn rano1. Tiếng anh thì thầm, nhịp đập con tim anh hòa cùng nhịp tim cô. Mùi hương như men say của đàn ông. Người đàn ông này.

Cô níu chặt lấy thực tại đó, níu chặt lấy Dane, và trong những khoảnh khắc ngắn ngủi vô cùng quý giá, cô sống cuộc sống mà cô sắp bị chối bỏ.

Chương 12

Mariel thức dậy trước. Trời đã tối hẳn, ánh đèn nhấp nháy của thành phố hắt những vệt

sáng lòe mờ dọc tường. Tự giận mình ngủ thiếp đi mất, cô quay sang ngắm Dane. Cô đã muốn thức như thế mà suy nghĩ. Để nằm cạnh anh và nghe hơi thở đều đặn của anh trong khi sắp xếp những điều dự định nói với anh.

Dường như cảm nhận được cô tỉnh giấc, đôi mắt anh hé mở trong căn phòng tranh tối tranh sáng. “Em à.”

“Anh dậy rồi à.”

Anh quờ tay rồi ngừng lại. Sau đó kéo ra một bộ váy ngủ bằng lụa từ dưới người, sung sướng cầm đung đưa trước mặt cô. “Cái gì đây?”

“Ơ...” Mariel cảm thấy cả người mình chín lựng đi. “Em...”

Khỉ thật, cô không nghĩ anh trở về vào đêm nay, và giờ cái thú bí mật ngủ trên giường anh, cảm nhận anh thật gần đã bị phơi bày trước ánh nhìn chăm chú của Dane.

“Em nằm ngủ trên giường anh.” Đây không phải là một câu hỏi.

“Dạ. Như thế có phạm vào lỗi nào không anh?”

Anh hôn lên đầu mũi cô. “Anh nghĩ là không. Em đợi ở đấy nhé.” Anh trợn khỏi giường và biến mất ở cầu thang dẫn xuống lầu.

Anh đi chưa đầy một phút đã quay lại cùng một chiếc túi nhỏ. Anh bật đèn ngủ cạnh giường lên, phủ khắp căn phòng thứ ánh sáng dịu dịu. “Quà cho em từ Alice Springs đây.” Tấm đệm lún xuống khi anh trèo trờ lại giường với cô.

Những ngón tay run run, cô mở quà là một chiếc áo ngực màu đen gợi cảm và dây áo đi kèm. Tim cô đập rộn lên, rồi bất chợt chùng xuống khi chạm vào chất áo mỏng manh. Cô sẽ mặc chiếc áo này được bao lâu đây? “Cảm ơn anh, áo đẹp quá. Làm sao anh biết được cỡ áo mà mua vậy?”

Mắt anh long lanh, tay anh chạm một bên ngực cô. “Em nghĩ là đến giờ mà anh còn không rõ cỡ áo em sao?”

“Em đoán là anh biết thừa ý chứ. Kiểu áo rất đáng yêu.” Cũng may, anh không đề nghị cô thử. Cô đặt chiếc áo sang bên. Những ngón tay cô run rẩy nhiều hơn. “Dane...”

“Ơi?” Anh tiến lại gần hơn, mơn trớn vai cô. “Anh thấy đói quá. Em có đói không?”

Cô thở ra nhẹ nhõm một phần. Ít ra cũng còn nấn ná được thêm một lúc nữa. Cả cô và anh đều cần lấp đầy dạ dày trước khi cô chịu khuất phục và kể cho anh nghe. “Em sẽ dọn thịt băm pho mát và khoai tây chiên.”

Đôi lông mày anh nhướng lên. “Em muốn ăn đồ ăn nhanh sao? Trước đây em không bao giờ đụng đến món đó.”

“Có chứ. Chỉ là không thường xuyên.”

“Thế còn mùi thức ăn thơm nức anh ngửi thấy từ bếp ngay khi bước vào nhà thì sao?”

“Em không biết là anh về; chỗ đó chỉ đủ cho một người ăn thôi.”

“Anh và em ăn chung...”

“Cũng được. Nhưng anh sẽ vẫn thấy đói. Mà em thì lại chưa nấu cơm. Sẽ chỉ mất...”

“Được rồi, được rồi, anh hiểu ý em rồi. Nào mặc áo quần vào và chúng ta chuẩn bị gọi đồ ăn thôi.”

Dane muốn mang đồ ăn ra ngồi bên sông Torrens, nơi không khí mát mẻ hơn và ngắm nhìn ánh đèn phản chiếu trên mặt nước. Nhưng có vẻ Mariel chẳng thiết tha lắm, thế nên họ cùng ăn tối ở nhà, trên chiếc sofa đặt trước tivi.

Khi Dane đã giải quyết gọn ghẽ phần của mình và ăn thêm nửa chiếc bánh mà Mariel ăn dở, anh nhét chiếc hộp các tông vào trong túi, quẳng lên bàn. Anh xoay người một góc bốn mươi lăm độ để có thể nhìn cô trực diện. “Thôi nào, Mariel, có chuyện gì vậy?”

Cô cắn môi ngẩng mặt lên, hít một hơi dài. “Anh sẽ không thích chuyện em sắp kể đâu...”

Bụng anh thót lại, nhưng anh vẫn tỏ vẻ bình thản. “Nói anh nghe nào.”

Cô hít thêm một hơi nữa, như để lấy thêm tinh thần. “Em có thai rồi.”

Bộ não anh mất đến vài giây để xử lý thông tin cô vừa thông báo. Thêm một vài giây nữa lưỡi anh mới hoạt động mà thốt ra cái từ anh chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện trong cuộc sống anh và cô. Cuộc đời anh. “Có thai.”

Mắt anh mờ dần, âm thanh duy nhất anh nghe thấy là tiếng mòng mòng của không khí, như

thể không khí đã nhảy bổ vào họng anh trên đường tìm đến lá phổi đột ngột xẹp xuống. “Có thai.” Anh chớp chớp mắt xua đi nỗi hoang mang vừa vây phủ toàn thân và nhìn thấy Mariel, mặt trắng bệch, mắt mở trừng trừng, tổn thương quá mức, đôi tay cô dúm dỏ trên vạt áo.

“Đúng vậy.” Cô khẽ cắn môi dưới lần nữa. “Hôm qua em mới biết.”

Lý trí bắt đầu ngoi lên, cùng với ý nghĩ chối bỏ. “Sao lại thế được? Anh cứ nghĩ em đã uống thuốc rồi? Em đã bảo anh thế còn gì.” Anh nghe ra âm điệu kết tội trong giọng của chính mình.

Déjà vu1. Anh mừng tượng ra một phụ nữ khác, vào một khoảng thời gian khác. Mariel sắp đặt chuyện này chẳng? Anh rũ bỏ ý nghĩ đó ngay lập tức.

“Em đã uống thuốc...” cô chà xát cánh tay mình như đang lạnh. “Em định uống tiếp vỉ nữa nhưng em nhớ kỷ chu kỳ hàng tháng của em. Vì vậy em đến Stirling gặp bác sĩ Judy để hỏi ý kiến bà.”

Không thể ngồi tiếp được, anh bật dậy nhảy lùi lại. “Vậy ra đêm qua khi em nói đang bị nhiễm cúm chỉ là lời dối trá?”

“Em không thể thông báo tin này với anh qua điện thoại. Anh sẽ không muốn em kể anh nghe qua điện thoại. Thông tin quan trọng thế này phải được nói trực tiếp.”

Anh thừa nhận lời cô bằng cái gật đầu cứng nhắc. “Vậy, kế hoạch của em là gì nào?”

“Kế hoạch của em sao?” Cô nheo mắt. “Ôi chao, tuyệt lắm. Vậy ra có vẻ khi mọi thứ trở nên khó nhằn thì rốt cuộc anh lại là thứ đàn ông vô trách nhiệm điển hình đấy. Đứa bé này còn là con anh nữa, cho nên sẽ là kế hoạch của chúng ta. Dù anh có muốn hay không thì đây vẫn là chuyện của chúng ta.

“Em hiểu nhầm ý anh rồi. Anh đang cho em cơ hội lựa chọn. Tùy quyết định của em. Dù thế nào thì anh vẫn ủng hộ em hoàn toàn.”

Cô nhìn anh chằm chằm. “Anh... Anh...” Cô bật dậy khỏi sofa, khuôn mặt trắng bệch giận dữ tột độ, cô đứng trước anh, những ngón tay cô hết mở ra lại gập vào bên hông. “Nếu anh đang nghĩ điều em nghĩ anh đang nghĩ đến...”

“Em chẳng thể biết được anh đang nghĩ điều gì,” anh đáp trả lại. “Làm sao em biết được khi mà chính anh còn không biết anh đang nghĩ cái quái quỷ gì nữa?” Tại sao cô lại nhìn anh theo kiểu đó, đôi mắt cô ngân ngấn lệ và nổi trách cứ? “Ôi, không... Không, Mariel anh không có ý nói...”

Bất chợt có gì đó nhá lên trong anh – một tia chớp từ bầu trời, một cơn sóng thần, một cơn

cuồng phong, tất cả hòa làm một.

Con anh.

Một phần máu thịt anh.

Đang tượng hình trong Mariel.

Hóc môn adrenaline tăng vọt trong mạch máu anh, ào ạt như lửa trong từng đường gân thớ thịt. Tim anh gõ nhịp mạnh liên hồi đến độ anh nghĩ mình đang gặp vấn đề ở van tim.

Dường như tuân theo ý muốn độc lập của riêng chúng, đôi mắt anh len lén nhìn vào vùng bụng phẳng lý của Mariel. Ẩn dưới bộ váy ngắn màu hồng kẹo ngọt kia... con của anh.

Phần bản năng điên loạn trong anh muốn dứt xé lồng ngực mà hét lên đến tận cùng thế giới. Anh lê mắt quanh phòng rồi quay người chăm chăm hướng về ô cửa sổ tối màu bóng đêm mà chẳng nhìn thấy gì, tâm trí anh dồn dập bị viễn cảnh mình đang làm cái thứ quái quỷ gì thế này? Tấn công dữ dội.

Anh có thể cảm nhận được đôi mắt cô gieo trên lưng anh. Cô đã đợi chờ nhiều hơn ở anh, mong đợi nhiều hơn ở anh. Đáng ra cô nên trông đợi nhiều hơn nữa. “Anh phải suy nghĩ.” Vùi tay vào mái tóc rồi khóa tay sau đầu, anh chăm chú nhìn vào bóng đêm. “Anh cần phải để cho đầu óc mình thấm thấu dần việc này.”

Anh nghe tiếng sột soạt quay đi, bước chân nhẹ bằng trên sàn nhà bóng loáng. Có điều gì đó như cơn hoảng loạn kìm chặt người anh với ý nghĩ cô sẽ bỏ đi không một lời từ biệt, mà tệ hơn là anh chấp nhận để chuyện đó xảy ra.

“Mariel...” Anh sai bốn bước chóng vánh đến nắm lấy mấy ngón tay cô. Tay cô lạnh toát, xương ngón tay mỏng manh vô cùng. Anh miết ngón cái của mình dọc chúng rồi nhìn vào đôi mắt sáng quắc của cô. “Khi anh đưa ra lời đề nghị về thỏa thuận này, anh cứ nghĩ là sẽ giúp được em.”

Mariel thấy nỗi đau của anh hiện rõ trên từng nếp nhăn, từng múi cơ mặt, cảm thấy nó đang vang vọng trong chính trái tim cô. Cô biết anh đang choáng váng nặng. Biết anh còn lâu nữa mới hiểu hết toàn bộ tin cô vừa báo. Nhưng anh đã không nói với cô những lời cô muốn nghe. Chúng ta kết hôn nhé. Hay thậm chí Anh sẽ không bỏ rơi em hoặc Chúng ta sẽ cùng nhau nuôi dưỡng con. Mà việc gì anh phải nói thế chứ? Anh và cô chưa từng đồng ý về điều khoản này. Và giờ đây anh sắp rời bỏ không chỉ một mà là hai người.

Mím chặt môi vào nhau, cô gật đầu, không thể cất nên lời vì sợ mình sẽ òa khóc – cô không muốn mình thổn thức và để lộ cho anh thấy lúc này cô cần anh đến mức nào. Cô muốn đến

cháy lòng được anh kéo cô lại gần hơn, hôn cô và nói với cô rằng mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả.

Nhưng sẽ chẳng có gì ổn thỏa cả. Bởi vì cho dù anh và cô có gần gũi đến bao nhiêu chẳng nữa, cho dù cô yêu anh đến mức nào chẳng nữa, khi đến thời điểm ra quyết định có ý nghĩa vô cùng quan trọng, anh và cô hoàn toàn mâu thuẫn về quan điểm.

Anh nắm chặt tay cô thêm lần nữa, hôn nhẹ lên môi cô thì thầm. “Em đi ngủ đi. Giờ em cần phải chăm sóc bản thân nhiều hơn. Sáng mai anh sẽ gặp em.”

Nụ hôn của anh vẫn vậy, ngọt ngào đến mê đắm, lời của anh nghe vẫn chân thành như muôn thuở, nhưng có một vực thẳm vừa lộ ra giữa anh và cô, cô biết rồi đây quan hệ giữa anh và cô sẽ chẳng bao giờ trở lại như cũ được nữa.

Sáng hôm sau Dane rời khỏi nhà trước khi Mariel tỉnh giấc. Có lẽ anh đã mở cửa vào phòng xem cô ngủ yên chưa nhưng cô không nghe thấy. Cô cố tập trung hoàn toàn vào công việc. Cô cần phải tạo ra đôi chút thu nhập mới mong duy trì được khả năng độc lập của mình. Cô không biết được rồi đây mình sẽ chuyển đến sống ở đâu, Dane muốn gì ở cô – nếu có – bởi vậy cô chẳng thể đưa ra cho mình một dự định nào.

Anh vẫn hoàn toàn ủng hộ em. Những lời của anh. Nhưng cái sự hoàn toàn đó tồn tại trong giới hạn nào? Cô tự hỏi. Anh nói thế là có ý gì? Ủng hộ tài chính? Hay ủng hộ mặt tình cảm?

Dường như việc hé lộ cho anh bí mật cô đang mang thai đã làm bùng lên bản năng làm mẹ trong cô. Cô nghĩ về mẹ của Dane, người đã bỏ rơi anh. Chẳng lẽ bà không nhận ra tất cả những gì bà sẽ đánh mất?

Tất nhiên, Mariel chẳng hề do dự lấy một giây về việc nuôi nấng đứa con mình. Cô luôn ao ước có được những đứa con của mình, có một người đàn ông yêu cô cùng chia sẻ niềm vui với cô. Nhưng nếu cha đứa bé không thể ở cạnh, cũng chẳng sao. Cô vẫn còn có điều gọi nhớ về Dane để có thể yêu anh mãi mãi.

Mọi thứ đều treo lủng lẳng, như tình trạng chết lâm sàng. Cô ghét thế này, nhưng bản thân cô cũng giậm chân tại chỗ. Cô phải đợi. Có thể là đêm nay. Liệu anh có sang bảo cô anh đã quyết định rằng anh muốn thử gạt hái thành quả không?

Nhưng khi anh từ văn phòng về nhà đã là tám giờ tối, cô đã yên vị trên giường, cả thân thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi. Cô nghe tiếng bước chân của anh ngần ngại ngừng lại bên ngoài cửa phòng cô, rồi anh đi tiếp.

Không. Cô sẽ không chấp nhận để bản thân nhỏ nước mắt khóc cho người đàn ông cô yêu,

cô sẽ cất bước ra đi. Cô không cần phải đợi chờ anh ra quyết định nữa. Ít ra cô còn lòng tự tôn, cô sẽ không để mình trở thành nạn nhân lần nữa.

Trườn khỏi giường, cô mở cửa phòng. Ánh đèn từ phòng làm việc của anh hắt một vệt dài trên sàn gỗ bóng loáng của hành lang. Nhón từng bước chân một, cô tiến về phía phòng anh.

Điện thoại của anh dồn dập đổ chuông khi cô vừa tới cửa.

“Huntington nghe đây.” Yên lặng. “Đúng. Tôi định gọi lại cho anh. Có một...” – Anh quay đầu lại, vợ vẫn nhìn trần nhà. “Tối nay sao?” Từ phía dau anh, Mariel thấy anh xoa xoa thái dương. “Được rồi.” Anh nhìn đồng hồ. “Hai mươi phút nữa. Đừng lo. Tôi sẽ đến đó.”

Tiếng cọt két khe khẽ của ván sàn báo cho anh biết Mariel đang ở đó. Tay anh thành linh giật mạnh – dường như có vẻ đầy tội lỗi, cô nghĩ – rồi anh ngắt máy, nhét chiếc điện thoại vào túi. “Anh cứ nghĩ em đã ngủ. Anh không muốn đánh thức em.”

“Anh không phải đánh thức em. Em muốn nói chuyện.”

“Anh sẽ nói, nhưng anh xin lỗi, giờ không phải thời điểm thích hợp. Anh có việc rất gấp cần phải giải quyết.”

Cô cảm thấy miệng trở nên khô khốc, lưỡi dính chặt cứng đờ ở cuống họng, nhưng cô cố thốt lên mấy lời, “Bây giờ luôn sao? Có điều gì quan trọng hơn con của chúng ta sao?”

Dane đứng bất động, nhưng hình như có điều gì ánh lên sau ánh mắt bất động của anh. “Chúng ta sẽ nói chuyện. Chắc chắn là thế. Nhưng đây là công chuyện làm ăn. Một khách hàng.”

“Một khách hàng.”

“Đừng cư xử như thế này, Mariel.” Anh quay người tắt máy vi tính rồi lật nhanh một chồng giấy tờ xộc xệch. “Về vấn đề này em phải tin ở anh.”

Tin anh sao? Tin như cô từng tin Luc? Anh ta cũng từng có “cuộc hẹn công chuyện làm ăn.” Cô cố ngăn những giọt nước mắt của mình.

Anh đứng dậy, vẫn gập trong tay thứ giấy tờ gì đó vừa tìm kiếm. Anh bước về phía cô. Anh nâng cầm cô lên, giữ chặt nó bằng mấy ngón tay thật dịu dàng. “Em có tin anh không?”

Cô nghĩ về những người phụ nữ trong đời anh, về cuộc sống như dân chơi của anh. Cô nhớ về thời thơ ấu của anh và cô, nhớ về những bí mật sẻ chia cùng nhau, nhớ lại mấy tuần vừa qua gần bó cùng nhau ở đây, trong ngôi nhà của anh. Tranh cãi, yêu đương. Cô rất muốn tin tưởng anh.

Cô muốn tin anh biết bao nhiêu. Anh là cha của con cô; không gì có thể thay đổi thực tế đó. Anh và cô sẽ được gắn kết với nhau suốt phần đời còn lại của cuộc đời nhờ thực tế đó.

“Nào?” anh chờ đợi câu trả lời. Đôi mắt anh cuộn xoáy những dấu hiệu cảm xúc mà không tài nào giải mã được.

“Dane, nếu chúng ta không tin tưởng nhau thì sẽ chẳng có gì cả.” Cô không thể phủ nhận điều này. Cô không thể tước đi của anh cơ hội chứng tỏ sự thực kia. Nếu cô không làm thế, rốt cuộc sẽ chẳng có chút tương lai nào cho cả anh và cô cả.

Đôi vai anh thư thái hẳn đi khi một phần trạng thái căng thẳng bị xóa đi. “Em về giường đi. Cố mà ngủ một chút. Trông em có vẻ đói ngủ.” Nụ hôn anh đặt trên môi cô vô cùng ngọt ngào nhưng chóng vánh.

Có lẽ anh đã ra đi không một tiếng động hoặc cũng có lẽ cô ngủ say quá – dù cô chắc chắn rằng cô chẳng hề chợp được tí giấc ngủ nào – Mariel không hề nghe thấy tiếng anh về nhà.

Chú Thích:

1. Thuật ngữ do nhà nghiên cứu tâm linh học người Pháp, Émile Boirac (1851-1917) đưa ra trong cuốn *L'Avenir des sciences psychiques* (tạm dịch: Tương lai của ngành khoa học tâm linh). *Déjà vu*, nghĩa đen là “đã nhìn thấy,” dùng để chỉ ký ức ảo giác, tức cảm giác quen thuộc như đã từng thấy, từng trải nghiệm một môi trường, một khung cảnh mới chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Bản thân người mắc cảm thấy chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh xảy ra trước đây. *Déjà vu* có đặc tính “kỳ quái”, “lạ lẫm” và đầy “huyền bí”, diễn ra thường xuyên nhất trong các giấc mơ, cả trong hiện thực khi chắc chắn một hình ảnh “đã xảy ra” trong quá khứ...

Chương 13

Ngày tiếp theo mở màn chẳng khác gì ngày tù ngục, mỗi giờ trôi qua lại càng tồi tệ hơn. Mariel nghe tiếng gió sớm cuộn thổi ngay từ lúc rạng đông, làm xáo động cả hàng phi lao dọc đường. Từ ô cửa phòng ngủ của mình, cô có thể nhìn ngắm bầu trời chuyển sang sắc hồng mờ mờ, bởi những đám bụi ánh sáng mờ hồ của vầng trời đang dần nhô lên.

Một lúc sau Dane rời nhà. Cô đợi đến khi nghe tiếng xe anh khởi động máy mới xuống lầu. Cô cố ăn lấy tí chút nhưng chỉ ý nghĩ nhồi thứ gì đó vào dạ dày cũng đã khiến cô phát ốm. Mở màn cơn ốm ban sáng chẳng? Cô tự hỏi.

Bản tin thời tiết phát trên đài mới thực đáng sợ. Bốn mươi lăm độ, với những đợt gió mạnh liên hồi. Chương trình khuyên cư dân vùng trung du cần thận trọng với khả năng cháy rừng: hoặc là dời đi hoặc ở lại và luôn sẵn sàng ứng phó khi đám cháy diễn ra. Có lẽ hôm nay sẽ là ngày gọi nhớ đến Ngày Thứ Bảy Đen Tối¹, khoảng thời gian khủng khiếp thiêu đốt vùng Victoria ra tro.

Giữa sáng, điện thoại đổ chuông. “A, chào cháu Mariel,” giọng nói bồm chồm vang lên khi cô cầm lấy ống nghe. “Bác Daniel Huntington đây. Dane có đó không cháu?”

“Anh ấy không có ở đây, bác Daniel ạ. Bác đã thử gọi vào số di động hay số ở công ty chưa ạ?”

“Bác gọi mấy số đó chẳng thấy nó bắt máy.”

Âm điệu giọng của ông làm Mariel lo lắng khi cô lơ đãng xoa xoa cái bụng rỗng của mình. “Bác ổn chứ ạ? Bác có cần cháu giúp làm gì không?”

“Gió ở đây thổi mạnh khủng khiếp quá. Mariel, bác không thích nhìn trời kiểu này. Nhà cứ như sắp cháy đến nơi. Chỉ một mồi lửa nhỏ...”

Cô nhắm mắt và ước mình không phải đưa ra lời đề nghị này, nhưng... “Hay là hôm nay bác đến đây với cháu?”

Câu trả lời thẳng thừng của ông, “Bác sẽ không rời nhà đâu,” khiến cô càng lo lắng hơn.

“Bác Daniel, dù có gì đó cũng chỉ là một căn nhà. Vật chất có thể kiếm lại được. Quan trọng là bác được an toàn.”

“Đây là nhà của Dane, bác sẽ không để nó bị thiêu cháy đâu.”

Nhà của Dane là sao? Ông nói vậy là có ý gì? “Không phải lửa đã lan đến đâu đó rồi chứ bác?” Giữ máy bằng một tay, tay kia cô nhấp chuột vào mạng để xem có báo cáo cháy nào không.

“Không. Nhưng bác đang ở ngoài, thật tệ nếu bác không ngửi ra mùi khói.” Bất chợt có tiếng bước chân vang qua điện thoại, rồi ục ục một tiếng.

Mariel ép ống nghe sát vào tai mình hơn. “Bác còn đó không, bác Daniel?”

“Bác vẫn ở đây. Bác chỉ đang cố đóng... cánh cửa. Gió thổi điên cuồng quá. Với điều kiện thời tiết này, nếu lửa phát ra thì coi như xong.”

Mariel nhảy nhót môi mình, khổ sở vì cơn do dự. Ông đã hơn bảy mươi tuổi, lại đang ở một mình giữa vùng nguy hiểm được cảnh báo có cháy lớn trong ngày hôm nay. Có vẻ hơi thở của ông cũng đã vô cùng yếu ớt. Cô không thể để ông ở đó. Cô không thể.

“Bác Daniel, bác nghe cháu nói nhé. Giờ cháu lái xe đến nhà đón bác.”

“Không đâu, con gái. Bác không đi đâu cả.”

“Được rồi,” cô nói, giọng nhẹ nhàng và đầy an ủi. “Cháu sẽ đến giờ, lúc nào cháu đến bác cháu ta sẽ bàn tiếp nhé.”

Im lặng một chốc, rồi một tiếng thở dài nghe như nhẹ nhõm. “Cháu tốt quá, Mariel. Bác sẽ bắc ấm nước.”

Mariel ngắt máy. Tuyệt vời. Phi xe lên vùng đồi, chuyện trò với một ông già lúc nào cũng cứng đầu y hệt con trai mình, cho trôi qua cái ngày khủng khiếp!

Ông già đó là ông nội của con cô.

Nếu đó không phải là lý do thuyết phục thì cô không biết có gì đáng thuyết phục hơn.

Cô thử gọi cho Dane trước khi đi để báo cho anh việc mình sắp làm, nhưng máy ở văn phòng cứ đổ chuông dài, điện thoại di động của anh cũng tắt máy. Cô biết anh có cuộc hẹn ăn sáng sớm. Giờ quấy rầy anh cũng chẳng ích gì. Cô sẽ gọi lại cho anh khi đến nơi và kể cho anh biết mọi chuyện đang diễn ra.

Mười lăm phút sau cô đã bon bon trên đường.

Cáu tiết, Dane giận mạnh chân lên phanh xe. Hai bà già đi lướt trước nắp ca pô xe chậm chậm nhìn anh khi họ băng qua đường ngay trước công ty anh. “Cháu xin lỗi.” Anh nở nụ cười hối lỗi. Ít ra anh nghĩ môi anh cũng đã động đậy. Đôi môi có cảm giác như tê cứng. Hai người phụ nữ già cả tiếp tục giương mắt nhìn anh.

“Nếu mắt các bà mà cũng không được khép lại như mắt tôi mấy đêm rồi thì các bà cũng sẽ vừa đi vừa khò khò chứ hay ho gì,” Dane lẩm bẩm.

Anh đợi cho đến khi hai bà già tận hưởng khoảng thời gian thư thái của mình rồi đánh mắt tìm chỗ đỗ xe của mình, tắt động cơ và ngửa đầu tựa trên ghế. Cuộc gặp lúc bảy rưỡi sáng với một khách hàng mới đã kết thúc sớm, cho anh thêm chút ít thời giờ ngó qua văn phòng của mình trước khi đến gặp đối tác khác và nâng cấp hệ thống ở mạn đông thành phố.

Không xa đường cao tốc lắm, anh nghĩ. Lương tâm day dứt lên tiếng trong anh. Lương tâm, một phần từ rất khó chịu đối với anh. Nhưng sau đó anh sẽ tiện thể lái xe sang thăm bố mình, chỉ để chắc chắn ông vẫn ổn trong cái ngày thời tiết khủng khiếp thế này. Sẽ chẳng mất nhiều thời gian.

Không thấy xe Justin đâu cả, trợ lý chung của anh và Justin đi công tác đến tuần sau, vì thế, rèm cửa văn phòng khép lại trước cơn nóng, dây phòng làm việc khá mát mẻ và lờ mờ tối khi anh bước vào. Anh buông người trên chiếc ghế tựa bằng nhung sau bàn làm việc của mình, kiểm tra các tin nhắn trên điện thoại văn phòng lần máy di động của mình. Anh gọi lại ba cuộc, để lại một tin nhắn trả lời.

Xong xuôi, anh vắt chân lên bàn, mắt nhắm lại. Nhưng anh chẳng thể nào được thanh thản như mong muốn. Mariel. Tên cô lướt qua tâm trí anh như một làn nước trong trẻo mát lành. Đáng lẽ anh phải dành thời gian cho cô, nhưng không hiểu sao anh vẫn chẳng thể tìm được cách giải quyết vấn đề. Nỗi đau day dứt trong lồng ngực anh, ngược lên họng anh. Tệ hơn nữa, anh đã khiến cô thất vọng khi mà cô cần anh nhất.

“Ôi chào, ông bạn, cậu trông như xác thối thế này.”

Đôi mắt anh thỉnh thoảng mở ra trước giọng nói quen thuộc. Justin, vận chiếc áo sơ mi công sở trắng tinh và quần dài là lượt cẩn thận, lo lắng nhìn anh từ ngưỡng cửa. Anh chớp chớp vài lần rồi nhắm mắt lại. “Đi chỗ khác đi, Jus.”

“Không thể nào. Tớ là bạn cùng làm ăn với cậu đấy, ông bạn yêu quý ạ.”

Dane có thể nhận thất vể không hài lòng của bạn mình từ đầu kia căn phòng. Jus vẫn đứng đấy không chịu đi, Dane mở mắt. “Có chuyện gì à?”

“Đừng có bảo tớ là cậu định thử thuyết phục một khách hàng mới trong bộ cánh phong lù xì đó nhé.”

“Ờ. Tớ sẽ không bảo thế.”

“Thế còn cái vể ủ rũ nhàu nát trên mặt thì sao? Đầu tóc nữa – chẳng lẽ chưa đủ dài để cho cậu đi cắt à? Thêm tí chuyên nghiệp...”

“Nếu tớ cần có người phản nản nhắc nhở thì tớ sẽ lấy vợ,” anh cau có. Anh nhặt sợi dây

thun lên, kéo căng cho đến khi nó đứt phụt và bắn ngược vào các ngón tay anh. Anh cảm thấy thích thú với vết nhói trên da.

Justin bước ngay vào phòng, tựa một bên hông vào góc bàn làm việc của Dane. “Mariel có nhận ra cô ấy đang quăng mình vào cái mớ gì không?”

“Nếu cô ấy không thích vụ dàn xếp thì cô ấy sẽ được tự do ra đi. Thực ra giờ tớ nghĩ sớm muộn cô ấy cũng sẽ ra đi. Chắc chắn tớ sẽ thông báo cho cậu khi việc đó diễn ra, vì vậy cậu không cần phải lo lắng về cô ấy.” Anh tóm lấy sợi thun khác, nhắm lên chiếc cúp cao nhất trong chiếc tủ đựng tài liệu của anh và bắn. “Có lẽ đó sẽ là quyết định sáng suốt nhất trong đời cô ấy.”

“Dane ời là Dane.”

Dane nhìn bạn mình rồi quay đi trước vẻ trách cứ mà anh đọc được trong mắt Jus. “Cậu hiểu tớ mà. Cam kết lâu dài chưa bao giờ hợp với tớ cả.”

“Đến cả một thằng ngốc bị mù cũng nhận ra cậu yêu cô ấy. Chỉ cần cô ấy bước vào, cái vẻ thép lạnh lùng trong mắt cậu đã tan chảy ra rồi. Có chuyện quái gì với cậu hả?”

Vấn đề là một đứa con.

Dây thần kinh trong anh căng lên. Tim anh như bị bóp nghẹt. “Thực ra là, tớ...” anh bắt đầu, nhưng dây thanh quản anh chẳng chịu hoạt động bình thường. “Thực ra là, chúng tớ...” Anh cố nuốt cục nghẹn đang dâng lên trong họng.

Bỗng nhiên mọi thứ lại dẫu vào đấy cả. Rốt cuộc đứa trẻ này hoàn toàn vô tội. Dane biết cảm giác lớn lên mà không có cha săn sóc, không có tình thương của người cha. Anh đã học hỏi từ trải nghiệm này và mạnh mẽ hơn cũng nhờ trải nghiệm này. Nhưng liệu anh có muốn con mình phải trải qua tình cảnh tương tự? Điên khùng, không đời nào. Anh đã được ban cho một cơ hội. Một cơ hội thực sự. Tặng vật được ban tặng cùng Mariel. Người thân thiết nhất đối với anh.

Người phụ nữ anh yêu hơn bất kỳ ai khác hay bất kỳ điều gì khác trên đời này.

Mariel, người phụ nữ duy nhất chân thành từng có trong đời anh, người phụ nữ duy nhất có thể xoa tan đi những đám mây bão tố lớn vờn trong mắt anh mỗi khi anh nhìn vào gương; liệu anh sẽ để cô ra đi? Liệu anh có thể để đứa bé nón nốt vừa tượng hình sau này lớn lên mà không biết mặt cha nó? Không có tình yêu thương của cha nó?

Không đời nào. Anh đã được ban tặng thử thách lớn nhất trong cuộc sống, và anh không muốn chối từ.

Anh bật dậy khỏi ghế, ngay lập tức mở máy trong khi tiến về phía cửa chính, gần như không nhận thấy Justin đang nhìn anh chăm chăm, như thể anh đang mất trí. Có thể anh đã mất trí trong thoáng chốc thật, nhưng giờ óc xét đoán đã trở lại với anh.

“Jus. Bạn của tớ. Cậu đúng là người tớ cần.” Không buồn nghiêng ngửa đầu, anh kéo Jus ra. “Phiền tí nhé, tớ phải gọi một cuộc điện thoại vô cùng quan trọng.” Có thể là cuộc gọi quan trọng nhất trong đời anh.

Ngay khi Justin vừa bước ra ngoài, Dane đóng cửa vội vã sau lưng bạn mình trong khi tay bấm số gọi về nhà. Không có ai cầm máy. Anh đánh vào đùi mình khi cơn bồn chồn sôi lên trong ruột. Giờ đây, khi biết được mình phải làm gì, anh không thể đợi lâu hơn được nữa. Anh thử gọi vào số di động của Mariel. Không cầm máy; cuộc gọi của anh được chuyển vào hộp thư thoại.

Bàn tay nắm chặt, anh sai bước đến bên bàn và nói vào máy. “Mariel, anh thật là thằng ngốc khốn khiếp. Gọi ngay cho anh khi em nghe được lời nhắn này nhé. Anh cần gặp em. Càng sớm càng tốt.” Với chuyện quan trọng như thế này, chỉ có thể nói trực tiếp. Anh xem đồng hồ đeo tay. Khỉ thật, “Ôi, khoan đã, anh sắp có cuộc hẹn làm ăn. Anh sẽ gọi cho em khi kết thúc cuộc hẹn.” Anh nhắm mắt lại, Anh yêu em, Ông Chúa.

Tay Mariel nắm chặt bánh lái, cô cố giữ chiếc xe đi đúng đường thẳng. Nhiệt kế đi được ngoài trời đã lên tới bốn mươi hai độ. Thậm chí điều hòa nhiệt độ cũng chẳng thể làm dịu không khí trong xe được mấy, khi mà làn gió nóng lén lút lẩn vào qua những chỗ rò rỉ và ánh mặt trời gay gắt chiếu xuyên qua kính chắn gió. Một nhánh cây chìa ra trên đường trước mặt cô. Miệng cô khô khốc nhưng cô không dám rời mấy ngón tay căng thẳng khỏi bánh lái để với lấy chai nước.

Cuối cùng cô cũng đã đỗ xe bên ngoài ngôi nhà của Daniel. Và cô bước ra khỏi xe, lao vào cái nóng chết tiệt hầm hập của mặt đất.

Mặt trời thán Một tàn nhẫn đã nướng cháy bầu trời trắng và thiêu đốt mặt đất khô rang. Cô đứng một lúc, mạch cô đập nhanh dần khi nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp lơ mờ bao phủ khung cảnh đẹp đẽ mọi khi.

Một mối lửa. Một đốm lửa...

“Ôi, Chúa tôi,” cô lẩm bẩm. Nhưng gió, nữ thần báo tử nhẫn tâm trong cái nóng khắc nghiệt, đã giật phăng lời thốt ra từ miệng cô, cũng giống như khi gió giận dữ xoáy qua các vòm cây, cuốn theo những mảnh vụn tung tóe trong không khí như tên bắn.

Cô lao về phía cửa trước, nhưng không ai hồi đáp tiếng gõ cửa dồn dập của cô. Cô chạy ra sau nhà. Bố của Dane đang nằm sóng soài giữa cái nắng gay gắt, vòi nước nắm chặt trong tay, nước phum thành vũng cạnh ông. “Bác Daniel!” cô nghe tiếng mình hét lên rồi quỳ xuống cạnh ông. “Bác đang làm gì ngoài trời thế này?”

“Bác không muốn căn nhà bị cháy. Mariel đấy hả?” Ông nhìn cô với đôi mắt thất sắc.

“Không có đám cháy nào đâu, bác Daniel,” cô an ủi ông, nhưng mạch bên cổ cô dồn dập. “Đến cháu đỡ bác nào.” Cô cố xốc ông dậy, nhưng ông không thể tự mình bước được. Cô nghiêng người lách dưới một bên vai, dìu ông đi vài mét vào chỗ có bóng râm. Dồn hết sức khiến cô choáng váng không thở ra hơi; cô hồi hả vặn nút chai nước rồi nâng chai lên miệng ông. “Nước đây, bác uống đi.”

Ông nhấp một vài ngụm rồi nằm lả đi. Cô đổ phần nước còn lại lên chiếc khăn vải vừa tìm được trong túi xách của mình lau mặt cho ông rồi bắt mạch trên cổ tay ông. Mạch đập dồn dưới mấy ngón tay cô. Cô lấy điện thoại di động gọi xe cứu thương. Rồi cô gọi tiếp cho Dane. Chết tiệt, sao điện thoại anh cứ tắt mãi thế này? Cô để lại lời nhắn thông báo về tình hình cha anh, rồi chính cô cần nghỉ một lúc, đầu choáng váng khi những đốm nhỏ cứ xoay tròn trước mắt.

“Cháu sẽ trở lại ngay,” miệng cô khô rát, cô nói với Daniel rồi chạy vào nhà tìm chiếc khăn tắm, nhúng khăn sũng nước, xong lại hồi hả chạy ra chỗ Daniel.

“Cháu là người phụ nữ Dane cần,” ông lẩm bẩm nói khi cô trải chiếc khăn lên người ông. “Dane là tất cả những gì bác có. Đáng lẽ bác nên là... một người bố... tốt hơn.” Ông cau mày. “Đầu bác đau quá.”

“Rồi sẽ ổn thôi bác,” cô an ủi ông, mắt cô nhắm lại. Nhưng cô không thể sung sức hoàn toàn như ban đầu, cảm giác nôn nao đang quay trở lại. “Bác cháu mình sẽ sớm được trợ giúp.”

Cuối cùng cô nghe tiếng còi cứu thương hú vang trong tiếng gió gào. Cố lê mình đứng dậy, cô lảo đảo bước ra cổng dẫn xe cứu thương lui sau nhà.

Các nhân viên y tế nhảy ra khỏi xe, nhanh chóng kiểm tra tình trạng của Daniel. “Say nắng.” người lớn tuổi hơn nói. “May mà chúng tôi có mặt kịp thời. Ông đây là ông của cô?”

“Không. Đây là bố của bạn tôi.”

“Vậy ra cô không sống ở đây?”

Cô lắc đầu. “Bác ấy sống một mình. Tôi chỉ ghé qua xem bác thế nào.”

“Phải nói là vô cùng may mắn đây. Chúng tôi sẽ đưa ông đây về bệnh viện để theo dõi thêm, truyền thêm ít nước cho ông cụ, nhưng có vẻ ông sẽ khỏe nhanh thôi.”

Người trẻ hơn nhìn cô. Nét lo lắng hiện lên trên đôi mày anh ta lẫn đôi mắt màu xanh nhạt. “Cô ổn chứ? Nước đây. Cô uống một chút đi.” Anh ta đưa cho cô một chai nước.

“Cảm ơn anh.” Cô uống liền một hơi, vượt vội mồ hôi túa ra đầy cổ, đầy mặt rồi hít một hơi dài. Cô thay đổi tư thế đứng để xoa dịu cơn đau âm ỉ trong bụng. “Chỉ một chốc nữa tôi sẽ khỏe lại thôi.” Cô đứng nhìn, siết chặt hai bàn tay nhóp nhép mồ hôi trong khi các nhân viên y tế khiêng Daniel lên chiếc xe cấp cứu gần đó.

Dane, anh đang ở đâu?

“Này cô,” một giọng nói âm trầm vang lên bên tai cô. “Tôi nghĩ cô cũng nên lên xe đi cùng chúng tôi, để tôi khám qua cho cô.”

“Tôi khỏe mà.” Cảm giác như đang cố lấy lại nhịp thở trong một chiếc lò nung. Những đốm nhỏ nhảy múa điên cuồng trước mắt cô. Đôi tay vững vàng của ai đó đỡ cô dậy. Anh đưa cho cô cái túi xách tay. “Cô có muốn gọi cho bạn cô không? Để báo cho anh ấy biết về tin ở đây?”

Cô gật đầu. “Tôi sẽ để lại tin nhắn vậy.”

Một giờ đồng hồ sau, cô đã đứng ngắm toàn cảnh bức tranh nhuộm bụi lò mờ từ cửa sổ tầng bốn của bệnh viện trong khi Daniel ngủ thiêm thiếp. Ông sẽ ở lại qua đêm và chóng hồi phục, nhưng ông chưa được về nhà. Ông cần được nghỉ ngơi cũng như theo dõi về y tế trong mấy ngày tới. Cô đang định hỏi Dane xem bố anh có thể dọn về sống cùng anh không. Không, cô sẽ không hỏi anh. Sẽ không yêu cầu anh. Vẫn còn khối phòng trống. Nếu cần ông có thể ở phòng cô.

Mà nếu Dane có từ chối đi nữa thì cô cũng sẽ tự về cùng Daniel, để cho Dane thấy anh ngốc đến đâu. Cả hai người đều chẳng ra sao cả, khi việc đã đến nước này. Điều quan trọng đối với họ lúc này là tái hợp mối quan hệ giữa hai bố con, về phương diện nào đó, trách nhiệm đẩy nhanh bước đầu tiên để đoàn tụ gia đình đã đổ lên vai cô, cho dù “gia đình” đó có vẻ sắp sửa xẻ thành ba mảnh ở ba nơi khác nhau trong thành phố này.

Bỗng nhiên cô cảm thấy sàn nhà như chuyển động dưới chân. Cô buông người trên chiếc ghế dành cho khách, chớp chớp mắt xua đi màn sương xám xịt đang kéo lên mắt. Cơn đau mà cô cố tình bỏ qua sáng nay đột ngột mạnh thêm. Không! Nước mắt dâng lên trong mắt cô khi màn sương càng lúc càng mờ mịt hơn. Chỉ tại cô thiếu ngủ và một buổi sáng mệt lử, có vậy thôi. Có. Vậy. Thôi.

Cô với tay bấm nút gọi y tá trước khi sụp xuống.

Chú Thích:

1. Cháy rừng Ngày Thứ Bảy Đen Tối: Thời gian cháy rừng kéo dài diễn ra vào quãng tháng Hai năm 2009 ở bang Victoria của Úc, gây hậu quả nặng nề nhất sau một vụ cháy: 173 người chết, 414 người bị thương.

Chương 14

Dane sai bước qua phòng chờ bệnh viện, tiếng đế giày anh lẹp xẹp vọng trên sàn nhà, mùi thuốc khử trùng xộc thẳng vào lỗ mũi anh. Anh gần như không tải nổi cơn giận dữ của mình. Mariel không hề gọi lại cho anh – tình huống báo trước chẳng mấy tốt đẹp cho cách giải quyết vấn đề anh vẫn đặt nhiều hy vọng.

Anh đã dành hoàn toàn tâm trí cho cuộc gọi đó. Nhưng rõ ràng chỉ như thế thôi thì chưa đủ. Chắc cô còn đợi anh quỳ gối trước cô nữa. Ngay lúc này đây, anh đã tuyệt vọng đến độ có thể làm thế thật. Một lần trong đời cần vận đến các loại thước đo để đạt được thành quả mong muốn. Anh đã hy vọng. Vì Chúa, anh đã hy vọng như thế.

Vì thế trong khi đợi thang máy, anh đã đặt người mang hoa đến. Anh còn gọi điện đặt chỗ ở một trong những nhà hàng Mariel thích nhất khi thang máy đưa anh lên tầng bốn.

Ở phòng trực của y tá, một cô y tá xinh xinh má ửng hồng khi anh mỉm cười với cô. Anh hỏi thăm về phòng bố anh đang nằm, rồi ngay lập tức quên cô ta. Anh có thể rời khỏi đây trong vòng mười phút tới, một khi đã nhìn thấy bố anh và đảm bảo ông vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Việc chăm sóc ông có thể được thu xếp trong nay mai...

“Anh là con trai của cụ Daniel Huntington?” một giọng nói vang lên sau lưng anh trước khi anh kịp bước thêm vài bước nữa. Hầu như không nén nổi cơn bồng chồn trong mình, Dane quay đầu lại dù chân vẫn tiếp tục bước. “Sao cơ?”

“Anh Dane?” Vẫn là cô y tá nhỏ xinh má ửng hồng, cùng tập bệnh án có vẻ dày dặn trong tay, nhưng lần này trông cô có vẻ bối rối hơn là hoa mắt vì anh. “Và cô Mariel Davenport là bạn của anh?”

Miệng anh khép lại chặt hơn. Anh đã gặp cô ta đâu đó rồi sao? Có lẽ một buổi lễ nào đó? Anh chẳng thể nhớ ra. “Đúng cho cả hai câu hỏi,” anh nói nhanh.

Cô gật đầu, giờ cô nàng đã trở thành Quý cô Duyên dáng và Chuyên nghiệp rồi. “Mời anh vui lòng đi theo tôi.”

“Mariel có ở đây không?” Anh ngừng lời, xoay người lại hẳn để nhìn rõ cô y tá.

Cô ta không hề nhìn anh; đôi mắt cô ta chú tâm vào tập tài liệu trên tay. “Nếu anh đi cùng tôi...”

“Chúng ta đang đi đâu thế này?” anh hỏi khi bước vào thang máy cùng cô y tá.

“Xuống tầng một.” Cô chăm chú quan sát số chỉ tầng trong thang máy sáng lên khi hai người đi xuống. Anh có cảm giác cô nhẹ nhõm người hẳn đi khi cửa vèò mở ra. “Anh cứ vào trao đổi với các y tá trực ở đây nhé, các chị ấy đang đợi anh,” cô vừa nói vừa chỉ tay vào phòng trực của y tá. “Họ sẽ trả lời mọi câu hỏi của anh.” Anh bước ra khỏi thang máy, còn cô y tá đi ngược trở lên. Anh có cảm giác thoáng qua cô ta cứ mê mải nhìn anh khi cánh cửa thang máy đóng lại lần nữa.

“Ơ này...” Anh hướng mắt theo hướng cô chỉ và thấy hai người trong phòng trực đang nhìn về phía anh, một cô nhón người nói thầm vào tai cô còn lại.

Anh giơ tay lui sau cổ vổ về cơn căng thẳng đột ngột rồi tiến thẳng về phía họ. Anh muốn có được các câu trả lời, nhưng đồng thời anh cũng có cảm giác khó chịu vì anh biết anh sẽ không thích những gì họ sắp nói.

Một cô y tá trung tuổi có mái tóc màu len cừu và cặp kính gọng tía gập anh nửa chừng đường đi. “Anh Huntington.”

Anh gật đầu cộc lốc. “ có chuyện gì vậy?”

“Cô Davenport vừa được nhập viện.” Bà bắt đầu bước đi. “Cô ấy sẽ được điều trị tại đây.”

“Nhập viện ư? Tại sao lại thế?” anh hỏi dồn. “Có chuyện gì xảy ra vậy? Cô ấy thế nào rồi?” Lay Chúa lòng lành, sao chẳng ai ở cái chốn này biết cách trả lời thẳng thừng hết vậy?

“Cô ấy sẽ khỏe lại thôi,” bà y tá trấn an anh khi anh không thốt nên lời, phải ngừng lại bên cánh cửa một phòng dịch vụ. “Cô ấy vừa tỉnh. Tôi sẽ cho cậu vào gặp cô ấy.”

Anh lờ mờ bước vào cạnh giường. Mariel vốn là một phụ nữ mạnh mẽ. Giờ đây nhìn cô mặc bộ quần áo bệnh nhân màu trắng sọc hồng, khuôn mặt nhợt nhạt, mắt u uẩn trông như vừa tổn

thương vừa bị mất mát, đầu gối Dane tưởng chừng như muốn sụp xuống.

Anh lão đảo ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách. Chiếc ghế lạt xạt trên sàn khi anh kéo nó lại gần giường hơn. “Có chuyện gì xảy ra vậy – sao chẳng có ai gọi anh cả thế này?”

“Bởi vì em yêu cầu họ đừng gọi.” Cô quay đi, nhìn bầu trời u ám dày đặc những đám mây vần vũ. “Em không muốn gặp anh. Em đã muốn ở một mình. Giờ em vẫn muốn được ở một mình.”

Ngực anh thắt lại. “Không, anh sẽ không để em lại một mình đâu, vì em không thực lòng muốn thế.”

“Sao lại không?” Những ngón tay cô bấu chặt trên tấm chăn. “Hắn anh sẽ thấy nhẹ nhõm lắm khi biết tin em vừa sẩy thai.”

Không. Không thể như thế. Một hố đen sâu hoắm cuộn xoáy trong anh. Tim anh chao đảo. Anh đã được trao một tặng vật quý báu... Trước mắt anh mờ tịt hoàn toàn, giờ thì đã quá muộn rồi. Tệ hơn, tồi tệ hơn nhiều khi mà chính anh làm tổn thương người phụ nữ anh yêu hơn hết thảy bởi lỗi xử sự ích kỷ khôn cùng của mình. “Mariel. Em yêu... Anh xin lỗi.” Những lời này là không đủ để diễn tả cảm xúc trùng điệp trong anh, nỗi đau của anh.

Nỗi đau của cô.

Anh nắm lấy tay cô, giữ lấy giữa đôi tay mình. Đôi tay nhỏ bé và mong manh, giống hệt dáng vẻ cô trong lúc này đây. Trước đây cô chưa từng có vẻ mong manh như thế. Nhưng ngay bây giờ thì có. Gương mặt cô quá sức nhợt nhạt, đôi mắt cô quá sức sợ hãi. “Nếu anh có thể thay đổi bất cứ điều gì trên đời này, anh sẽ quay ngược thời gian – chỉ cần một ngày thôi, nếu đó là tất cả những gì anh có được, và bắt đầu làm lại từ đầu.”

Cô so vai. “Một câu chuyện mới cảm động làm sao. Nhưng sao phải kể nó cho em nghe? Bởi vì anh nghĩ anh có thể thay đổi ý nghĩ của mình về việc trở thành một người cha sao? Chắc chắn là không. Hay bởi anh nghĩ như vậy sẽ giúp em cảm thấy khá hơn? Chẳng có tác dụng đâu.”

Anh nghiêng người gần cô hơn, hít mùi làn da cô. “Lúc gọi điện cho em, anh đã rất muốn gặp em. Anh muốn nói với em về một quyết định quan trọng.”

“Anh chẳng hề gọi cho em.”

“Anh đã để lại lời nhắn trong hộp thư thoại. Em không nhận được sao?”

Cô lắc đầu, môi cô mím lại mỏng dính. “Anh có thể cho điều này là biện bạch, nhưng em đã

quá sức rồi ren với ca cấp cứu, chẳng có thời gian mà kiểm tra thư thoại. Có khi hôm nay bố anh đã chết vì kiệt sức trong đơn độc rồi.”

“Ông vẫn ổn – nhờ có em.”

“VẬY... điều quan trọng mà anh muốn nói là gì?” Cô nhấn mạnh hai chữ quan trọng và quay đi khi nói xong. Vẻ xua đuổi lạnh lùng của cô như một cú tát vào ruột gan anh.

“Khổ quá Đi, Mariel.” Anh lôi túi xách cô ra từ chiếc tủ con con cạnh giường, bật máy di động của cô lên. “Đây này.” Anh dúi chiếc máy vào tay cô. “Em nghe nhé.”

Anh quan sát khuôn mặt cô. Không có biểu hiện gì ngoài vẻ xa xăm lạnh lùng trong mắt cô. “Chuyện ‘thằng ngốc khốn nạn’ thì hình như em đã biết rồi. Ngoài câu đó ra, thư thoại của anh chẳng cho em biết thêm điều gì nữa cả.”

“Em đã chẳng buồn quan tâm đến cách anh chuyển bức thông điệp này. Điều anh thực sự muốn nói, không thể nói qua điện thoại được. Em cũng hiểu điều đó quá rõ còn gì.”

Cô gật đầu rất khẽ. “Được rồi. Vậy thì giờ anh nói đi.”

“Anh muốn nói với em rằng anh muốn xây dựng cuộc sống cùng em và con...” Anh cắn phải lưỡi mình quá mạnh, đến nỗi hình như anh nghe có vị máu trong miệng mình.

Anh nhìn ngực cô – phập phồng chóng vánh, dường như cô đang thở rất gấp – nhưng khuôn mặt cô vẫn giữ chiếc mặt nạ đứng đưng, mắt cô lơ lửng đâu đó bên ngoài cửa sổ.

Kinh hoàng. Anh thấy sợ hãi vô cùng. “Anh xin lỗi. Nhưng thực lòng anh muốn như thế. Từ tận đáy lòng, anh mong muốn đúng những gì anh vừa nói.”

Một khoảng lặng dài phủ khắp căn phòng. “Giờ thì anh quá ư dễ dàng mà nói vậy phải không?”

“Em nghĩ là dễ dàng sao?” Anh đứng bật dậy khỏi ghế, đôi tay vò tung mái tóc, ngửa mặt nhìn trần nói, “Chẳng có chuyện gì liên quan đến em mà lại dễ dàng cả.”

Cơn giận ngàn ngụt trong anh. Anh có thể hiểu được cô vừa trải qua nỗi đau thế nào. Không giữ được con, những lời của anh bỗng trở thành trống rỗng. Không cần thiết nữa. Người ta có thể coi anh đã hết vớ vẩn.

Nhưng anh không hề muốn mất đứa bé. Anh muốn mọi thứ trở lại như cũ, giống như sáng nay. Với người phụ nữ anh định chung sống trọn đời, cùng nhau nuôi nấng đứa trẻ.

Dù thế nào ít ra anh cũng phải thực hiện được điều đầu tiên, chung sống trọn đời với cô.

Anh xoay người trở lại phía giường, ngồi xuống bên rìa, nắm lấy tay cô. Một cảm giác lạ lẫm cứ thôi thúc anh. Anh có được dự định, một cơ hội cuối cùng, nhưng anh cần thêm chút thời gian nữa để thực hiện. “Em yêu, em đã cứu bố. Cuộc sống là vô giá.”

“Đúng thế.” Đôi mắt cô sống động trở lại. “Vậy thì hãy làm cho em một việc.”

“Bất cứ việc gì em muốn.”

“Anh vào gặp bố anh đi.”

Anh gật đầu, hôn nhẹ lên má cô. “Chắc anh sẽ quay lại.”

“Chào bố.” Dane ngồi xuống cạnh ông lão già cả. “Con nghe kể bố vừa có một ngày đầy biến động.”

Mắt bố anh mở ra. “Chào Dane.” Đôi vai còm cõi xương của ông xuôi xuống thoải mái, đôi môi mỏng như giấy của anh hơi cong lên.

“Bố con mình phải cảm ơn Mariel thôi.” Anh mím hàm sau khi nói xong.

“Con bé đó đúng là bảo bối cả đời.”

Vậy ra... bố anh không biết Mariel vừa ngã quỵ ở đây? “Con cũng biết thế. Nhưng bố làm cái quái quỷ gì vậy, tưới cây dưới tiết trời hơn bốn mươi độ sao?”

“Bố bảo vệ tài sản của con. Nếu không chỉ một mối lửa bắt vào là tất cả ra tro.”

“Con chưa từng yêu cầu bố bảo vệ nó cho con,” Dane càu nhàu, nhưng anh dịu lại ngay khi nhìn thấy nét mặt cha mình. “Chỉ là một ngôi nhà thôi mà bố.” Con đang cân nhắc chuyện bán nó đi. Nơi đó lưu giữ quá nhiều kỷ niệm buồn.”

Đôi mắt bố anh lần tìm mắt anh, rồi ông gật đầu, gần như cam chịu.

Dane nhắc bình nước lên rót đầy vào cốc cho bố mình. “Bố không nên ở đó một mình nữa. Hay bố dọn về phố đi. Chuyển đến Bắc Adelaide. Có nhiều kỷ niệm hơn. Tiện nghi hơn. Mà xung quanh lại có vô khối công viên và cửa hàng nữa.”

“Ờ, từ từ đã.” Ông cọ cọ cằm. “Nghe cũng được.”

Dane thò thần bên cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn ra khu vườn thực vật đắm trong trận mưa đêm, thu mình vào bóng đêm. Bỗng anh nghe chính anh vượt miệng nói, “Còn rất nhiều phòng trống ở nhà con.”

Một khoảng lặng thật dài. “Con quyết định thế thật sao? Vì bố sao? Sau tất cả mọi chuyện đã diễn?

Niềm hy vọng và vui sướng chất chứa trong giọng bố anh khiến anh những muốn tiến về phía ông. Anh chôn chặt tay mình vào hai túi sau quần bò. “Có lẽ vậy.”

Bố anh là bước chuyển đầu tiên của anh trong đêm nay. Có lẽ quan hệ giữa anh và cha mình đã tiến triển sau dịp chơi cờ cùng nhau. “Nhưng bố cũng có điều kiện đi kèm.” Anh quay sang cha mình nhưng không bước lại gần ông hơn. “Người thợ ủ rượu xây nên ngôi nhà từ những năm 1870 đã nuôi lớn chín đứa con ở đó. Căn nhà đó có truyền thống gia đình tốt đẹp. Cùng với những giá trị đáng trân trọng về gia đình xưa.” Anh gật đầu với cha mình rồi tiến về phía cửa. “Con sẽ suy nghĩ kỹ về điều bố vừa nói.”

“Chào ngày mới, chị Mariel.” Một cô y tá trẻ với mái tóc đỏ dày mượt cùng một hàng khuyên tai đặt chiếc khay trên chiếc bàn cạnh giường. “Em là Tara, sáng nay em được giao chăm sóc chị.”

“Chào em.” Gạt bỏ mấy món tóc lò xo trước mắt, Mariel nhìn lên đồng hồ. “Đã sáu giờ rồi cơ à. Liệu thuốc an thần đêm qua làm chị ngủ say quá.”

“Tối qua bác sĩ có kê đơn cho chị uống thuốc an thần đâu.” Tara mỉm cười trong khi thực hiện phần dọn dẹp buổi sáng và hí hoáy viết những dòng ghi chú lên tấm bảng theo dõi bệnh cấp ở cuối giường. “Nghĩ cũng tội cho anh chàng tội nghiệp của chị. Trông như thể anh ấy không chợp mắt lấy một giây nào.”

Mariel hình dung được vẻ ngoài hiện giờ của anh. Tóc dài rối tung, mắt lơ đãng thiếu ngủ, đôi môi mềm, đến nỗi người ta chỉ muốn đẩy anh xuống đệm mà đắm mình vào vòng tay ấm áp của anh, gần gũi anh đến độ...

“Dane đang ở đây sao?”

Tara hạ thấp giường. “Suốt cả đêm anh ấy ngồi trên ghế, cô bạn trực đêm của em kể thế. Nhưng chị không gặp được anh ấy rồi. Anh chàng vừa đi được hai mươi phút.”

Chắc hẳn anh đã tranh thủ về nhà, Mariel nhận thấy thế, bởi vì cô thấy túi đồ trang điểm của mình và bộ quần áo cho cô thay ở trên giá ngay trước gương.

Tara kéo phần chăn dưới ra, vỗ nhẹ lên chân Mariel. “Máu đã ngừng chảy rồi.”

“Như vậy chị có được có về nhà trong ngày hôm nay không?” cô hỏi, mắt vẫn hướng về phía cửa sổ. Nhưng nhà cô ở đâu? Cô cũng không biết nữa.

“Bác sĩ Martinez sẽ cho chị biết khi bà đi thăm khám bệnh nhân sáng nay. Trước tiên cần làm xét nghiệm máu cho chị đã,” cô y tá vừa nói vừa chuẩn bị ống tiêm.

Mariel ngả người lên gối. “Ôi chao.”

“sau đó bác sĩ muốn chị đi siêu nữa.”

Chỉ một lúc sau, Mariel nhìn chằm chằm hình ảnh khó đoán trên màn hình.

“Thai nhi ư?” Mariel chăm chú quan sát rồi quay sang nhìn bác sĩ siêu âm. “Tôi vẫn mang thai sao?”

“Đúng vậy. Giờ thì cô chưa thấy được bằng mắt thường.” Bác sĩ siêu âm nói. “Nhưng cô có để ý chỗ này không?”

“Tôi vẫn mang thai sao?” Tim cô đập rộn ràng trước niềm hy vọng mới mẻ. Cùng niềm phấn khích. “Nhưng tôi bị chảy máu...” Cô không nhìn rõ được vệt mờ mờ kia, nhưng chẳng thể nào dứt mắt khỏi màn hình.

Dane. Giờ anh sẽ nói gì đây? Còn cô, chính cô phải ăn nói làm sao?

Bác sĩ Martinez bỗng xuất hiện ngay cạnh cô. “Chào cháu.” Bà quay sang phía Mariel. “Hôm nay cháu cảm thấy khỏe hơn chưa?”

“Đêm qua mọi người nói cháu bị sẩy thai.” Bỏ quên cả nỗi ngượng ngùng, nước mắt cô trào dâng rồi cứ thế tuôn dài trên má, giọng cô run rẩy khi nói, “Xin hãy làm ơn nói rõ cho cháu chuyện gì đang xảy ra đi!”

“Cháu mang song thai,” bác sĩ Martinez giải thích. “Một thai bị sẩy nhưng thai còn lại thì vẫn an toàn.”

Mariel đặt tay lên ngực để thả lỏng những luồng xúc cảm ào ạt xuyên qua người cô. “Cháu chưa từng nghe có trường hợp người sẩy thai mà vẫn giữ được thai. Chuyện này có thường gặp

không cô? Có gì nguy hiểm không ạ?”

“Đã có những trường hợp như cháu rồi. Bọn cô gọi đấy là Hội chứng song thai chối bỏ,” bác sĩ Martinez trả lời. “Với công nghệ thụ thai nhân tạo hiện đại, cùng những hình ảnh siêu âm ngay từ tháng đầu, y học đã phát hiện ra nhiều trường hợp hơn mức mọi người vẫn tưởng.”

Vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục, Mariel quay lại nhìn màn hình. “Giờ bào thai này có phải chịu nguy cơ nào không ạ?”

Bà bác sĩ nắm lấy tay Mariel. “Chẳng có lý gì mà không coi đây là trường hợp thai thường cả. Thêm một tin tốt lành nữa là sáng nay cháu có thể xuất viện rồi.”

Chín rưỡi sáng, cô y tá mang các loại giấy tờ vào phòng cho Mariel ký. Cô đã sẵn sàng về nhà, nhưng giờ “nhà” của cô là nơi nào nhỉ? “Cảm ơn em, Tara.”

Tara mỉm cười đặt các thứ giấy tờ lên bàn. Mariel ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn làn mưa trắng như sương. Đêm qua, thời tiết có những biến chuyển thật lạ. Cô đặt lòng bàn tay ẩm ướt trên lớp vải bộ váy cũng chiếc áo khoác cùng bộ rồi quay trở lại trường. Cô đang bồn chồn vô cùng. Tara bảo cô rằng Dane đã dặn dò kỹ càng bên phòng y tá trực, nhất định không được để cô đi đâu trước khi anh đến đón cô.

Cô phải kể cho anh về chuyện bào thai.

Cô sẽ phải trải qua những phút giây khốn khổ đó lần nữa. “Em và chồng có dự định sinh con không?” cô hỏi Tara khi cô y tá trẻ này bước ra đến cửa.

“Bọn em còn kế hoạch thêm vài năm nữa. Bọn em... Ơ... Ôi... Thật là...” Tara nói ngắt quãng, mắt vẫn chăm chăm nhìn ra hành lang. “Ôi, Chúa ơi.” Cô xoa xoa tay lên mặt. “Thật là một chàng trai tuyệt vời.”

“Có chuyện gì vậy.”

Chuyện đó chính là Dane, Mariel nhận ra điều này khi anh xuất hiện ở ngưỡng cửa. Tràn ngập cả ngưỡng cửa.

Chính anh là chuyện đang diễn ra.

Ít ra thì cô nghĩ đó chính là Dane. Ngoại trừ một điều người đàn ông này có mái tóc ngắn được chải gọn gàng, râu cạo sạch sẽ, và anh đang mặc một bộ âu phục, tay cầm bó hoa hồng màu hồng lẫn màu trắng to nhất mà cô từng thấy.

Phía ngoài cửa, cô nghĩ hình như cô nghe được những lời trầm trồ của cánh phụ nữ, nhưng

cô còn mãi mê chiêm ngưỡng, trấn tĩnh cơn tim đang đập loạn lên của mình và trở lại giường trước khi chân sụp xuống.

Ánh mắt anh chạm phải ánh mắt cô như bị đoản mạch. Vẫn giữ nguyên giao nhãn, anh đóng cửa bằng chân với chiếc giày mới bóng lộn. Cửa đóng sập lại. Anh bước đến một bên giường, quỳ một chân trước cô. Bộ âu phục của anh – mẫu do cô thiết kế, cô lờ mờ nhận ra – dính những bụi mưa lóng lánh. Mùi hương của những bông hồng lóng lánh sương và mùi nước hoa sau cạo râu mới đầy gợi cảm của anh thoảng qua mũi cô.

Nhưng chính cảm xúc hiển hiện trong mắt anh mới đủ sức cuốn cô đi. Người đàn ông này hiểu, thường hiểu rõ cô hơn chính cô hiểu về bản thân mình. Anh sẽ cùng cô lên chuyến hành trình tìm về tuổi thơ dữ dội, sẽ chia cùng nhau những thăng trầm trong những năm tháng thiếu thời. Anh và cô sẽ tranh cãi với nhau mãi đến khi mặt trời đi ngủ mà vẫn không ngã ngũ. Anh hiểu rõ tính cách cô và luôn thích thú khơi gợi để cô bộc lộ.

Nhưng hơn cả, anh tôn trọng cô, dành cho cô khoảng không gian riêng khi cô cần, để cô được là chính mình. Anh hiểu rõ bởi anh và cô cùng đến từ một từ.

Anh là người đàn ông duy nhất mà cô hết lòng yêu trong đời.

Và anh đang quỳ gối trước cô như một hiệp sĩ trân trọng người đẹp của mình. Như một trong những giấc mơ thuở trước của cô. Tim cô xốn xang, nảy nở biết bao xúc cảm mà cô không biết mình có thể giữ trọn chúng không.

“Dane, em đã nói với anh...”

“Em đừng nói gì cả,” anh nói. “Đừng. Nói. Một. Từ. Nào.”

Anh đặt bó hoa sang bên rồi lấy một chiếc hộp lấp lánh từ túi mình, mở và giữ hộp để cô ngắm.

Một chiếc nhẫn có nạm viên kim cương lớn bằng đốt ngón út tay cô đang tỏa ánh lấp lánh giữa ánh ngày. Thiên đường tuyệt vời. “Dane...” Cô mím chặt môi để chúng khỏi run rẩy. “Anh đang làm gì vậy?”

“Ôi Chúa ơi! Thưa quý cô, cô nghĩ là tôi đang làm gì nữa?” Giọng anh sang sảng trong căn phòng bé xíu.

“Ở đây có các bệnh nhân đấy,” cô thì thào.

Vẻ mặt anh hơi cụt hứng. “Anh sẽ gia nhập đội quân bệnh nhân ở đây nếu em không để cho anh giải quyết xong xuôi chuyện này. Anh sẽ nói nhanh thôi. Mariel...”

Anh cầm nhẫn giữa ngón trỏ và ngón cái, nâng nhẫn lên trước cô. “Chiếc nhẫn này cũng giống như em. Sáng trong, đẹp dễ và độc nhất vô nhị. Đây sẽ là chiếc nhẫn sau này em đeo vào tay đứa cháu đầu lòng của chúng ta.”

Cháu sao? Cô kinh ngạc đến không thốt nên lời trong khoảnh khắc, rồi những đợt sóng hạnh phúc dâng cuốn lấy cô. “Anh có thực lòng muốn thế không?” Cô thì thầm.

“Anh chưa bao giờ nghiêm túc hơn. Nhưng sẽ không hoàn toàn giống thường lệ. Đợi đến lúc em hồi phục đã.” Anh cười dịu dàng, rồi nắm lấy cô, đẩy nhẫn một ngón. “Vừa như in. Giống như anh với em đây, Ông Chúa ạ.”

Nước mắt dâng đầy trong mắt cô. “Em đã nói với anh...”

Nhưng anh đặt ngón tay lên môi cô để ngừng những lời tiếp theo của cô. “Đã xong đâu. Anh yêu em. Anh vẫn luôn yêu em. Anh sẽ mãi yêu em. Anh đã yêu em ngay từ ngày đầu tiên đến lớp, khi anh nhìn thấy em đứng bên hồ cát, với bộ đồng phục mới màu vàng và nâu. Quanh Ông Chúa là những chú ong non trung thành.”

“Anh đã tiến đến rồi giật dải nơ khỏi bím tóc em.”

“Anh muốn được em chú ý.”

“Đúng là anh đã làm em chú ý thật. Em đã nhằng nhẵng theo anh cả ngày để đòi lại nơ của mình.”

Mỉm cười yếu ớt. “Khi em bảo với anh là em có thai, anh chẳng thể nào hình dung ra được. Anh không thể tưởng tượng mình làm cha sẽ ra sao. Anh cần có thời gian. Anh thậm chí không nghĩ đến việc chính em cũng cần đến thời gian. Như thế đáng lẽ anh và em có thể ủng hộ nhau, như cách chúng ta vẫn làm trước đây và mọi chuyện vẫn sẽ êm đẹp.”

“Đúng thế, đáng lẽ chúng ta nên làm thế. Anh đã cố thủ bản thân, nhưng em thì cứ cố sống cố chết níu kéo anh.” Mariel vươn tay chạm vào cằm anh nhẫn thín rồi nhắc anh ngồi xuống giường cạnh cô.

“Em biết anh đã tự đề ra điều khoản của riêng mình,” anh vừa nói vừa đứng dậy đến ngồi bên cạnh cô, tìm ánh mắt cô. “Nhưng anh biết giờ con tim anh chỉ chờ đợi em. Nó không chịu tuân theo chỉ thị của lý trí.”

Cô lắc đầu. “Em vẫn luôn yêu anh. Mười năm về trước, khi thấy anh cùng Isobel, em vẫn yêu anh. Và cũng ghét anh nữa.”

Nụ cười của anh trở lại nghiêm túc như lúc đầu. “Em đã dự định đi ra nước ngoài. Anh không muốn ngăn cản em làm bất lý điều gì em muốn. Anh sợ bắt đầu mối quan hệ mới với em, trải lòng để em hiểu, bởi vì những người anh yêu quý đều ra đi hoặc quay lưng lại với anh.”

Cô luồn tay vào mái tóc vừa được cắt tỉa của anh. “Dane, anh đã vừa bắt đầu lại mối quan hệ với bố anh rồi.”

“Bố con anh vẫn còn cả chặng đường dài trước mắt. Anh có vài điều muốn bàn với em. Nhưng sẽ để sau vậy.” Lòng bàn tay to và nóng ấm của anh ôm trọn gương mặt cô. “Mười năm trước cả hai chúng ta đều chưa sẵn sàng. Em cần theo đuổi ước mơ của riêng em và anh cũng vậy. Nhưng về chuyện con cái...”

Anh lắc đầu, qua vẻ mặt của anh Mariel nhìn thấy những vết thương cũ chưa bao giờ lành hoàn toàn.

“Sau khi trải qua thời thơ ấu khổ sở, anh đã tự thuyết phục bản thân rằng gia đình không phải thứ dành cho mình. Anh đã sai. Anh muốn em trở thành mẹ của các con anh. Anh muốn ngắm các con lớn lên từng ngày trong em, nhìn nụ cười đầu tiên của con, ở bên con khi con chập chững bước đi đầu tiên. Ủng hộ con khi con bắt đầu bước vào tuổi trưởng thành. Mariel, chúng ta sẽ sinh thật nhiều con nếu em đồng ý lấy anh.”

Cô mỉm cười yếu ớt cùng anh. “Em đoán là em sẽ phải đồng ý lấy anh thôi, Dane ạ, càng sớm càng tốt – bởi vì em muốn đứa con này của chúng ta được sinh ra trong vòng tay yêu thương của cha của mẹ, những người đã cam kết gắn bó trọn đời.”

Đôi mắt anh mở to rồi hướng theo tay Mariel đặt lên bụng. “Em nói lại cho anh nghe lần nữa đi nào – về chuyện con mình ấy.”

“Em vẫn đang mang thai.” Cô ngừng lại, không thể kìm nén cảm xúc lâu hơn nữa. “Em đã thấy con trên màn hình. Thật đấy Dane.”

Nắm lấy đôi tay cô, anh nháy khỏi giường.

“Em sẽ lấy anh và chúng ta sắp có con.”

Tiếng vỗ tay ran lên qua cửa khi anh kéo cô về phía mình rồi hôn cô. Một nụ hôn đắm đuối. Cô chạm nhẹ lên chỗ cảm nhận râu của anh, luồn tay vào mái tóc cắt ngắn gọn ghẽ của anh. Thêm một lần nữa. Để cô được làm quen với những cảm giác mới.

Cuối cùng họ ngừng lại để thở, cô bước lui một bước để ngắm nghía kỹ hơn người đàn ông cuốc bộ từ Bắc Terrance trong một buổi sáng bình thường của tuần, trên người là bộ âu phục chỉnh chu, tay ôm hoa. Người đàn ông dám thay đổi vì cô. “Anh luôn luôn là người dành cho em.

Anh luôn là của em. Em có mọi thứ em cần – một người đàn ông yêu em, một đứa con sẽ chào đời và công việc làm ăn đầy hứa hẹn.”

“À, đúng, còn một chuyện nữa. Chúng ta rời khỏi đây nào. Anh có vài thứ muốn chỉ cho em xem trước khi cánh nhà báo kịp bắt tin. Đã có xe đợi ngay ở cổng vào rồi.”

Chiếc xe taxi đưa họ đến con phố gần khu trung tâm.

Mariel bước cùng Dane cho đến khi anh Dane dừng lại chỉ tay vào một cửa hàng trống ngay bên ngoài khu phố mua bán sầm uất Rundle. “Em nghĩ sao?”

“Nghĩ gì cơ?”

Anh lấy ra một chiếc chìa khóa rồi trao nó cho cô. “Đây là trụ sở làm ăn mới của em.”

“Ôi, Chúa ơi.” Đôi tay cô run rẩy đến độ không thể tra chìa khóa vào ổ.

Anh toét cười, với lấy chìa khóa từ tay cô, tự thưởng cho mình vinh dự mở khóa. “Anh nghĩ đây chính là điểm chúng ta bắt đầu cách đây không lâu. Dò dẫm mở khóa.”

Mùi sơn mới và mùi khởi đầu mới mẻ chào đón Mariel khi cô bước vào trong.

“Có một phòng lớn ở phía sau để chứa đồ, chỗ cho các thợ may cùng những việc em muốn sắp xếp.” Dane nói với theo cô.

“Chỗ này đẹp quá. Đẹp quá đi mất.” Những chiếc quầy bằng gỗ màu mật ong nhá lên ánh sáng. Giá để đồ còn rỗng không dựa sát tường. Một ô cửa sổ lớn sáng bóng nhìn ra khu phố sầm uất, chỉ chờ tên cửa hàng được sơn lên.

Cô xoay người một vòng giữa căn phòng mới gần như hoàn hảo. “Em chỉ muốn chuyển đến đây ngay. Anh làm tất cả những việc này từ lúc nào vậy?”

“Vừa mới xong hôm qua thôi. Khó khăn lắm anh mới giữ được bí mật và sắp xếp ổn thỏa đạo còn ở phương bắc. Đó là lý do khiến anh ra ngoài tối hôm trước đấy. Gặp phải sự cố về đèn điện.”

“A... Cái đêm anh đề nghị em tin anh.”

“Và em đã tin anh.”

“Cảm ơn anh. Vì cái này...” Cô đưa tay vòng quanh căn phòng. “Và vì cái này nữa.” Cô cầm

lấy tay anh đặt lên bụng mình.

Dane kéo cô lại sát người anh. “Chúng ta về nhà nào,” anh thì thầm qua làn tóc cô. “Anh muốn chào đón gia tài đẹp đẽ của chúng ta trên giường.”

Cô mỉm cười, lắng nghe nhịp đập con tim anh rộn ràng bên tai. “Đúng vậy, chúng ta về nhà thôi.”

Hồi kết

Hai năm sau.

“Nào, Danny, lại chỗ ông đi nào.”

Mariel mỉm cười khi cu cậu Daniel Huntington mười bốn tháng tuổi mới mọc chiếc răng thứ tư nở ra nụ cười toe toét. Đôi tay mũm mĩm của thằng bé vươn ra khi nó chập chững những bước cuối cùng hướng vào vòng tay đón đợi của người ông.

Bố của Dane đã dọn đến ở chung nhà với hai vợ chồng, tình cảm cha con giữa họ không thể tách rời được nữa. Mariel chắc chắn còn có thể hạnh phúc hơn. Dane và bố anh đã có một cơ hội thứ hai, cả hai người đều giữ lấy nó bằng đôi tay trân trọng.

Gia đình, cô thoáng nghĩ. Một ân huệ. Cô xoa xoa bàn tay trên chiếc bụng vẫn còn phẳng lì của mình. Lần này cô muốn có một bé gái, để cho cân bằng. Về phần Dane – anh vô cùng vui sướng trước thông báo của cô nên trai hay gái cũng đều quý cả.

“Bố có chắc là bố sẽ ổn chứ ạ?” Dane hỏi bố mình trong khi xốc lại chiếc áo vest.

“Con chỉ ở cách đây có vài phút đi bộ và một cuộc gọi thôi. Tất nhiên ông cháu mình sẽ ổn thôi, phải không Danny bé bỏng?”

Thằng bé sung sướng ríu rít gật gật với ông.

“Bố sẽ ổn thôi.” Mariel mở nắp hộp phấn con, chỉnh lại lớp trang điểm của mình. “Cả hai ông cháu đều ổn cả thôi. Anh đừng có lo nghĩ nhiều nữa nào.”

“Đây là lần đầu tiên vợ chồng mình để mỗi hai ông cháu với nhau,” Dane lẩm bẩm.

“Bố có thể thay tã thành thạo như anh, có khi còn lành nghề hơn ấy chứ. Mình đi nào. Mình đặt nhà hàng lúc tám giờ, em không muốn bị trễ đâu. Justin và Cass có tin mới đấy, em vừa mới biết. Ôi... Anh đọc bài viết về em chưa?” Cô hững hờ hỏi khi chỉnh lại chiếc cà vạt lụa trên cổ anh cho đúng ý mình.

Anh chẳng buồn để ý đến vẻ nhặng xị đàn bà của cô. “Anh đọc rồi. Đọc đến hai lần ấy chứ.”

“Anh đọc lại đi. Đọc to cho em nghe nữa.”

Buổi trình diễn mới nhất của nhà thiết kế thời trang Mariel Davenport diễn ra vào đêm qua được giới chuyên môn trong ngành thời trang coi là một thành công nổi bật. Thương hiệu của cô, Dane, là một dòng thời trang nam giới với khả năng ảnh hưởng của chất Pháp quyến rũ và cách phối màu độc đáo.

Cô Davenport đã đưa ra lời khuyên: “Một người đàn ông nên thành thật với chính mình hơn là nhắm mắt nhắm mũi chạy theo mốt. Chồng tôi là một minh chứng điển hình.”

Đấy là lý do vì sao người ta thường bắt gặp Dane Huntington mặc quần jean cũ kỹ trong khi chính anh làm mẫu cho những bộ cánh thời thượng bằng chất vải len siêu hạng.

Anh chính là người may mắn nhất Adelaide.

Ánh mắt lấp lánh của anh ngược lên nhìn cô. “Đây chính là lý do khiến em bắt anh đọc to lên.”

Cô hỉnh mũi trêu anh. “Không, chỉ là em muốn nghe thêm một lần nữa thôi, Quý ông May mắn nhất trần đời ạ. Anh không cần đọc cũng biết bài báo hoàn toàn viết sự thật rồi.”

“Em nói đúng. Nhưng chỉ lần này thôi nhé.”

“Lúc nào em chẳng đúng.” Cô nhón người hôn nhẹ anh. “Đó là lý do để anh cưới em.”

Đôi mắt anh nháy múa cùng nụ cười; anh kéo cô lại ôm thật chặt. “Có phải đâu. Đó là lý do để em cưới anh đấy chứ.”

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>